320
Pilde creștine

Traducere din limba rusă:
Florentina Cristea

EDITURA EGUMENIȚA
2021

320
Pilde creștine

Traducere din limba rusă:
Florentina Cristea

EDITURA EGUMENIȚA
2021

320
Pilde creștine

Traducere din limba rusă:
Florentina Cristea

EDITURA EGUMENIȚA
2021

Traducerea s-a făcut după originalul în limba rusă:

Христианские притчи

Corector: **Raluca Pleşa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
320 pilde creştine / trad. din lb. rusa Florentina Cristea. - Galaţi : Egumeniţa, 2021
ISBN 978-606-550-444-8

I. Cristea, Florentina (trad.)

2

Aufheben

În timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, într-unul dintre satele ruseşti, o mamă îşi petrecea fiul care mergea pe front. Fiul era un om străin de viaţa Bisericii şi nu purta cruce la piept. Mama, binecuvântându-l, i-a pus la gât o cruciuliţă şi i-a cerut să nu o scoată în nicio împrejurare. Tânărul, deşi crescuse în atmosfera propagandei ateiste, a făcut ascultare de mama sa şi a luptat cu crucea la piept. Dar s-a întâmplat ca unitatea sa militară să fie înconjurată şi capturată de germani.

Toţi prizonierii erau aliniaţi în rânduri lungi. De-a lungul lor mergea un ofiţer cu un grup de soldaţi. Uitându-se atent la feţe, ofiţerul uneori se oprea, îl lovea în piept pe câte un prizonier şi spunea:

– Der Jude! (Evreu)

Prizonierul de război specificat era scos din linie de gardieni şi dus de-o parte. Grămada de evrei, aleşi pentru executare, creştea din ce în ce mai mult.

Tânărul, pe care mama îl binecuvântase înainte de a merge pe front punându-i o cruce la piept, se născuse într-un sat rusesc, dar era brunet, cu părul creţ şi prin trăsăturile feţei semăna cu reprezentanţii neamului evreu. El se uita la ofiţerul care se apropia de linia sa şi tot mai clar auzea strigătele:

– Der Jude!... Der Jude!

Când rândul a ajuns la el, ofiţerul l-a lovit cu degetul şi a spus:

– Der Jude! – şi a dat să meargă mai departe.

Dar, din fericire pentru prizonier, privirea ofițerului a căzut peste gulerul descheiat de la cămaşă. Neamțul a observat la pieptul lui o cruce. Stând o clipă pe gânduri, ofițerul a comandat:

– Aufheben (Anulare)! – şi a mers mai departe de-a lungul liniei.

Soldatul, care deja pusese mâna pe umărul prizonierului, a tras-o înapoi şi a pornit în urmă după ofițer.

Cu mâna tremurândă prizonierul şi-a şters sudoarea de pe frunte şi şi-a adus aminte de mama sa.

Avortul

A venit odată la un stareț (un bătrân) un cuplu căsătorit.

– Părinte – zice soția – eu aştept un copil, dar noi avem deja patru copii; dacă se va naşte al cincilea – nu vom mai putea trăi. Binecuvântați să fac avort.

– Văd că viața voastră nu este uşoară – răspunde starețul – bine, vă binecuvântez să vă ucideți copilul. Dar s-o omorâți pe fiica cea mai mare, căci ea are deja cincisprezece ani: ea a trăit deja în lume, a văzut câte ceva, dar acea firimitură nici raza soarelui nu a văzut-o încă, ar fi nedrept să îl lipsim de această oportunitate.

Îngrozită, femeia şi-a acoperit fața cu mâinile şi a început să plângă.

Credință absolută

Era o vară secetoasă şi fermierii, locuitorii unei mici aşezări, erau îngrijorați de ceea ce se va întâmpla cu recolta lor. Într-o zi de duminică, după liturghie, ei au mers la preotul lor după sfat.

– Părinte, trebuie să facem ceva, altfel vom pierde recolta!

– Tot ceea ce trebuie să faceți este să vă rugați cu credință absolută. Rugăciunea fără credință nu este rugăciune. Ea trebuie să vină din inimă – a răspuns preotul.

Toată săptămâna următoare fermierii s-au adunat de două ori pe zi şi s-au rugat ca Dumnezeu să le trimită ploaie. Duminică au venit la preot.

– Nu funcționează, părinte! Noi în fiecare zi ne întâlnim şi ne rugăm împreună, dar ploaie tot nu este.

– Vă rugați într-adevăr cu credință? i-a întrebat preotul.

Ei au început să îl asigure că aşa este. Dar preotul i-a contrazis:

– Ştiu eu că voi vă rugați fără credință, pentru că nici unul dintre voi, venind aici, nu şi-a luat cu el umbrela!

Avva Agathon și străinul bolnav

Se spunea despre avva (părintele) Agathon că, venind odată în oraş să îşi vândă rucodelia (lucrul mâinilor sale), a văzut acolo un străin bolnav, care zăcea în stradă. Nimeni nu se îngrijea de el. Stareţul (bătrânul) a rămas cu cel bolnav. Din banii câştigaţi de pe urma rucodeliei sale a închiriat o colibă, iar restul de bani l-a întrebuinţat pentru nevoile bolnavului. Aşa a petrecut el patru luni până la însănătoşirea străinului şi abia după aceea s-a întors la chilia sa.

Avva Agathon și leprosul

Mergea odată avva Agathon în oraş să îşi vândă modesta sa rucodelie şi a văzut pe drum un lepros care zăcea pe jos. Acesta l-a întrebat:

– Unde te duci?

– În cetate – a răspuns avva Agathon – să îmi vând rucodelia.

– Fă milostenie şi ia-mă şi pe mine acolo.

Stareţul l-a ridicat şi l-a dus pe umerii săi în oraş. Leprosul i-a spus:

– Aşează-mă acolo unde îţi vei vinde rucodelia ta.

Stareţul aşa a şi făcut. Când a vândut unul dintre lucruri, leprosul l-a întrebat:

– Cu cât l-ai vândut?

– Cu atât – a răspuns stareţul.

Leprosul i-a cerut:

– Cumpără-mi o pâine.

Când starețul a vândut un alt lucru, leprosul l-a întrebat:

– Acesta cu cât l-ai vândut?

– Cu atât – a răspuns starețul.

– Mai cumpără-mi o pâine.

Starețul i-a cumpărat. Când şi-a vândut toată rucodelia sa şi vroia să plece, leprosul l-a întrebat:

– Pleci?

– Plec – a răspuns avva.

Leprosul i-a spus:

– Fă milostenie şi du-mă acolo de unde m-ai adus.

Starețul a împlinit şi acest lucru. Atunci leprosul a spus:

– Binecuvântat eşti, Agathoane, de Domnul, în cer şi pe pământ.

Avva s-a uitat îndărăt, dar nu a văzut pe nimeni. Acesta fusese Îngerul Domnului, care venise să îl încerce pe stareț.

Avva și hoțul

Odată avva Macarie a găsit în chilia sa un hoț, care încărca lucrurile lui pe măgarul ce stătea în fața chiliei. Nelăsând să se vadă că el este stăpânul acestor lucruri, cuviosul a început în tăcere să îl ajute să lege legătura. Apoi, slobozindu-l în pace, fericitul a spus în sinea sa:

– Noi nimic nu am adus în această lume, evident că nici a lua ceva de aici nu putem. Binecuvântat fie Domnul pentru toate!

Avva Macarie și diavolul

Odată avva Macarie trecea dinspre lac spre chilia sa. El ducea ramuri de palmier şi pe drum, iată, l-a întâmpinat diavolul cu o coasă. Diavolul a vrut să îl lovească pe Macarie, dar nu a putut. Şi a zis:

– Multă putere ai în tine, Macarie. Eu nu pot lupta împotriva ta. Tot ceea ce faci tu, şi eu fac. Tu posteşti, iar eu nicidecum nu pot mânca; tu priveghezi, iar eu nicidecum nu dorm. Cu un singur lucru mă biruieşti.

– Cu care? a întrebat Macarie.

– Cu smerenia - a răspuns diavolul. Iată de ce nu am eu putere asupra ta.

Tăbăcarul din Alexandria

Odată fericitul Antonie se ruga în chilia sa şi a auzit un glas:

– Antonie! Tu încă nu ai ajuns la măsura tăbăcarului care trăieşte în Alexandria!

Auzind aceasta, stareţul s-a sculat dis-de-dimineaţă şi, luându-şi toiagul, a plecat în grabă la Alexandria. Când a ajuns la bărbatul care i-a fost indicat, acesta a fost extrem de mirat, văzându-l la sine pe Antonie. Stareţul i-a spus tăbăcarului:

– Spune-mi faptele tale, căci pentru tine am venit aici, părăsind pustia.

Tăbăcarul a răspuns:

– Eu nu ştiu să fi făcut vreodată ceva bun; din această pricină, în fiecare dimineață, când mă scol din patul meu, înainte de a ieşi la lucru îmi zic în sinea mea: toți locuitorii din acest oraş, de la mic la mare, vor intra în Împărăția lui Dumnezeu pentru virtuțile lor, şi numai eu singur voi merge în chinul veşnic pentru păcatele mele. Aceleaşi cuvinte le repet în inima mea şi înainte de a mă culca.

Auzind acestea, fericitul Antonie a răspuns:

– Cu adevărat, fiul meu, tu, ca *un neguțător care caută mărgăritare bune* (*Matei* 13, 45-46), şezând liniştit în casa ta, ai dobândit Împărăția lui Dumnezeu; iar eu, deşi toată viața mea o petrec în pustie, nu am dobândit rațiunea duhovnicească, nu am ajuns la măsura conştiinței pe care tu o exprimi în cuvintele tale.

Batiușka și fasolea

În prima zi a Postului Mare un preot de la țară şi-a pus în buzunar patruzeci şi nouă de boabe de fasole, ca, aruncând în fiecare zi câte un bob, să marcheze ziua încheierii postului. Curățând hainele preotului, soția lui a observat că buzunarul lui este plin de fasole. „Părintelui îi place fasolea, ia să îi mai adaug eu puțin, să mănânce pentru sănătate". Aşa a şi făcut. Batiuşka în fiecare zi arunca din buzunar câte un bob de fasole, dar aceasta nu se mai termina.

A trecut Postul Mare, dar pentru sat el nu s-a încheiat.

Şi, iată, la un moment dat sătenii l-au întrebat pe batiuşka:

– Batiuşka, când se termină Postul Mare?

– Uitându-mă la boabele de fasole, pe care le am în buzunar, mai sunt încă multe zile.

Bunătate fără margini

Era în Antiohia un patriarh, pe nume Alexandru, deosebit de milostiv şi compătimitor față de toți. Odată unul dintre secretarii săi i-a furat câteva monede de aur şi a fugit în Tebaida Egiptului.

Acolo, într-un loc pustiu, barbarii l-au prins pe secretar şi l-au dus departe în țara lor. Fericitul Alexandru, aflând acest lucru, l-a răscumpărat pe prizonier, dând pentru el optzeci şi cinci de monede de aur.

Când prizonierul s-a întors, patriarhul l-a acoperit cu atâtea binefaceri, încât unii dintre cetățeni spuneau: „Bunătatea lui Alexandru nu poate fi învinsă de nici un păcat".

Conversație despre folosul sufletesc

Când avva Ammoi se ducea la biserică, nu îi îngăduia ucenicului său să meargă alături de el, ci îi poruncea să îl urmeze de departe. Dacă ucenicul se apropia să întrebe ceva, Ammoi, dându-i răspunsul, îndată îl expedia, zicându-i:

– Nu îţi îngădui să rămâi lângă mine pentru ca în conversaţia noastră despre folosul sufletesc să nu se strecoare vreun cuvânt deşert.

Conversaţie despre frumuseţile Elveţiei

Între nişte cunoscuţi apropiaţi, care se adunaseră la ceai, s-a iscat o conversaţie, purtată pe îndelete, despre frumuseţile Elveţiei. Fiecare din cei ce erau acolo povestea despre impresiile sale, amintindu-şi locurile pe care le-a vizitat.

La masă, împreună cu toţi, stătea tăcut un bătrânel, afundat, se pare, în întregime în gândurile sale. Ştiind că el în viaţa sa cutreierase multe colţuri interesante ale lumii, cineva l-a întrebat:

– Dar dumneavoastră ce părere aveţi despre Elveţia?

– Da-da – răspunse bătrânelul – în sudul Franţei este foarte bine...

Luaţi seama la ce auziţi: Cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultaţi, vi se va da şi vă va prisosi (*Marcu* 4, 24).

Calmul pietrei

Odată avva Ammon a mers la avva Antonie. Şi au început să discute despre folosul sufletesc. După discuţie, avva Antonie i-a prezis lui Ammon că acesta va spori în frica de Dumnezeu.

Rostind această proorocie, Antonie l-a scos pe Ammon din chilie şi, arătându-i o piatră, a spus:

– Insultă această piatră şi loveşte-o.

Ammon a făcut acest lucru.

Atunci avva Antonie l-a întrebat:

– Ţi-a dat ea vreun răspuns, ţi-a arătat vreo împotrivire această piatră?

Ammon a răspuns:

– Nu.

– Aşa şi tu – i-a spus avva Antonie – vei ajunge la această măsură a nepătimirii.

Proorocia avvei Antonie s-a împlinit ulterior.

Recunoştinţă demnă de Dumnezeu

Un om se simţea foarte îndatorat faţă de Domnul Dumnezeu, întrucât scăpase cu bine de o primejdie, care îi ameninţase viaţa. Şi l-a întrebat pe prietenul său ce ar trebui să facă să Îi mulţumească lui Dumnezeu după vrednicie. Drept răspuns, acela i-a povestit următoarea întâmplare.

Un bărbat iubea din toată inima sa o femeie şi i-a cerut acesteia să se căsătorească cu el. Dar ea avea cu totul alte planuri în acest sens. Şi, iată, într-o zi mergeau împreună pe stradă şi la intersecţie femeia era cât pe ce să fie lovită de o maşină. A rămas în viaţă numai datorită faptului că însoţitorul ei, fără să îşi piardă prezenţa de spirit, a tras-o brusc înapoi. Femeia s-a întors către el şi a spus: „Acum mă voi căsători cu tine”.

– Cum crezi că s-a simțit bărbatul în acel moment? – a întrebat prietenul.

Dar în loc de răspuns, omul doar s-a strâmbat nemulțumit.

– Vezi – i-a spus prietenul său – poate că şi tu acum îi provoci lui Dumnezeu aceleaşi sentimente.

Binecuvântată nebunie

Odată, după obiceiul de atunci, unii dintre creştini veniră să se judece în fața episcopului lor. Mâhnit de dezacordul dintre creştini pentru o pricină, care nu merita atenția creştinilor, episcopul se prefăcu nebun în fața adunării care venise la el.

Una dintre femeile prezente îi spuse prietenei sale:

– Bătrânul s-a stricat la minte.

Sfântul Ammon, auzind acest lucru, o chemă la el şi îi spuse:

– Atâția ani m-am nevoit eu în pustie să dobândesc această nebunie, şi pentru tine, oare, să o pierd?!

Mesagerul înțelept

A venit în fugă la împărat un mesager cu un mesaj despre înfrângerea armatei sale. El ştia că celui ce aduce o astfel de veste trebuie să i se taie capul şi pe drum s-a gândit ce ar trebui să facă pentru a rămâne în viață.

Când a fost adus la împărat, el a căzut la picioarele suveranului, implorându-l să îl ierte, pentru că a uitat cu desăvârşire toate cuvintele mesajului. Împăratul şi miniştri au căzut pe gânduri: pentru o astfel de greşeală mesagerul trebuie executat, dar, dacă este lăsat în viaţă, există speranţa ca el să îşi amintească acest mesaj important. În scurt timp vestea cea tragică a venit pe altă cale şi mesagerul a scăpat de moarte.

Zis-am: „Păzi-voi căile mele, ca să nu păcătuiesc eu cu limba mea; pus-am gurii mele pază... (*Psalmi* 38, 1-2).

Cea mai apropiată cale către Dumnezeu

Un ucenic i-a spus odată învăţătorului său:

– Dragul meu învăţător, eu nu mai pot suporta să fiu distras de ceva. Cum pot găsi cea mai apropiată cale către Dumnezeu?

Învăţătorul a răspuns:

– Unde este calea mai grea, acolo să te duci; ceea ce aruncă lumea, tu să iei; şi ceea ce face lumea, să nu faci. Mergi împotriva lumii în toate privinţele şi atunci vei ajunge pe cea mai apropiată cale către El!

Dumnezeu este pretutindeni

Odată avva Visarion mergea cu ucenicul său pe malul mării. Ucenicul era foarte însetat şi îi spuse avvei Visarion:

– Părinte, mi-e foarte sete.

Stareţul, rugându-se puţin, îi spuse:

– Bea din mare.

Apa mării deveni nesărată şi ucenicul îşi potoli setea cu ea. Dar, după ce bău, turnă apă într-un vas, ca măsură de precauţie, să aibă apă la el în cazul în care va începe iar să îi fie sete. Stareţul, văzând acest lucru, întrebă:

– De ce ai făcut asta?

El îi răspunse:

– Iartă-mă! Am făcut asta de teamă că voi vrea din nou să beau.

Atunci stareţul remarcă:

– Dumnezeu, aşa cum este aici, este pretutindeni.

Dumnezeu ştie ce este bine

Un frate l-a întrebat pe un stareţ (un bătrân):

– Ce faptă bună ar trebui să fac şi să trăiesc aşa?

Stareţul a răspuns:

– Dumnezeu ştie ce este bine. Eu am auzit cum unul dintre stareţi l-a întrebat pe avva Nesteroi: „Ce faptă bună ar trebui să fac?" Şi avva i-a răspuns: „Nu toate faptele sunt egale?" Scriptura spune: „Avraam era iubitor de străini – şi Dumnezeu era cu el; Ilie iubea tăcerea – şi Dumnezeu era cu el; David era blând – şi Dumnezeu era cu el". Aşadar, vezi, ceea ce îşi doreşte după Dumnezeu sufletul tău, aceea să şi faci şi să îţi păzeşti inima ta.

Dumnezeu este de nepătruns

Cu mult timp înainte de Naşterea lui Hristos, în Sicilia a existat un domnitor, pe nume Hieron. El avea la curtea sa înțelepți, printre care se distingea mai ales Simonides.

Odată Hieron i-a spus:

– Simonides! Arată-ți înțelepciunea şi explică-mi ce este Dumnezeu.

– Grea întrebare îmi pui, împărate - a răspuns înțeleptul. Lasă-mă să mă gândesc o zi sau două.

– Bine - a fost de acord Hieron.

Au trecut două zile. Simonides a venit la împărat şi, în loc de răspuns, îi cere să se mai gândească încă patru zile.

Au trecut şi cele patru zile, iar Simonides a cerut o nouă amânare.

– Mai lasă-mă, împărate, încă opt zile.

Hieron s-a încruntat.

– Glumeşti, Simonides. Pesemne, în curând vei cere şaisprezece zile de gândire, iar apoi trezeci şi două. Când îmi vei da, în sfârşit, un răspuns final?

– Ai ghicit, împărate - a spus liniştit Simonides. După ce ar trece cele opt zile, aş cere şaisprezece, apoi treizeci şi două, iar apoi şaizeci şi patru şi aşa mai departe, dublând termenii la nesfârşit. Iar, în ceea ce priveşte răspunsul, cred că deja ți l-am dat.

– Cum mi l-ai dat?! s-a mirat Hieron. Nu mi-ai spus încă nimic despre Dumnezeu, ci tot timpul ai cerut noi şi noi amânări.

– Acesta şi este răspunsul meu – a spus înțeleptul. La întrebarea ta, împărate, nimeni nu poate răspunde. Cu cât mai mult te gândeşti, cu atât mai puțin înțelegi, şi trebuie să ceri noi şi noi amânări. Această întrebare este ca un munte. Văzut de departe, el pare o grămadă, dar cu cât mai mult te apropii, cu atât mai mult se înalță şi creşte, şi în fața lui te simți atât de mic, de jalnic, de nesemnificativ. Şi, dacă un munte nu îl poți cuprinde şi nu îl poți acoperi cu mâna, cum vrei tu, împărate, să Îl cuprinzi cu mintea pe Cel ce a creat şi muntele, şi omul?!

Hieron a înțeles cuvintele lui Simonides, a ridicat cu evlavie ochii la cer şi a şoptit:

– Da. Dumnezeu este de nepătruns!

Dumnezeu, Care uită păcatele

Dumnezeu S-a arătat unei femei bătrâne dintr-un sat. Ea i-a povestit acest fapt batiuşkăi, care, îngrijindu-se de structura duhovnicească a enoriaşei sale, i-a spus acesteia:

– Dacă Dumnezeu vi Se arată data viitoare, rugați-L să vă povestească despre păcatele mele, pe care numai El le ştie. Aceasta va fi o dovadă suficientă a faptului că tocmai Dumnezeu şi nu altcineva vi se arată dumneavoastră.

După o lună femeia a venit şi preotul a întrebat-o dacă Dumnezeu i S-a arătat din nou. Ea a dat din cap afirmativ.

– I-ați pus întrebarea?

– Da, I-am pus-o.

– Şi ce a spus El?

– A spus: „Spune-i preotului tău că Eu am uitat păcatele lui".

– Cu adevărat, Dumnezeu a fost – a spus batiuşka.

A lua și a da

L-au întrebat frații pe Sfântul Antonie:

– Dacă cineva spune: „Eu nu voi lua nimic de la frați şi, la rândul meu, nimic nu le voi da, pentru mine este de ajuns ceea ce am", este bine sau este rău?

Sfântul Antonie a răspuns:

– Fiii mei! Cel ce este aşa este crud la inimă, şi sufletul lui este un suflet de leu. El trebuie considerat străin de comunitatea oamenilor buni.

A fi ca un înger

Fratele Ioan se gândea: „Eu vreau să fiu ca îngerii. Ei nu fac nimic decât numai să contemple măreția lui Dumnezeu". Şi chiar în noaptea aceea el a părăsit mănăstirea şi a plecat în pustie.

După o săptămână s-a întors la mănăstire. Fratele de la poartă a auzit că bate şi a întrebat cine este.

– Sunt fratele Ioan. Şi sunt flămând.

– Nu se poate, a spus portarul. Fratele Ioan este în pustie, este pe cale să devină înger. El nu mai

simte foamea şi nu mai trebuie să muncească pentru a se hrăni.

– Iartă-mi mândria mea, a spus fratele Ioan. Îngerii îi ajută pe oameni. Acesta este lucrul lor şi de aceea contemplă ei măreţia lui Dumnezeu. Şi eu pot contempla aceeaşi măreţie în munca mea de zi cu zi.

După aceste cuvinte, pline de smerenie, fratele a deschis porţile.

În magazin cu Dumnezeu

Odată o femeie a visat că la tejgheaua unui magazin stătea Domnul Dumnezeu.

– Doamne! Tu eşti? a exclamat ea cu bucurie.

– Da, Eu sunt, a răspuns Dumnezeu.

– Şi ce pot cumpăra de la Tine? a întrebat femeia.

– De la Mine poţi cumpăra de toate – a fost răspunsul.

– În acest caz dă-mi, Te rog, sănătate, fericire, iubire, succes şi mulţi bani.

Dumnezeu a zâmbit binevoitor şi S-a dus în spate după mărfurile comandate. După câtva timp s-a întors cu o cutiuţă mică de hârtie.

– Asta e tot?! a exclamat femeia, surprinsă şi dezamăgită.

– Da, asta e tot, a răspuns Dumnezeu. Nu ştiai, oare, că în magazinul Meu se vând numai seminţe?

În atelierul unui ceasornicar

Un tată cu fiul său au intrat la un ceasornicar. La el în atelier atârnau pe pereți o mulțime de ceasuri cu figuri de oameni şi de animale. Cu urşi, iepuraşi, cocoşi şi cuci. Toate acestea cântau, ciripeau, îşi dădeau ochii peste cap, dădeau din mâini şi din picioare. Băiatul a întrebat mirat:

– Tată, toate astea sunt vii?

– Nu, fiule – zâmbi tatăl. Aici numai ceasornicarul este viu.

... *Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea* (*Marcu* 10, 15).

Credința în minuni

Unui băiat îi plăcea foarte mult să citească basme frumoase şi înțelepte şi credea tot ceea ce scria în ele. De aceea căuta minuni şi în viață, dar nu putea găsi nimic care să fie ca în iubitele lui basme. Simțind o oarecare dezamăgire în căutările sale, el a întrebat-o pe mama sa dacă este corect să creadă în minuni. Sau în viață nu există minuni?

– Dragul meu, îi răspunse mama cu dragoste, dacă tu însuți te vei strădui să creşti şi să devii un băiat bun şi înțelept, toate basmele se vor împlini în viața ta. Ține minte că minunile nu se caută, ele vin singure la oamenii buni.

Cel ce face bine din Dumnezeu este; cel ce face rău n-a văzut pe Dumnezeu (*3 Ioan* 1, 11).

Vizita lui Dumnezeu

Într-un sat locuia un cizmar. El trăia în chip drept, avea credință puternică. Şi, iată, înainte de una dintre marile sărbători ale Bisericii, cizmarul s-a îmbolnăvit. Şi era trist că nu putea ajunge la biserică, când, deodată, chiar în ajunul sărbătorii, a visat că parcă un glas blând şi liniştit îi spune: „Dacă tu nu poți veni la mine, voi veni eu la tine azi".

Cizmarul s-a trezit şi s-a bucurat: „Este posibil ca Însuşi Domnul să vină la mine în vizită?" – s-a gândit el. Toată dimineața a făcut ordine şi curățenie în casă, a gătit bucate ca de sărbătoare, s-a pregătit cum a putut pentru venirea Oaspetelui mult dorit. Şi, iată, în timpul pregătirilor a văzut pe fereastră un băiat care plângea în hohote. Chemându-l la sine, cizmarul l-a întrebat:

– De ce plângi?

– Astăzi mi s-au rupt ultimele mele ghete şi nu mai am cu ce umbla. Iar noi trăim într-o familie săracă şi, de aceea, altele noi nu putem cumpăra...

Atunci cizmarul l-a liniştit pe băiat şi a spus:

– Dă-mi mie ghetele tale şi eu ți le voi repara.

După puțin timp băiatul, strălucind tot de fericire, era încălțat cu ghetele reparate. Petrecându-l, cizmarul şi-a continuat treburile sale.

A venit seara. Şi, iată, vine la el o femeie săracă şi zice:

– Iartă-mă, te rog! Ți-am dat la reparat cizmele mele, dar, de plătit, nu am cu ce să te plătesc...

Şi nici să umblu fără cizme acum nu pot – a venit frigul...

Cizmarul doar a zâmbit şi a spus:

– Cizmele tale sunt gata. Poartă-le şi nu le mai rupe!

Şi i le-a dat femeii, fără să îi ceară nimic.

A venit noaptea. Terminându-şi de mult toate treburile sale, cizmarul şedea la fereastră şi Îl aştepta pe Oaspetele Care promisese să vină la el. Se apropiase deja ora de culcare, când cizmarul, întristat de aşteptarea fără rezultat, se apucă să îşi facă patul. Şi atunci se auzi o bătaie în uşă.

Deschizând, cizmarul văzu în fața lui un călător. Acesta spuse:

– Lasă-mă să înnoptez la tine. Toată ziua am fost pe drum, dar nu am la cine să înnoptez: nimeni nu mă primeşte noaptea la el...

Cizmarului i se făcu milă de el şi îl lăsă să intre în casa lui. Lăsându-l pe călător să se odihnească de pe drum, cizmarul îl puse să doarmă în patul lui, iar el îşi aşternu să doarmă jos. Şi aşa, alunecând spre somn, se gândi în sinea lui:

– Pesemne că m-am dovedit a fi nevrednic de Oaspetele meu dorit, pentru că El nici măcar nu mi S-a arătat astăzi... Pare-se că nu m-a învrednicit de cinstea de a sărbători cu El această mare zi de sărbătoare – şi cu aceste gânduri triste cizmarul adormi.

Şi iarăşi visă cum aceeaşi voce calmă îi spune:

– Eu astăzi de trei ori am venit la tine şi de fiecare dată tu M-ai primit cu căldură.

Vizită la un colecționar bogat

A fost odată un colecționar bogat, care avea o mulțime de statui antice. Ele se aflau pe aleile frumosului său parc. Cunoscuții au trimis la colecționar un tânăr student cu recomandare din partea Societății Istorice locale pentru ca acesta să poată face cunoştință cu uimitoarea sa colecție.

Administratorul l-a anunțat pe proprietar despre sosirea oaspetelui, l-a întâmpinat pe oaspete şi l-a condus de-a lungul aleilor parcului spre casă. Cuprins de curiozitate, studentul se oprea lângă fiecare statuie şi ofta plin de admirație. În cele din urmă, administratorul nu a mai rezistat:

– Domnule, cui să vă prezint, de fapt: statuilor sau proprietarului lor?

Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume (*1 Ioan* 2, 16).

De vină pentru tot

Parohul unei biserici dintr-un mic orăşel era renumit pentru viața sa cucernică şi ordonată. El îşi împlinea temeinic atribuțiile sale, trăia cumpătat, calm şi liniştit. Săvârşea regulat dumnezeieştile slujbe şi de două ori pe săptămână stătea câte două ore în locul său permanent din clubul societății locale de binefacere.

Odată nu a apărut la club. Nici acasă nu era. Alarmați, enoriaşii l-au dat dispărut, dar fără niciun rezultat.

A trecut o lună. Într-o seară, la club, ca întotdeauna, parohul stătea la locul său şi îşi bea liniştit cafeaua.

– Unde ați fost, părinte, în tot acest timp? l-au întrebat enoriaşii uimiți.

– În închisoare, a răspuns el liniştit.

– Cum s-a putut întâmpla una ca asta? – erau toți nedumeriți.

– Foarte simplu, a răspuns părintele duhovnic. Acum o lună am fost în centrul regional la episcop, iar, când m-am întors, în timp ce aşteptam trenul, am început să examinez vitrinele magazinelor din gară şi am devenit foarte interesat de ele. Aveam timp destul. Muream de plictiseală. Şi atunci mi-a venit în minte un gând, şi anume că tot acest timp putea fi dedicat rugăciunii pentru cei muribunzi şi năpăstuiți. Din cauză că eu am pierdut timpul, destinat rugăciunii, mulți oameni puteau muri... Şi tocmai în acest moment pe peron, însoțită de doi polițişti, a apărut o tânără cu o înfățişare cam ciudată şi, arătând cu degetul spre mine, a exclamat: „El este de vină pentru tot!". Inima mea era plină de căință. Aşa că am fost pe deplin de acord cu acea tânără şi am recunoscut că ea are dreptate.

Exteriorul și interiorul

Un împărat, călătorind prin împărăția sa împreună cu curtenii săi, a întâlnit doi bătrâni săraci, îmbrăcați în haine rupte. El s-a oprit imediat, a ieşit din trăsură, li s-a închinat până la pământ şi i-a sărutat. Curtenii s-au simțit jigniți de această faptă a împăratului, umilitoare, după înțelegerea lor, pentru demnitatea împărătească. Însă să îşi arate în mod direct nemulțumirea lor nu îndrăzneau. Ca să îi explice împăratului necuviința faptei sale, a început tocmai fratele său de sânge. Împăratul l-a ascultat până la sfârşit şi i-a promis că îi va da un răspuns.

Oraşul acesta avea următorul obicei. La un cetățean condamnat la pedeapsa cu moartea, era trimis în ajun un herald (un vestitor) cu o trâmbiță şi acesta începea să trâmbițeze în fața ferestrelor casei sale. În seara aceleiaşi zile, când a avut explicația cu fratele său, împăratul a trimis un trâmbițaş la ferestrele casei lui. Acesta, fireşte, s-a întristat şi toată noaptea a petrecut-o stând treaz.

A doua zi dimineața a mers împreună cu soția sa la palatul împărătesc. Împăratul l-a primit în camera sa şi i-a spus:

– Nechibzuitule! Te-ai speriat de vestitorul voinței mele, deşi nu ai făcut nimic împotriva mea, vrednic de pedeapsa cu moartea. Cum însă ai putut tu să mă instruieşti pe mine, când eu le-am dat cinstire acelor săraci, vestitorilor lui Dumnezeu, care mai tare decât orice trâmbiță îmi vestesc mie despre moarte şi despre înfricoşata venire a Stăpânului

meu, față de Care eu greșesc fără număr? Iar astăzi, mustrând nebunia ta – a încheiat împăratul –, tu te-ai speriat.

Dar, întrucât fratele își arătase nemulțumirea sa față de împărat la sfatul nobililor de la curte, împăratul nici pe ei nu i-a lăsat fără să îi mustre. El a poruncit să se facă patru cufere, două dintre ele să fie aurite pe dinafară, iar înăuntrul lor să fie așezate oase urât mirositoare; iar celelalte două să fie unse cu smoală și cu funingine și în interiorul lor să fie așezate pietre prețioase.

Pregătind acestea, împăratul i-a chemat pe nobili și, arătându-le cuferele, i-a întrebat:

– Care dintre cufere sunt mai frumoase: cele aurite sau cele unse cu smoală?

Nobilii au arătat spre primele. Împăratul a poruncit să fie deschise și unele, și celelalte. Și totul s-a lămurit. Atunci împăratul le-a spus nobililor:

– Să știți, dar, că trebuie să fiți atenți la interior și la ceea ce este ascuns, nu la exterior. Voi v-ați simțit jigniți când eu m-am închinat acelor săraci prost îmbrăcați. Dar eu am văzut cu ochii minții că ei sunt cinstiți și nobili la suflet.

Lup, vulpe sau iepure?

Odată, într-o vară, trei săteni au urcat pe o râpă înaltă, sub care înverziseră tufele de mărăcini, iar de-a lungul malului nisipos râul curgea lin.

Unul dintre săteni a exclamat:

– Ia uitați, în tufişuri stă un lup!

– Nu, este prea galben pentru un lup – l-a contrazis al doilea sătean. S-ar părea că este o vulpe.

Al treilea sătean s-a uitat atent şi a spus:

– Da, se mişcă, şi are blană albă. Pesemne că este un iepure, doar că încă nu a năpârlit de tot. Haideți să ne uităm mai de-aproape!

În linişte, încercând să nu facă zgomot, au coborât pe poteca spre râu.

S-au uitat şi au văzut că era un prosop galben cu model alb, uitat probabil de cineva dintre cei ce s-au odihnit în tufiş.

Ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii şi al descoperirii, spre deplina Lui cunoaştere (*Efeseni* 1, 17).

Vrabia

Două surioare mici, ascultând povestea biblică despre izgonirea lui Adam şi a Evei din rai, i-au spus tatălui lor:

– Tată, dacă eu şi Lena am fi fost în rai, niciodată nu am fi mâncat din pomul cunoştinței binelui şi răului. Căci Dumnezeu nu a permis ca el să fie atins, nu-i aşa, tată?

– Aşa este, a zâmbit tatăl şi i-a aşezat pe copii în pat.

De dimineață tatăl s-a sculat înaintea tuturor, a prins o vrabie în curte şi a pus-o într-o oală opacă. Trezindu-le pe fete, el le-a arătat oala, pe care a

pus-o pe pervazul ferestrei deschise în bucătărie şi a spus:

– Vă rog să nu luaţi capacul de pe această oală până nu vin eu de la serviciu. Când mă voi întoarce eu, vă voi arăta surpriza care se află în ea. Dacă veţi fi ascultătoare, vă voi cumpăra un joc nou.

Tatăl a plecat cu mama lor la serviciu, iar fetiţele au rămas acasă singure. Ele au încercat din toate puterile să îşi abată atenţia de la oala care se afla în bucătărie. Au jucat toate jocurile pe care le ştiau, dar curiozitatea nu le dădea pace – îşi doreau foarte tare să se uite în oală. În cele din urmă, Maşa, care era mai mare, a convins-o pe sora ei mai mică, Lena, care încă se temea că tatăl lor le va certa, să se uite în oala de pe pervaz.

– Ne uităm numai cu coada ochiului şi o închidem – a spus ea. Tata nici măcar nu va afla.

Dar, îndată ce Lena a ridicat capacul, vrăbiuţa a zburat pe fereastră. Speriate, fetele au trântit oala deja goală. Seara, tatăl lor s-a întors şi, văzând că oala este goală, a spus:

– Ei bine, micuţele mele Eve, nu aţi rezistat, aţi lăsat pasărea să iasă. Tot aşa nici Eva nu a rezistat să nu guste din pomul cunoştinţei binelui şi răului.

– Tată, ce fel de pom era acesta şi de ce nu trebuia să mănânci din el? a întrebat Maşa.

– Era un pom obişnuit şi roadele erau comestibile, dar, încălcând porunca lui Dumnezeu, primii oameni au ales oarecum singuri răul în locul binelui, pentru că tot răul începe cu neascultarea, iar cu ascultarea începe tot binele, pe care Dumnezeu i-ar

fi învățat pe primii oameni dacă ei ar fi fost ascultători. Această vrăbiuță a fost astăzi pentru voi pomul binelui şi al răului, şi nici voi nu m-ați ascultat pe mine. Încercarea lui Adam şi a Evei s-a dovedit a fi peste puterile voastre.

Călărețul, fermierul și săracul

Un bătrân a plecat în pustie şi timp de zece ani s-a rugat lui Dumnezeu pentru un singur lucru: să afle de ce pe Pământ unii se nasc şi devin bogați, iar alții – săraci. Mai ales că cel mai des oamenii înzestrați cu spirit creator sunt săraci, iar cei bogați sunt nişte persoane foarte mediocre, care s-au născut pur şi simplu în familii de succes. De ce se întâmplă această nedreptate?

Şi, iată, Dumnezeu S-a milostivit şi a trimis la el un Înger. Îngerul a spus:

– Eu nu îți voi explica nimic. Mai întâi închide ochii.

Bătrânul a închis ochii şi, când i-a deschis, s-a trezit într-un copac, într-o scorbură. Îngerul a continuat:

– Aici vei rămâne trei zile. Să urmăreşti ceea ce se întâmplă.

Şi călugărul a început să urmărească.

În prima zi a trecut în goană un călăreț pe un cal negru, în zale strălucitoare. În apropiere de copac, din şa s-a desprins întâmplător un săculeț şi a căzut pe pământ. A doua zi s-a apropiat de copac

un fermier, a întins o faţă de masă, şi-a aşezat mâncarea pe ea şi a început să mănânce, când deodată a observat săculeţul. El a văzut că în săculeţ este aur, s-a bucurat grozav şi a fugit cu săculeţul mai departe, lăsând mâncarea sub copac. A treia zi a trecut un călător sărac, a văzut mâncarea şi s-a năpustit cu lăcomie asupra ei. Nici n-a apucat să termine de mâncat că s-a întors acel călăreţ pe cal negru şi a început să ceară să îi înapoieze banii. A început să îl tortureze, iar apoi l-a ucis, înţelegând că acest lucru este inutil. Şi atunci călugărul nu a mai rezistat şi a început să strige indignat:

– Tu mi-ai promis că îmi vei da răspunsuri la întrebările mele, dar eu nu am văzut decât o altă scenă de nedreptate!

– Aşteaptă, i-a răspuns Îngerul. Îţi voi tâlcui acum sensul celor ce ai văzut. Acel călăreţ este un om bogat. El şi-a vizitat domeniile şi şi-a strâns birurile. Mai are încă o mulţime de săculeţi, ca cel pe care l-a pierdut. Doar că lăcomia nu l-a lăsat să se oprească. Alte lucruri de preţ, în afară de aur, nu are. Acel fermier a dat faliment şi şi-a ipotecat proprietatea sa. Ieri a fost ultima zi în care trebuia să înapoieze banii, şi, dacă nu ar fi găsit acest săculeţ, ar fi rămas fără tot ce are şi ar fi ajuns la închisoare. Însă cu aurul găsit şi-a plătit toată datoria şi au scăpat şi el şi familia sa. Acel călător sărac în tinereţea sa, fiind beat, a ucis un om. După aceea toată viaţa sa s-a chinuit, şi-a împărţit averea la săraci şi L-a rugat pe Dumnezeu să îi dea o moarte mucenicească, să îşi răscumpere păcatul său. Ieri dorinţa lui s-a îm-

plinit şi acum el nu numai că şi-a răscumpărat păcatul său, dar a devenit şi sfânt mucenic. Iar călărețul, care l-a ucis, va fi de acum urmărit de coşmaruri. Dar el se va căi şi va începe să îi ajute pe sărmani.

Bucurați-vă pururea

Sub conducerea avvei Apollo în Egiptul de Sus se afla o obşte de călugări, formată din cinci mii de frați. Cinci sute dintre ei atinseseră desăvârşirea creştină şi puteau face minuni. Minunată privelişte se afla în această obşte. Aflându-se în acea pustie sălbatică, ei trăiau într-o asemenea veselie, încât este imposibil de văzut între locuitorii acestui pământ. Ea nu se poate compara cu nicio veselie pământească. Nimeni dintre ei nu era trist. Avva Appolo, când observa că cineva e tulburat, îndată îl întreba despre motivul tulburării şi fiecăruia îi descoperea tainele inimii sale.

El spunea:

– Nu trebuie să fie trist (tulburat) cel ce este destinat dobândirii Împărăției Cereşti. Să se tulbure elinii! Să plângă iudeii! Să se tânguiască păcătoşii! Iar drepții să se veselească! Pe cei ce cugetă la succesul în afacerile pământeşti, îi bucură aceste cugetări. Cum să nu se bucure pururea cei ce s-au învrednicit de nădejdea dobândirii bunătăților cereşti? Căci apostolul ne porunceşte: *Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire pentru toate* (*1 Tesaloniceni* 5, 16-18).

Atotputernicul Knut

A domnit cândva în Danemarca regele Knut, care era supranumit „Marele stăpân al mărilor".

Odată Knut stătea pe malul mării, înconjurat de cei apropiați. Ei preamăreau puterea regelui, spunând că el pe drept este numit stăpânul mărilor şi pentru el nimic nu este imposibil pe pământ, căci este atotputernic. Ascultând aceste vorbe, regele a spus:

– Aduceți-mi jilțul meu şi puneți-l aici, pe marginea stâncii.

I-au adus jilțul, regele s-a aşezat şi a început iar să privească marea. Între timp vântul s-a pornit şi valurile au început să se izbească gălăgios de țărm.

– Nu îndrăzni să te apropii de mine, mare! a strigat Knut amenințător. Căci ea trebuie să îmi împlinească voia mea, nu-i aşa? i-a întrebat regele pe curteni.

Aceştia s-au închinat în tăcere în fața regelui în semn de aprobare.

– Aşadar, veniți mai aproape de mine, prieteni.

Curtenii s-au apropiat.

Însă furtuna pe mare se dezlănțuia din ce în ce mai tare. Valurile, ca turbate, se repezeau spre țărm. Pe curtenii laşi i-a cuprins frica, dar se temeau să plece, iar regele şedea şi parcă nimic nu observa. Dar, iată, un val s-a izbit atât de tare de țărm încât i-a stropit pe toți cu apă. Curtenii au început să țipe de frică şi au sărit înapoi.

– Cum puteți, stând lângă mine, să vă temeți de mare? a întrebat regele. Nu voi ați spus, oare, că eu sunt stăpânul mărilor şi al vânturilor?

Curtenii au tăcut. Atunci Knut s-a ridicat şi, arătând spre sine, a spus:

– Priviți, acesta este regele vostru.

Apoi, ridicând mâinile la cer, a adăugat:

– Iar acolo este Dumnezeul vostru! Dacă Knut ar fi într-adevăr atotputernicul stăpân al mării, ea i s-ar supune lui. Există doar un singur Dumnezeu adevărat, Care este atotputernic şi Căruia I se supun şi vânturile, şi mările, şi oamenii, şi tot ce e creat de El.

Există un timp pentru toate

Un mânz nou-născut se temea de toate. Tremura atât de tare şi era atât de slab încât picioarele i se încleştau şi deseori cădea. Când vedea caii mai mari, alergând uşor şi liberi prin poiana cea verde, el de frică se băga sub burta mamei şi de acolo se auzea un glăscior subțire:

– Oare şi eu voi deveni cândva ca ei?

– Nu te teme, puiul meu! îi răspundea iapa. Tu eşti născut pentru alergare rapidă, toate la timpul lor. Va veni timpul şi vei vedea cât de uşor şi de rapid vei alerga.

Pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele (*Efeseni* 2, 10).

Toate celelalte se vor adăuga

Un cârd de păsări, înainte de a veni iarna, s-a întors în Africa. Păsările tinere, care zburau pentru prima dată în Africa, erau neliniştite, agitate, făceau gălăgie şi puneau o mulțime de întrebări:

– Mă întreb dacă în Africa este cald. În Africa există râuri? Dar păduri există acolo? În Africa plouă?

Şeful cârdului la început a răspuns la toate întrebările, dar apoi, obosind, a spus:

– Ştiți ce, copii? Principalul este să ajungeți în Africa, iar acolo nu mai aveți de ce să vă îngrijorați.

Şi voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea şi să nu fiți îngrijorați. Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru ştie că aveți nevoie de acestea; căutați mai întâi împărăția Lui. Şi toate acestea se vor adăuga vouă (*Luca* 12, 29-31).

Ați uitat săculețul

Odată hoții i-au spus unui avvă:

– Am venit să luăm tot ce este la tine în chilie.

Acesta a răspuns:

– Luați, fiii mei, tot ce doriți.

Atunci ei au luat din chilie tot ceea ce au putut, în afară de un săculeț ascuns, şi au plecat. Dar starețul (bătrânul) a fugit după ei, strigând:

– Fiii mei, ați uitat săculețul, luați-l!

Alegerea crucii

A fost odată un sătean simplu, care trăia din munca mâinilor sale, dar câştiga foarte puţin: abia îi ajungea cu ce să se hrănească pe sine şi familia sa. Odată a mers pe malul mării, s-a aşezat pe o piatră şi a început să privească cum veneau în port vapoare mari cu mărfuri bogate, şi cum aceste mărfuri apoi erau descărcate şi transportate în oraş pentru a fi puse la vânzare. Şi i-a venit în minte un gând păcătos: „De ce unor oameni Domnul le-a trimis bogăţie şi bunăstare, iar pe alţii i-a lăsat să trăiască în sărăcie?". Şi a început să cârtească faţă de soarta sa amară.

Printre altele, soarele de la amiază dogorea cu putere; bietul om a fost biruit de somn şi, fără să îşi dea seama, a adormit. Şi a visat că stă la poalele unui munte înalt; şi se apropie de el un stareţ (un bătrân) venerabil cu barbă lungă şi îi spune:

– Vino după mine!

El a făcut ascultare şi s-a dus după bătrân. Au mers ei aşa mult timp şi, într-un sfârşit, au ajuns într-un loc în care se aflau o mulţime de cruci de toate felurile şi mărimile. Erau cruci mari şi mici, de aur şi de argint, de aramă şi de fier, de piatră şi de lemn. Şi îi zice lui bătrânul:

– Vezi câte cruci sunt aici? Alege-ţi una dintre ele şi du-o în vârful acelui munte, pe care l-ai văzut în faţa ta.

Omul nostru simplu s-a uitat la o cruce de aur şi a zis în sinea sa: atât de frumoasă este, ca un soare roşu

care străluceşte. I-a plăcut această cruce şi a vrut să o ia pe umeri, dar, oricât s-a trudit, nu a putut nu numai să ridice această cruce, dar nici măcar să o urnească din loc.

– Nu – îi zice bătrânul – se pare că nu vei putea duce această cruce pe munte. Alege-ţi alta – de argint. Poate că ea va fi pe măsura puterilor tale.

Şi a luat omul o cruce de argint. Aceasta era, într-adevăr, mai uşoară decât cea de aur, dar, totuşi, nici cu ea nu a putut face nimic. La fel şi cu crucile de aramă, de fier, şi de piatră.

– Nu ai ce face, îi zice bătrânul, alege-ţi una dintre crucile de lemn.

Atunci omul a luat-o pe cea mai mică dintre crucile de lemn şi a dus-o uşor şi repede pe acel munte. Şi s-a bucurat că, în sfârşit, a găsit o cruce pe măsura puterilor sale şi l-a întrebat pe însoţitorul său:

– Şi care va fi răsplata mea pentru asta?

– Pentru ca tu să judeci singur cum vei fi răsplătit, i-a răspuns acesta, îţi voi descoperi ce fel de cruci sunt cele pe care le-ai văzut. Crucea de aur, care atât de mult ţi-a plăcut la început, este crucea împărătească. Te gândeşti tu în sinea ta: ce bine şi uşor este să fii împărat. Dar nici nu îţi dai seama că puterea împărătească este cea mai grea cruce. Iar crucea de argint este crucea tuturor celor ce sunt investiţi cu autoritate – crucea păstorilor Bisericii, crucea celor mai apropiaţi slujitori ai împăratului. Toţi aceştia au, de asemenea, multe griji şi necazuri. Crucea de aramă este crucea tuturor celor cărora Dumnezeu le-a trimis bogăţie. Tu, de

exemplu, îi invidiezi şi te gândeşti cât de fericiți sunt ei. Dar pentru cei bogați este mai greu de trăit decât pentru tine. Tu, după toate ostenelile tale, poți dormi liniştit: nimeni nu se atinge de sărmana ta căsuță şi de mica ta avuție. Iar omul bogat tot timpul – şi ziua şi noaptea – se teme ca nu cumva cineva să îl înşele, să îl jefuiască, să îi dea foc la casă. În afară de aceasta, cel bogat va da răspuns lui Dumnezeu pentru bogăția sa: pentru modul în care îşi utilizează bogăția. Dacă se întâmplă o nenorocire – bogatul sărăceşte: câte necazuri vor cădea atunci peste el! Şi, iată, crucea de fier este crucea militarilor. Întreabă-i pe cei care au fost în război şi ei îți vor spune cât de des au fost nevoiți să îşi petreacă nopțile pe pământul gol, umed, să rabde de foame şi de frig. Crucea de piatră este crucea negustorilor. Îți place viața lor, pentru că ei nu trebuie să muncească aşa ca tine? Dar, oare, nu se întâmplă ca negustorul să meargă pe mare, să îşi cheltuiască tot capitalul pe marfă, iar marfa să piară toată într-un naufragiu şi să se întoarcă acasă nefericitul negustor ca un adevărat cerşetor? Şi, iată, crucea de lemn, pe care tu ai dus-o atât de uşor pe munte, este crucea ta. Tu te-ai plâns că viața ta este grea, iar acum, iată, vezi că ea este mult mai uşoară decât viața celorlalți oameni. A ştiut Domnul, Cel văzător de inimi, că în orice alt rang şi poziție te-ai fi aflat, ți-ai fi pierdut sufletul tău, de aceea ți-a şi dat El cea mai smerită şi cea mai uşoară cruce – crucea de lemn. Aşadar, mergi şi nu cârti împotriva Domnului Dumnezeu pentru

sărmana ta soartă. Domnul îi dă fiecăruia crucea pe măsura puterilor sale – cât poate duce fiecare.

La ultimele cuvinte ale bătrânului țăranul s-a trezit, I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru visul cel educativ şi de atunci niciodată nu a mai cârtit împotriva lui Dumnezeu.

Discurs la un simpozion științific

Odată la un simpozion a venit un om de ştiință cu un referat ştiințific. Mulți iubitori de discuții aprinse erau adunați acolo. Îndată ce colegul lor a urcat la tribună şi a deschis gura, din sală s-au auzit exclamațiile oamenilor de ştiință:

– Greşit! Eronat!

Vorbitorul s-a grăbit să închidă gura şi din sală s-au auzit iarăşi strigăte:

– Nici asta nu este bine!

Atunci vorbitorul nu a mai rezistat şi a exclamat:

– Dar încă nu am spus nimic!

– Asta este corect! – a auzit el din sală.

Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie pe voi (*Matei* 7, 6).

Discursul unui profesor bătrân

Un profesor bătrân era iubit şi de studenţi, şi de colegi. Dar o recunoaştere deosebită a dobândit după un discurs ţinut în faţa unui public numeros, în care, de asemenea, erau prezenţi şi oameni de ştiinţă, care aderau la alte puncte de vedere ştiinţifice. Unul câte unul, ei au găsit punctele slabe în referatul profesorului şi cu replici tăioase l-au adus pe bătrân până acolo încât au început să îi curgă lacrimi pe obraji.

Totuşi, el şi-a găsit în sine puterea şi cu o voce întreruptă le-a mulţumit colegilor săi pentru observaţiile lor preţioase, făgăduindu-le să introducă amendamentele lor în lucrarea sa. Mai târziu, când profesorul mâhnit mergea pe coridor, diverşi oameni s-au apropiat de el şi i-au strâns mâna. În ochii lor el era un adevărat biruitor.

... şi vă lăudaţi toţi cei drepţi la inimă (*Psalmi* 31, 12).

Ulmul şi viţa de vie

Odată, când Herma[1], plimbându-se pe câmp, a văzut un ulm şi o viţă de vie, şi cugeta la roadele lor, i s-a arătat un păstor şi i-a spus:

– Ce părere ai despre această viță de vie și despre acest ulm?

– Cred că sunt de folos unul pentru celălalt.

Şi i-a spus el lui Herma:

– Aceşti doi copaci au un sens profund pentru robii lui Dumnezeu. Vița de vie are rod, iar ulmul este un pom neroditor; dar această viță de vie nu poate aduce rod bogat dacă nu va sta pe ulm. Căci, stând pe pământ, ea va da roade stricate; dar, dacă vița de vie va atârna pe ulm, va da roade şi pentru sine, şi pentru ulm. Aşadar, vezi că ulmul dă rod nu mai puțin, ci chiar mai mult decât vița de vie, pentru că vița de vie, fiind atârnată pe ulm, dă rod şi mai bogat şi mai bun; în timp ce, stând pe pământ, dă rod şi mai prost şi mai puțin. Asta serveşte ca lecție pentru robii lui Dumnezeu, şi pentru cel sărac, şi pentru cel bogat.

– Cum? a întrebat Herma. Explică-mi.

– Cel bogat are multe comori, dar este sărac întru Domnul; distrat de bogățiile sale, el se roagă foarte puțin Domnului şi, chiar dacă face vreo rugăciune, aceea este slabă şi lipsită de putere. Dar, când cel bogat îi dă celui sărac ceea ce acestuia îi lipseşte, săracul se roagă Domnului pentru cel bogat şi Dumnezeu îi dă celui bogat toate bunătățile; pentru că cel sărac este bogat în rugăciune şi rugăciunea lui are mare putere înaintea Domnului. Bogatul îi dă săracului, având credință că Domnul pe el îl ascultă, şi îi dă cu plăcere şi fără îndoieli tot ceea ce îi trebuie, având grijă să nu îi lipsească nimic. Săracul Îi mulțumeşte lui Dumnezeu pentru bogatul care îi dă. Şi unul şi celălalt îşi fac lucrarea lor.

Aşa cred oamenii, că ulmul nu dă roade. Ei nu ştiu şi nu înţeleg că în vreme de secetă ulmul, având umezeală în el, hrăneşte viţa de vie, iar viţa de vie, având umiditate constantă, dă rod îndoit, şi pentru ea, şi pentru ulm. Aşa şi săracii, rugându-se Domnului pentru cei bogaţi, sunt auziţi şi înmulţesc bogăţia lor, iar cei bogaţi, ajutându-i pe cei săraci, încurajează sufletele lor. Şi unii, şi ceilalţi sunt implicaţi în fapta cea bună. Aşadar, cine va proceda astfel, nu va fi părăsit de Domnul, ci va fi scris în cartea vieţii. Fericiţi cei care, având bogăţie, simt că ei sunt îmbogăţiţi de Domnul, căci, cine simte acest lucru, acela poate face ceva bun.

Hipnoza

Un tată şi fiul său au citit o carte despre hipnoză şi sugestie şi au vrut să facă un experiment. Au intrat în camera copiilor şi tatăl i-a spus băiatului:

– Fiule, trebuie să îţi imaginezi în minte pe unul dintre membrii familiei noastre şi să-i sugerezi să vină aici.

– Bine, tată, a fost de acord fiul.

Se făcu o lungă tăcere.

– Pe cine chemi? a şoptit tatăl.

Fiul a răspuns şi el tot în şoaptă.

– Eu repet tot timpul în sinea mea: „Tată, arată-te! Tată, arată-te!”.

– Cum pot apărea eu iar, dacă sunt deja aici? a rămas tatăl nedumerit.

– Grozav! s-a bucurat fiul. Înseamnă că experimentul nostru a reuşit!

... şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi (*Ioan* 16, 22).

Vasele de lut

Un călugăr a venit odată la îndrumătorul său şi i-a zis:

– Părinte, de câte ori vin la tine, mă căiesc pentru păcate, şi de multe ori m-ai sfătuit, dar eu nu mă pot îndrepta. Ce folos să vin la tine dacă după convorbirile noastre eu cad iar în aceleaşi păcate?

Avva a răspuns:

– Fiul meu, ia două vase de lut – unul cu miere şi unul gol.

Ucenicul aşa a şi făcut.

– Iar acum, a spus învăţătorul, toarnă mierea de mai multe ori dintr-un vas în altul.

Ucenicul a făcut din nou ascultare.

– Acum, fiule, uită-te în vasul gol şi miroase-l.

Ucenicul s-a uitat, a mirosit şi a zis:

– Părinte, vasul cel gol miroase a miere şi acolo, pe fund, a rămas puţină miere groasă.

– Tot aşa, a spus învăţătorul, rămân şi sfaturile mele în sufletul tău. Dacă tu de dragul lui Hristos îţi însuşeşti în viaţă cel puţin o parte din virtuţi, Domnul în mila Sa va completa lipsa lor şi va mântui sufletul tău pentru a trăi în rai. Căci nici gospodina cea pământească nu toarnă piper în vasul care miroase

a miere. Aşa nici Dumnezeu nu te va lepăda, dacă vei păstra în sufletul tău măcar noțiunile de bază ale dreptății.

Papagalul vorbitor

Deasupra magazinului unui vânzător de păsări, la etajul doi, locuia o familie. Odată băiețelul, stând pe balcon, a auzit nişte voci puternice. Şi a ciulit urechile.

– Dă banii! Dă banii! Te împuşc! Te împuşc! se auzea de jos. Poliția! Poliția!

Băiatul s-a speriat şi a fugit în cameră la tatăl său.

– Tată, tată! a început el să strige. Jos nişte oameni cer bani şi strigă că vor trage cu puşca! Cineva de acolo cheamă poliția!

– Nu, fiule, a izbucnit tatăl în râs. Au adus la magazin un papagal vorbitor.

Şi chemând la Sine mulțimile, le-a zis: Ascultați şi înțelegeți (*Matei* 15, 10).

Omul flămând și omul de știință

Un om flămând mergea pe drum şi a văzut un alt om cu un pachet, învelit în pânză. „Pesemne că este pâine" – s-a gândit cel flămând şi a întrebat:

– Spuneți-mi, ce aveți în pachet? Pâine?

– Nu, sunt cărțile pe care vreau să le vând. Le-am înfăşurat în pânză ca să nu se ude de la ploaie.

– Păcat! a spus omul cel flămând şi a plecat mai departe.

În acest timp a ieşit din casă un om de ştiinţă. Şi în calea lui a întâlnit un om cu un pachet în mâini, care se uita pe drum după cineva.

„Probabil că sunt cărţi" – s-a gândit omul de ştiinţă şi a întrebat:

– Spuneţi-mi, acelea sunt cărţi?

– Nu, a auzit el drept răspuns. Am întâlnit un om flămând şi mi-am vândut cărţile mele şi i-am cumpărat pâine, dar nu îl văd nicăieri!

Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoţi din necaz, că deşartă este izbăvirea de la om (*Psalmi* 59, 12).

Oraşul în care nu există reguli de circulaţie

Un şofer a ajuns într-un oraş ciudat, în care la fiecare intersecţie erau câteva zeci de semafoare. Şi cel mai ciudat lucru este faptul că ele funcţionau în dezordine, fără sincronizare. Totuşi, locuitorii mergeau cu maşinile şi nu se ciocneau între ei. Confuz, şoferul a tras pe margine, neştiind unde să meargă mai departe. Observând un trecător, l-a întrebat de pe geamul maşinii:

– Spuneţi-mi, de ce aveţi atâtea semafoare la intersecţii?

– Am auzit că acesta este un lucru foarte necesar, de aceea le-am şi atârnat peste tot şi mai multe – a răspuns acesta.

– Dar cum poţi conduce după semnalele lor?

– Păi, la noi nimeni nu conduce după semnale, toţi şoferii se înţeleg prin semne.

– Ce semn folosesc cel mai mult şoferii? a întrebat nedumerit nou-venitul.

– Rotesc degetul la tâmplă! a zâmbit ironic trecătorul.

Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăţie. Învăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea (*Coloseni* 3, 16).

Oraşul cătuşelor

Odată un negustor a mers într-o altă ţară şi a ajuns într-un oraş ciudat, în care toţi locuitorii erau în cătuşe. Negustorul s-a gândit: „Dar, dacă îmi vor pune şi mie cătuşe, ce voi face atunci?".

Deodată, chiar în aceeaşi clipă, au apărut gardienii şi, văzând un om nou liber, l-au pus îndată în cătuşe. Pierzând ocazia de a se întoarce acasă, negustorul s-a mâhnit. El i-a întrebat pe nefericiţii orăşeni de ce sunt toţi în cătuşe. Şi aceştia au răspuns că în oraşul lor de mult sunt astfel de rânduieli. Negustorul a întrebat:

– Oare toţi locuitorii oraşului sunt condamnaţi ca toată viaţa lor să poarte cătuşe?

Oamenii i-au răspuns:

– Zvonurile spun că uneori în oraş vine un bătrân care este liber şi nu poartă cătuşe. Numai el ştie cum să scapi de ele. Dar el apare atât de rar încât mulţi se îndoiesc că acest lucru este adevărat.

„Nu am ce face, s-a gândit negustorul, poate că îl voi vedea pe acest bătrân şi voi afla cum să mă eliberez".

Au trecut mulţi ani de atunci, negustorul a îmbătrânit şi a încărunţit. Şi, iată, odată a văzut brusc un bătrân, care mergea liber pe stradă şi nu purta cătuşe.

– Bunicule, a exclamat prizonierul, ajută-mă să scap de aceste cătuşe.

– Fiule, a răspuns bătrânul, spune-ţi în gândul tău: „Să mă elibereze îndată gardienii de cătuşe" – şi vei fi liber.

Prizonierul s-a gândit că aceasta este o glumă proastă, amară, însă a hotărât să încerce şi a rostit în sinea sa aceste cuvinte tainice. Îndată gardienii au apărut şi l-au eliberat de cătuşe.

Negustorul s-a grăbit să plece din acest oraş ciudat, minunându-se de ceea ce s-a întâmplat. Ieşind în grabă pe porţi, el l-a văzut din nou pe acel bătrân care l-a ajutat să se elibereze.

– Bunicule, spune-mi, i s-a adresat negustorul, care este secretul acestui oraş ciudat?

– Acest oraş e complicat, a răspuns bătrânul, pentru că în el devii prizonier şi te eliberezi de cătuşe numai dacă te gândeşti la acest lucru. Tu de aceea ai şi scăpat, pentru că ai crezut în cuvintele mele. Dar cei care nu mă cred, rămân prizonierii acestui oraş şi eu nu îi pot ajuta cu nimic.

Dacă veţi rămâne în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenici ai Mei; şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi (*Ioan* 8, 31-32).

Orășeanul și maimuța cea bătrână

Un orăşean s-a rătăcit într-o pădure în care trăia o maimuță bătrână, care avea darul magiei. Maimuța l-a vrăjit pe musafirul nepoftit, l-a făcut sclavul ei și se purta cu el cum vroia. Adesea îl călărea, stând pe gâtul lui, iar ca semn de încurajare uneori îl ospăta pe om cu o banană. Orăşeanul s-a împăcat cu soarta sa, s-a obişnuit cu maimuța şi împlinea cu supunere toate ordinele ei.

Odată în această pădure au apărut nişte vânători şi au văzut o privelişte ciudată: o maimuță călărind un om. Vânătorii au prins maimuța cea bătrână și, îndată ce au târât-o afară din pădure, ea şi-a pierdut puterile ei magice.

Împreună cu maimuța şi cu nefericitul prizonier vânătorii au sosit în oraş. Pe maimuță au dat-o la grădina zoologică, iar omul, scăpând de vrăjitorie, şi-a venit în fire şi s-a întors acasă. Uneori mergea la grădina zoologică să o vadă pe maimuța cea bătrână, minunându-se cum a putut ea să îl prostească aşa. Maimuța îl amenința pe om cu pumnul şi arunca în el o coajă de banană. Altceva nimic nu mai putea face.

Dar acum, izbăviți fiind de păcat şi robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârşitul, viață veşnică (*Romani* 6, 22).

Pregătirea pentru Sfânta Împărtășanie

Avva Evloghie, în timpul Sfintei Euharistii, primea de la Dumnezeu darul clarviziunii. El vedea în sufletul fiecărui om care dorea să primească Tainele lui Hristos calitățile şi defectele lui.

Când cei adunați în biserică începeau să se pregătească pentru Sfânta Împărtăşanie, el le spunea unora dintre ei:

– Cum îndrăzniți să vă apropiați de Sfintele Taine, când sufletele voastre sunt înclinate spre rău?

Apoi, adresându-se fiecăruia în parte, îl mustra:

– Tu astă-noapte ai fost stăpânit de gânduri desfrânate... Iar tu ai spus în inima ta: „Nu este totuna dacă eşti curat sau păcătos când te apropii de Sfânta Împărtăşanie?”... Tu ai avut îndoieli cu privire la Darurile în sine şi te-ai gândit: „Oare ele mă vor sfinți pe mine când eu mă voi apropia de ele?”.

Oprindu-i pe cei ce au păcătuit de la împărtăşirea cu Sfintele Daruri, avva Evloghie îi sfătuia:

– Îndepărtați-vă o vreme de Sfintele Taine şi pocăiți-vă din suflet, curățindu-vă păcatele prin lacrimi de căință. Primind iertarea păcatelor, veți deveni vrednici de comuniunea cu Hristos. Dacă însă nu veți curăți mai întâi gândurile, nu vă veți putea apropia de harul lui Hristos.

Grindină peste păcătoși

Odată un popor de pe teritoriul Palestinei s-a făcut vinovat de păcate de moarte, fapt pentru care Domnul i-a poruncit unuia dintre prooroci să transmită hotărârea Sa, cum că El va nimici poporul acestei cetăți, trimițând potop de grindină. Proorocul a vestit acest lucru de pe acoperişul casei către oamenii cetății, aducând asupra lor mare frică şi tulburare. Locuitorii, căindu-se, au venit la prooroc cu rugămintea ca el să se roage pentru ei lui Dumnezeu.

– Ceea ce este hotărât de Dumnezeu este de neclintit – a răspuns proorocul şi a plecat.

A doua zi, la ora stabilită, grindina a căzut dintr-un nor înfricoşător în afara cetății. Nici un cetățean nu a avut de suferit. Proorocul L-a întrebat pe Dumnezeu de ce nu Şi-a împlinit judecata Sa.

– Cum pot pedepsi Eu un popor care s-a căit? a fost răspunsul către prooroc.

A vâsli împotriva curentului

Un om s-a trezit brusc şi a văzut că şade într-o barcă ce mergea în goană pe un râu rapid în aval. În dreapta şi în stânga lui treceau în goană stânci alunecoase şi nu avea de ce să se agațe, iar înainte şi în jos vuia cascada. Omul a înțeles că nu i-a mai rămas decât un singur lucru: să înceapă să vâslească cu toată puterea împotriva curentului. Atunci mai exista speranța de a ieşi din defileul cel îngust şi de

a ajunge la mal. Era clar că, dacă va sta să mediteze la modul în care a ajuns el în această situație, se va prăbuşi înainte de a înțelege ceva.

Omul s-a aşezat cu hotărâre la vâsle şi barca a început încet să se îndepărteze de cascada cea înfricoşătoare. Ajunsese deja la capătul puterilor când, spre marea lui bucurie, a văzut dincolo de cotitura unei stânci un om pe mal. Acesta i-a aruncat o frânghie şi l-a ajutat să iasă la mal.

De aceea să nu dormim ca şi ceilalți, ci să priveghem şi să fim treji (*1 Tesaloniceni* 5, 6).

Păcatul fățărniciei

Avva Apollo cel Mare nu îi aproba deloc pe cei care purtau lanțuri şi luau un aer de evlavie deosebită, prefăcută.

El spunea despre ei:

– Aceştia fac acest lucru spre a fi văzuți de oameni şi astfel cad în păcatul fățărniciei. Mai bine să ne istovim trupul cu postul, iar virtuțile să le săvârşim în taină. Dacă însă nu avem nici o nevoință, cel puțin să ne înfrânăm de la fățărnicie.

Darul lacrimilor

Schimonahul Nicodim, un ascet atonit din secolul al XIX-lea, a primit de la Dumnezeu marele dar al lacrimilor: el putea să plângă atât cât vroia.

Duhovnicul lui, observând la el o astfel de virtute, a întrebat:

– De cât timp ai acest dar?

– De doi ani şi jumătate, a răspuns schimonahul Nicodim, de atunci de când eu, după discuţia cu tine despre acest dar al lui Dumnezeu, ţi-am făcut metanie şi ţi-am cerut binecuvântare să caut acest dar dumnezeiesc. Iar până atunci timp de trei ani cu greu m-am forţat să vărs lacrimi.

La această mărturisire duhovnicul i-a spus:

– Tu ai primit acest dar pentru ascultare, nu pentru meritele tale. Ştiind că orice dar al lui Dumnezeu se păstrează prin smerenie. Fereşte-te de îngâmfare, nu osândi pe nimeni şi mustră-te mereu pe tine însuţi. Şi alţii au acest dar, dar se socotesc pe ei înşişi mai răi decât toţi.

Doi prieteni în cimitir

Doi prieteni se întorceau noaptea din sat în oraş. Pe drum au fost atacaţi de tâlhari. Prietenii au luat-o la fugă, au sărit peste un zid şi au nimerit în cimitir. S-au ascuns repede printre monumente şi morminte. Tâlharii făceau lumină cu felinarele, dar nu au îndrăznit să sară şi au rămas dincolo de zid, vorbind între ei. Unul dintre prieteni i-a şoptit celuilalt:

– Auzi, şi aici îmi este frică. Poate putem pleca de aici.

– Morţii nu îţi fac nimic, i-a răspuns celălalt. Ceilalţi, cei vii, sunt mult mai înfricoşători.

Dumnezeu, deci, nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți trăiesc în El (*Luca* 20, 38).

Doi gândaci

Doi gândaci au zburat departe-departe, peste poieni şi munți şi, când a venit seara, au început să caute un loc pentru a rămâne peste noapte.

– Iată, lângă pârâu creşte o ferigă, o voi întreba dacă pot înnopta la ea – a spus unul dintre ei.

Feriga a fost de acord să îl lase pe gândac să rămână peste noapte.

– Când se va întuneca, să îmi povesteşti despre călătoria ta, îmi place să ascult poveşti despre țări străine, a spus feriga în şoaptă.

– Ce companie plictisitoare, s-a gândit celălalt gândac. La o asemenea buruiană nearătoasă vrea el să îşi petreacă noaptea! Eu îmi voi găsi alt loc, voi merge la hotelul „Trandafirul". Acolo totul este elegant, miroase frumos.

Şi gândacul a plecat în căutare. Când soarele a apus, a văzut un trandafir frumos.

– Pot obține o cameră pentru o noapte? Am venit în zbor de departe şi nu mai am putere ca să zbor în continuare.

– Eu sunt împăratul florilor şi nu primesc gândaci, a răspuns trandafirul arogant, dar dacă aşa stau lucrurile, nu te pot alunga. Dacă vei fi calm şi curtenitor, atunci vei putea sta.

Gândacul a mulțumit, dând din cap, şi a zburat pe frunza de sus a trandafirului. El era mândru de acest adăpost şi vroia în dimineața următoare să îi povestească totul prietenului său, ca acesta să îl invidieze.

Dimineața, îndată ce a început să răsară soarele, iar roua se mai afla încă pe frunze, gândacul a fost în mod grosolan trezit. În fața tufei de trandafiri se afla un om.

– Acest trandafir îl voi putea vinde bine!

El a scos un cuțit mare şi a tăiat floarea. Gândacul abia-abia a apucat să îşi întindă aripile şi să îşi ia zborul. „Nu credeam că pe o floare atât de mândră este atât de periculos să trăieşti" – s-a minunat el.

Şi a zburat repede la feriga de lângă pârâu.

– Ei, frate – a început el să strige, văzându-şi prietenul – pot veni la tine?

– Vino, este loc destul. Este bine şi confortabil aici!

Gândacul a acceptat cu recunoştință invitația, căci se săturase de privit „lumea nobilă".

Doi țărani și un râu

Doi țărani au lucrat la câmp până la prânz, când a venit arşița. Unul dintre ei i-a propus celuilalt să coboare la râu şi să facă baie. Pe drum au vorbit despre cât de bine era că râul era aproape de ei. Atunci s-au apropiat de mal şi, dezbrăcându-se de haine, au sărit împreună în apă. Când au ieşit la suprafață, unul dintre țărani i-a spus celuilalt.

– Dar noi nu ne-am terminat discuția despre râul nostru.

– Ce importanță are acum? Decât să vorbim despre râu, mai bine hai să înotăm în el - a spus prietenul său.

Şi zadarnic Mă cinstesc ei, învățând învățături ce sunt porunci ale oamenilor (*Matei* 15, 9).

Doi copii: Minciuna și Neadevărul

Un tânăr a decis să ducă o viață înfrânată. Odată, sfiindu-se să vorbească deschis despre principiile sale, a căzut într-o situație ridicolă. La întrebarea dacă este căsătorit, tânărul, presupunând că aici întrebările se vor termina, a cedat ispitei de a minți puțin:

– Da, sunt căsătorit.

– Şi cum o cheamă pe soția dumneavoastră? a fost din nou întrebat.

Tânărul a trebuit din nou să iasă din încurcătură.

– Dar copii aveți? a fost întrebarea următoare.

Şi, întrucât tânărul începu deja să mintă, nu se mai putu opri deloc.

– Da, avem.

– Câți?

Tânărul simți că se încurcă de tot. „Cu cât eşti mai departe în pădure, cu atât mai multe lemne de foc găseşti" - şi-a amintit el un proverb.

– Doi, a răspuns el, şovăind.

– Şi cum îi cheamă?

Întrebările interlocutorilor păreau să nu aibă sfârşit.

Tânărul nu s-a mai abţinut şi a răspuns:

– Pe un copil îl cheamă Minciuna, iar pe celălalt, Neadevărul. Nu sunt căsătorit, nu sunt căsătorit!

Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzeşte, mincinos este şi întru el adevărul nu se află (1 *Ioan* 2, 4).

Doi orbi

Un orb s-a dus la secţia de poliţie pentru înregistrarea actelor. A fost primit de un ofiţer superior de poliţie: un om solid, imens, cu o voce gravă şi subţire.

Un alt orb a fost în vizită la doctor, care avea o voce groasă, puternică, însă era scund de statură şi avea o constituţie fragilă.

Apoi aceşti doi orbi s-au întâlnit şi au intrat în vorbă.

– Cum de sunt primiţi în poliţie astfel de bondoci? s-a mirat primul orb. Eu am auzit că în poliţie lucrează oameni înalţi şi vânjoşi.

– Iar eu astăzi am fost la doctor, a răspuns celălalt orb. Un tip aşa imens cu o voce groasă. Cum poate fi el doctor?

Poate orb pe orb să călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă? (*Luca* 6, 39).

Cei doi fii ai împăratului

Un împărat avea doi fii: unul mai mare şi altul mai mic. Ei aveau caractere diferite, dar împăratul îi iubea pe amândoi.

Cu timpul fiul cel mare a devenit pasionat de vânătoare, iar cel mai mic a devenit dependent de jocurile de noroc. Pasiunile lor în scurt timp s-au transformat în patimi. Fiului celui mare a încetat să îi mai pese de îndatoririle încredințate de împărat cu privire la conducerea statului, iar cel mai mic pierdea la joc banii tatălui.

Împăratul s-a înfuriat şi le-a poruncit miniştrilor să nu îi mai permită fiului celui mare să plece la vânătoare, iar celui mai mic să nu îi mai dea bani pentru jocurile de noroc.

Fiul cel mare s-a supărat foc pe tatăl său şi a încetat să mai vorbească cu el. Cel mai mic însă s-a căit şi, ruşinat de comportamentul său, îndată ce l-a văzut pe tatăl său, a căzut în genunchi în fața lui şi a repetat: „Tată, iartă-mă!".

Mişcat de căința lui, împăratul l-a apropiat din nou de sine pe fiul cel mic, primind de la el făgăduința că pe viitor nu se va mai deda patimilor celor rele. Iar pe fiul cel mare, care continua să tacă plin de mândrie şi nutrea împotriva împăratului un resentiment puternic, l-a trimis ca ambasador în altă țară, zicând: „Pe cel ce nu ține supărare nici eu nu îl voi supăra. Iar cel ce păstrează supărarea îşi păstrează şi pedeapsa sa".

V-am scris, copiilor, pentru că ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început (*1 Ioan* 2, 13-14).

Două rânduri

A murit un om şi a plecat la Cer. A trăit o viață lungă şi acum stătea la porțile Cerului.

Apropiindu-se de porți, a observat că în Cer sunt două rânduri. Într-unul dintre ele stăteau trei oameni, iar celălalt se întindea pe mai mulți kilometri. Omul nu ştia în ce rând să stea şi l-a întrebat pe Apostolul Petru:

– Eu văd aici două rânduri, unul scurt şi unul foarte lung, şi nu ştiu unde să stau. De ce unii oameni stau în cel scurt, iar alții în cel lung?

Şi Sfântul Petru i-a răspuns:

– Pe acest rând, de trei oameni, stau cei care ar vrea să simtă Raiul, şi ei îşi aşteaptă rândul.

– Iar pe rândul cel lung cine se aşază?

– O! Aici stau cei care ar dori să ştie totul despre Rai. Ei vor să afle întâi totul despre el.

Doi prieteni și un cioban

Doi prieteni s-au rătăcit vara în munți. La un moment dat au rămas fără apă şi sufereau cumplit de sete. Pe neaşteptate călătorii au ajuns la coliba unui

cioban, care le-a adus o găleată cu apă rece şi curată. Ei au scos câte o cană şi au început să bea. Unul dintre prieteni a băut repede şi cu înghițituri mari, iar celălalt, încet, câte puțin, cu înghițituri mici.

După ce şi-a potolit setea, cel care a băut cu înghițituri mici l-a întrebat pe prietenul său:

– De ce bei atât de repede?

– Ca să îmi potolesc mai repede setea. Dar tu de ce bei câte puțin?

– Ca să îmi prelungesc plăcerea.

Şi au început să se certe între ei cu privire la cum este mai bine să bei apa.

Ciobanul, auzind cearta lor, i-a împăcat pe prieteni, zicând:

– Ambele metode sunt bune, căci principalul este să îți potoleşti setea, dar cum anume este treaba personală a fiecăruia.

... apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veşnică (*Ioan* 4, 14).

Doi prieteni la o conferință ecumenică

Într-un oraş a avut loc o conferință a reprezentanților diferitelor confesiuni.

Doi ortodocşi, aflând din afiş că va ține o prelegere şi un preot ortodox, au intrat în sala de conferințe. Dar în program se menționa că preotul ortodox va vorbi abia peste patruzeci de minute.

Unul dintre prieteni a propus să ia loc în sală şi să aştepte. Dar colegul lui s-a împotrivit:

să o vadă. Dimineața devreme paznicul i-a trezit pe copii şi le-a spus:

– Ieşiți în linişte în livadă, căci ea este acolo!

Copiii au sărit din pat şi, îmbrâncindu-se, s-au repezit, făcând gălăgie, în curte.

– Eu voi fi primul care o va vedea!

– Ba nu, eu voi fi primul!

– Ba nu, eu! – țipau copiii.

Nevăzând nimic în livadă, ei au întrebat:

– Bunicule, unde este această pasăre frumoasă?

– Ah, ştrengarilor! a răspuns el. Acestei păsări nu îi place gălăgia şi țipetele, de aceea a şi zburat!

Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe, ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (*1 Petru* 3, 3-4).

Datornicii

Demult, în vremurile de odinioară, călătoreau prin Siberia negustori. Şi era printre ei unul care, când omul nu avea cu ce plăti, îi dădea pe datorie. Şi zicea: „Uite, eu scriu numele tău într-o carte. Data viitoare voi veni şi voi lua datoria de la tine".

Iar, dacă la următoarea sa vizită datornicul tot nu avea cu ce plăti, negustorul zicea aşa: „Ei bine, acum nu voi lua nimic de la tine, dar, uite, în fața numelui tău în carte voi pune o cruciuliță, astfel încât să nu uit nimic şi data viitoare cu siguranță îți voi cere datoria".

Tot aşa şi data următoare, dacă datornicul nu avea bani, negustorul mai punea încă o cruciuliță.

Iar a treia oară zicea aşa: „Gata, eu îți iert datoria. Vezi, îți şterg numele, şterg cruciulițele. Dumnezeu s-o încaseze de la tine".

O casă pentru un dolar

Unui cumpărător i-a plăcut o casă, pusă la vânzare. Şi a întrebat ce preț are:

– Un dolar, a răspuns administratorul.

– Dar de ce atât de ieftin? a rămas uimit cumpărătorul.

– Uitați cum stau lucrurile, a spus vânzătorul. Regretata proprietară a poruncit să se vândă casa la cel mai mic preț, cu condiția ca cumpărătorul, în primul rând, să doneze pentru întreținerea pisicii ei un milion de dolari, iar, în al doilea rând, să păstreze secret condițiile acordului. Acesta este testamentul.

Omul a cumpărat casa cu un dolar, donând pisicii regretatei proprietare un milion de dolari. Când cunoscuții l-au întrebat cu ce sumă a cumpărat o casă atât de frumoasă, el a răspuns:

– Cu un dolar.

– De ce să spui o astfel de minciună? Aşa ceva este cu neputință, i-au reproşat toți cunoscuții noului proprietar.

– Nu, este adevărat! a insistat el, dar nimeni nu l-a crezut şi toți s-au convins că el este un mare mincinos.

Şi se mira de necredința lor (*Marcu* 6, 6).

Casa și șarpele

Un om împreună cu soția şi cu fiul său s-au stabilit în oraş, şi-au construit o casă. Dar în această casă a apărut un şarpe şi a început să le facă rău. La început i-a rănit piciorul calului lor, apoi l-a băgat în mormânt pe fiul lor, apoi pe soție şi, în cele din urmă, însuşi stăpânul a devenit victima lui.

De fiecare dată când şarpele îl rănea pe stăpân, acesta îşi punea în gând să îl omoare, dar, îndată ce pornea să îşi ducă la îndeplinire intenția sa, găsea pe drum o monedă de aur şi, bucurându-se de ea, se întorcea.

Indicatorul rutier în drum spre capitală

Un om mergea pe jos spre capitală. Pe drum a văzut un indicator vechi, iar lângă el, o mulțime de oameni. Aceştia discutau cu înflăcărare, încercând să afle în ce secol şi în timpul cărui împărat a fost ridicat acest stâlp de piatră. Călătorul a crezut că merg şi ei toți în capitală, dar curând, din discuțiile şi disputele lor, a înțeles că nimeni nu are de gând să meargă nicăieri. Pe ei îi interesa numai indicatorul în sine.

– Dar câți kilometri sunt de aici până în capitală? a întrebat călătorul.

– Şi despre asta discutăm aici, întrucât numerele de pe stâlp s-au şters de-a lungul timpului.

– Dar în ce direcție trebuie să merg?

– Şi asta încercăm să lămurim, pentru că săgeata care arată direcția se distinge foarte prost, i-au răspuns oamenii. Acolo, în spatele cimitirului, unde sunt îngropați remarcabilii cercetători ai acestui indicator rutier – apropo, cu această ocazie puteți vizita mormintele lor –, există un drum. Poate că el duce în capitală, poate că nu. Dar, dacă vă interesează istoria acestui stâlp, vă puteți alătura nouă şi noi vom continua munca marilor noştri predecesori.

– Nu, rămâneți voi aici împreună cu predecesorii voştri, iar eu voi încerca să ajung în capitală, a răspuns călătorul.

La o oarecare distanță de indicator el a întâlnit un tovarăş de drum şi împreună au ajuns cu bine în oraş.

Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere (*Matei* 11, 27).

Ghiborții[2] și râul

Într-un râu a apărut o generație tânără de ghiborți. Când micii peştişori s-au familiarizat cu mediul şi au înțeles că trăiesc într-un loc care se numeşte râu, i-au întrebat pe părinții lor:

– De unde vine şi încotro curge râul nostru?

– Noi nu ştim, copii, nici de unde vine, nici încotro curge el. Ştim numai că el este mare şi curge din cele mai vechi timpuri.

Peştişorii s-au îngrijorat:

– Dar, când se va scurge tot râul, noi unde vom locui?

– Nu vă faceți griji, copii, au răspuns părinții lor. El este cu noi întotdeauna şi nu va înceta să curgă cât vom trăi noi.

Şi aceasta este făgăduința pe care El ne-a făgăduit-o: Viața veşnică (*1 Ioan* 2, 25).

O nevoință și mai mare

Un pustnic ajunsese la o sfințenie atât de mare, încât trăia liniştit printre fiarele sălbatice, şi ele nu se atingeau de el, el le hrănea puii lor, iar fiarele nu îi făceau niciun rău. Când unul dintre părinții mănăstirii l-a văzut, i-a spus:

– Dacă vrei să ajungi la desăvârşire – mergi în mănăstire şi încearcă să viețuieşti cu ceilalți frați.

Păsările nemiloase

Un om iubea foarte mult păsările cântătoare. La el în casă erau multe colivii, în care el îşi ținea tovarăşele sale de companie, de care era foarte legat. El le hrănea, le adăpa, le curăța coliviile şi se desfăta

cu cântecul lor. Dar cu timpul acest om a început să se simtă împovărat de mulțimea treburilor, pe care le necesita îngrijirea păsărilor sale cântătoare. Şi şi-a împărtăşit tristețea sa unui prieten.

– Lasă-le libere, l-a sfătuit prietenul său, şi aşa vei scăpa de toate grijile.

– De lăsat, le pot lăsa eu, a răspuns iubitorul de păsări, dar nu mă lasă ele pe mine.

Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, fiindcă nu sunteți sub lege, ci sub har (*Romani* 6, 14).

Un prieten grijuliu

Un om a avut în tinerețe un prieten bun. Când îşi aducea aminte de prietenul său, acesta întotdeauna apărea lângă el, iar, când uita de el, dispărea. Dar omul simțea tot timpul grija şi ajutorul lui.

După câtva timp, acest om şi-a întemeiat o familie, au apărut copiii. Şi din ce în ce mai rar îşi aducea aminte de prietenul său. În scurt timp grijile pentru întreținerea familiei i-au absorbit toate puterile, el a început să se îmbolnăvească des şi, în cele din urmă, a intrat în spital. Nici soția, nici copiii nu îl puteau ajuta cu nimic. Iar celelalte rude aveau greutățile lor, din pricina cărora nu aveau timp pentru cel bolnav.

Când i s-a făcut foarte rău, şi-a adus aminte de prietenul său uitat, şi acesta îndată a venit la el la spital. Prietenul său i-a plătit tratamentul şi îngrijirea. Iar sănătatea celui bolnav a început să se îmbunătățească.

Abia acum a început acest om să se gândească serios la viața sa: nimeni nu l-a putut ajuta la necaz aşa cum l-a ajutat vechiul său prieten. Cum să îi mulțumească pentru bunătatea şi compasiunea sa? Şi omul a decis ca de acum înainte să se poarte cu căldură şi cu dragoste față de prietenul său şi niciodată să nu mai uite de el. În scurt timp prietenul său a venit din nou la el şi a spus:

– Dragul meu, numai boala ți-a schimbat atitudinea față de mine. Dacă tu din tinerețe m-ai fi urmat în mod constant pe mine şi sfaturile mele le-ai fi luat în seamă, ai fi simțit o şi mai mare dragoste față de mine şi viața ta s-ar fi conturat cu totul altfel.

Apropiați-vă de Dumnezeu şi Se va apropia şi El de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoşilor, şi sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici (*Iacov* 4, 8).

Soția fermecată

Odată ucenicii Cuviosului Macarie Egipteanul au văzut mergând prin pustie un bărbat, care ducea cu el un cal. Şi ținea drumul către chilia starețului lor. Păzind liniştea sfântului, monahii s-au aşezat în fața uşii şi au încercat să îl convingă pe călător să nu îl abată pe cuvios de la rugăciune. Dar, în scurt timp, ascultând rugămințile bărbatului, i-au dat voie să intre în chilie. Călătorul s-a bucurat şi a intrat, dar nu singur, ci împreună cu calul său. Ucenicii Cuviosului Macarie s-au revoltat şi au întrebat de ce duce cu el acel cal. Străinul le-a răspuns că el are nevoie

de rugăciunile sfântului. Monahii s-au minunat de dragostea lui pentru cal: la urma urmei, pentru el a făcut un drum atât de lung prin acel pustiu lipsit de viață şi bătut de arşiță! De ce îi este lui atât de drag acest animal şi ce i s-a întâmplat?

– Calul pe care îl vedeți, a spus bărbatul, este sărmana mea soție şi eu nu ştiu cum s-a transformat ea în animal. Şi sunt deja trei zile de când nu a mâncat nimic.

Călugării nu au considerat aceste cuvinte ale călătorului o invenție. În ciuda faptului că învățătura lui Hristos de trei sute de ani se răspândise pe pământ, păgânismul avea o mare influență în Egipt şi acest leagăn străvechi al magiei era plin de tot felul de vrăjitori, care le făceau rău creştinilor. De aceea, auzind povestea bărbatului, monahii s-au grăbit să îl înştiințeze pe avva Macarie despre cele întâmplate. Dar, când l-au văzut pe cuvios, nu a trebuit să îi mai explice nimic: Dumnezeu i-a descoperit sfântului cauza celor întâmplate. Şi această cauză consta în următorul fapt.

Unui egiptean desfrânat îi plăcea de soția acestui bărbat şi vroia să o seducă. Dar toate strădaniile lui au fost zadarnice. Atunci, ca să stârnească în inima femeii patima reciprocă, a recurs la serviciile unui mag. Vrăjitorul, luând bani buni, şi-a pus în funcțiune toate vrăjile pentru a o seduce pe această creştină, dar tot nu şi-a atins scopul. Furios din pricina eşecului, el a putut, totuşi, să facă în aşa fel încât femeia să arate în fața celor din jur ca un cal. Sărmanul ei bărbat a alergat după ajutor la toți cei

pe care îi ştia, dar nimeni nu l-a putut ajuta, nici măcar preoţii locului. Femeia arăta pentru toată lumea ca un animal şi nimeni nu ştia cum să o readucă la înfăţişarea ei iniţială. De aceea, deznădăjduit, bărbatul a şi adus-o la marele ascet, auzind despre minunile făcute de el.

Uitându-se la femeie, Sfântul Macarie le-a spus ucenicilor săi:

– Eu nu văd în ea nimic dobitocesc, cum spuneţi voi că ar fi, acest lucru nu este în corpul ei, ci în ochii care o privesc. Aceasta este înşelarea demonilor, nu adevărul lucrurilor.

Apoi sfântul a binecuvântat apa, a stropit-o pe femeie cu ea şi s-a rugat. Vrăjile au dispărut şi toţi au văzut în faţa lor, în loc de cal, un om. Cuviosul a poruncit să i se dea de mâncare şi, lăsând-o să plece acasă, a sfătuit-o:

– Niciodată să nu renunţi să mergi la biserică şi să te împărtăşeşti cu Tainele lui Hristos. Nenorocirea ţi s-a întâmplat din cauză că de cinci săptămâni nu te-ai apropiat de Preacuratele Taine ale Mântuitorului nostru.

Căţelul cel rău

Când soţul avea zi liberă şi împreună cu soţia rămâneau acasă, ei adesea se certau şi în timp ce se enervau, îşi spuneau unul celuilalt multe vorbe jignitoare. Nefiind în stare să îşi înfrâneze mânia, soţul ieşea din casă şi încerca să îşi vină în fire. La intrarea

în bloc, pe bancă, când era vreme frumoasă, deseori ședea o bătrânică în timp ce micul ei cățel alerga pe lângă ea.

Şi, iată, bărbatul a observat că uneori acest cățel latră furios la el, iar alteori, când el se întoarce de la serviciu, cățelul nu îi dă nicio atenție. Şi a hotărât să o întrebe pe bătrânică despre purtarea ciudată a cățelului ei.

– Ah, dragul meu – a pufnit în râs bătrânica. Cățeluşa mea simte imediat oamenii care sunt supărați sau iritați şi întotdeauna latră la ei. Iar când oamenii sunt liniştiți, nici măcar nu îi observă.

Iar dacă aveți râvnire amară şi zavistie în inimile voastre, nu vă lăudați, nici nu mințiți împotriva adevărului (*Iacov* 3, 14).

Duhul cel rău

La Sfântul Antonie cel Mare a venit odată diavolul şi a început să plângă în hohote.

– Cine eşti şi ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat cuviosul.

– Sfinte părinte, a răspuns diavolul, eu nu sunt om, eu sunt un demon rău.

– Ce vrei?

– Nimic altceva, a răspuns duhul cel rău, decât să Îl întrebi pe Dumnezeu dacă El va primi pocăința unui diavol?

– Mergi acasă deocamdată, iar mâine îți voi da răspunsul, a spus sfântul.

În aceeaşi seară Cuviosul Antonie s-a rugat lui Dumnezeu.

– Doamne! Descoperă-mi mie, nevrednicului Tău rob, dacă îl vei ierta pe omul care i-a întrecut pe demoni în păcate?

Antonie credea că a fost la el un păcătos, care se numea pe sine demon din smerenie. Şi deodată înaintea sfântului a stat Îngerul lui Dumnezeu şi a spus:

– De ce te-ai rugat lui Dumnezeu pentru diavol? Căci el a venit la tine să te ispitească!

– Nu am ştiut, a răspuns Antonie. De ce nu mi-a descoperit Domnul acest lucru?

– Nu te tulbura, a răspuns Îngerul. Când va veni din nou la tine ispititorul, să îi spui: „Tu eşti răul cel dintru început, tu eşti mândria însăşi. Cum poţi face tu pocăinţă vrednică de Dumnezeu? Răul cel dintru început nu se poate face bun!"

Şi, zicând acestea, Îngerul a dispărut.

A doua zi diavolul a apărut din nou sub înfăţişarea unui om care plânge. Când Sfântul Antonie i-a transmis cele auzite de la Înger, duhul cel rău a izbucnit în râs şi a spus:

– Dacă eu m-aş fi considerat aşa, m-aş fi îngrijit de mântuirea mea mult mai devreme, nu acum. Acum mie oamenii îmi slujesc şi chiar tremură în faţa mea. E posibil ca eu, care domnesc peste păcătoşi, să devin acum un pocăit smerit? Nu! Nu!

Zicând acestea, diavolul a dispărut.

„Da, s-a gândit Sfântul Antonie, cu adevărat răul cel dintru început nu poate deveni bun!"

Cunoștință cu un puști

De ziua naşterii unui băiat de şase ani s-au reunit pentru întâia oară toate rudele. Ele i-au făcut băiatului cunoştinţă cu numeroşi veri şi verişoare, nepoţi şi nepoate, mai întâi cu cei mai mari, apoi cu cei mai mici. După masă tuturor copiilor li s-a permis să se joace în grădină. Băiatul era foarte drăgălaş.

Când sărbătoarea s-a încheiat şi oaspeţii şi-au luat rămas bun, i-au spus puştiului:

– Ei bine, ai făcut cunoştinţă cu toată lumea şi acum ne cunoşti pe toţi. Noi te iubim foarte mult şi de aceea suntem gata să te luăm la noi.

Dar băiatul s-a lipit de mama sa şi a spus:

– Nu, eu pe voi nu vă cunosc deloc. Eu o cunosc numai pe mama mea.

Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor (*Matei* 18, 4).

Maturitate

Unui ucenic, care se ruga continuu, Maestrul i-a spus:

– Când vei înceta să te bizui pe Domnul şi vei sta singur pe picioarele tale?

Ucenicul s-a mirat:

– Dar tu însuți ne-ai învățat să Îl vedem în Dumnezeu pe Tatăl!

– Când însă vei învăța că Tatăl nu este acela pe care te poți baza, ci Cel Care te va scăpa de acest obicei?

Joaca copiilor în timpul prânzului

O mamă i-a chemat pe copii la masă, dar ei erau îndrăgostiți de jocul cu trenulețul.

– Copii, haideți la masă! Mă auziți, copii? Haideți la masă! Veniți odată sau nu?!

Mama nu s-a mai abținut şi s-a dus în camera copiilor. Unul dintre copii a ridicat capul dintre jucării şi a spus:

– Mamă, e greu să te opreşti când trenul deja a plecat.

– Fiule, dar pentru asta există semnalul roşu, i-a răspuns mama şi a oprit jocul.

Nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârşiți (*1 Corinteni* 14, 20).

Joaca în timpul mesei

Un băiat a sosit în fugă la masă, foarte agitat după ce s-a jucat cu colegii lui. La masă stătea deja surioara lui mai mică. Fiind încă plin de impresii de pe urma jocului, băiatul a făcut nişte ochi înfricoşători, a început să mârâie la farfuria cu supă şi i-a spus în şoaptă surioarei sale:

– Eu sunt un uriaş înfricoşător.

Sora lui s-a uitat uimită la el şi deodată a izbucnit în plâns.

Atunci a intrat în cameră mama.

– Ce s-a întâmplat, copii? a întrebat ea.

Fetița a arătat cu degetul spre fratele ei şi printre lacrimi a rostit:

– El este un u... u... riaş înfricoşător.

– Fiule, a spus mama cu asprime, la joacă poți fi cine vrei, dar la masă fii tu însuți şi nu îți speria sora. Ne-am înțeles?

Dar acum nu eu fac acestea, ci păcatul care locuieşte în mine (*Romani* 7, 17).

Ingeniozitate

Într-o mănăstire de pe malul Mării Roşii viața de mult se scurgea în chip monoton, lent. În cele din urmă, egumenul, observând odată viața furnicilor, a văzut cu câtă ingeniozitate îşi fac ele provizii. Şi, iată, tristețea care îl chinuia a dispărut. El i-a chemat pe monahi şi le-a spus:

– Fraților, trebuie să inventăm ceva nou pentru viața noastră. Căci, dacă creştinii îşi pierd ingeniozitatea, lumea va muri.

Iisus și Nicodim

Ierusalimul era un oraş al universităților; oamenii călătoreau din țări îndepărtate în Iudeea pentru a studia. În Ierusalim erau mulți oameni învățați şi teologi. Lor le plăcea să filozofeze, să discute despre sensul vieții, despre Dumnezeu. Totuşi, nici unul dintre aceşti oameni competenți nu venea să Îl as-

culte pe Iisus. Din ce cauză? Probabil ei credeau că ştiu tot. Citiseră toate cărţile înţelepte şi cunoşteau toate cugetările înţelepte din trecut. Aveau o memorie strălucită. Pesemne că, atunci când au primit informaţii despre propovăduirea lui Iisus, au râs şi au spus că aşa ceva nu există, iar dacă erau întrebaţi: „De ce credeţi aşa?", ei răspundeau: „Pentru că niciodată nu a existat aşa ceva". Cunoştinţele lor despre viaţă se bazau pe cunoştinţele luate din trecut. Ei nu priveau înainte.

Numai un singur om... şi, din cauză că a fost singurul, numele lui a rămas întipărit în memorie şi este amintit şi în zilele noastre. El era profesor la universitate; numele lui era Nicodim. Dar nici chiar el nu şi-a putut aduna curajul şi să vină la Iisus ziua în amiaza mare. Se gândea: „Ce vor spune oamenii?". Căci el era profesor de teologie şi să îi pună întrebări unui tânăr fără studii, care niciodată nu a studiat la universitate...

De aceea a şi venit în timpul nopţii, când toată lumea dormea. Dormeau chiar şi ucenicii lui Iisus. El L-a trezit pe Iisus şi s-a prezentat:

– Eu sunt profesor de teologie; numele meu este Nicodim. Iartă-mă, Te rog, pentru că Ţi-am tulburat somnul. Vreau să Te întreb despre Calea lui Dumnezeu.

Iisus i-a spus:

– Nu te îngrijora că Mi-ai tulburat somnul, căci Eu îţi voi tulbura somnul tău mult mai profund. Tu mă întrebi despre Calea lui Dumnezeu, dar această Cale necesită bărbăţie, curaj. Iar tu eşti laş! Ţi-a fost

rică să vii ziua, pe lumină. Te-ai gândit: „Ce vor spune oamenii?”.

Nicodim I-a spus:

– Ai dreptate, primesc cuvintele Tale, ele sunt adevărate. Dar spune-mi cum să fac primul pas pe această Cale?

Iisus i-a spus:

– Primul pas al unui om plin de curaj este să recunoască faptul că el nu ştie nimic şi că toate cunoştinţele sale sunt împrumutate.

Un domn distins şi un cerşetor într-o singură persoană

Odată nişte călugări vorbeau despre smerenie. Unul dintre nobilii cetăţeni ai oraşului Gaza, auzind cuvintele lor, că cu cât mai mult se apropie omul de Dumnezeu, cu atât mai păcătos se vede pe sine, s-a mirat şi a zis:

– Cum se poate întâmpla asta?

Şi, pentru că nu înţelegea, vroia să afle ce înseamnă aceste cuvinte. Unul dintre monahi i-a spus:

– Distinse domn, spune-mi cine crezi dumneata că eşti în oraşul dumitale?

El a răspuns:

– Eu cred că sunt un om mare şi primul din oraş.

– Dar, dacă vei merge în Cezareea, cine crezi că vei fi acolo?

– Ultimul dintre nobilii de acolo.

– Iar, dacă vei merge în Antiohia, acolo cine te vei mai considera?

– Acolo mă voi considera unul dintre oamenii de rând.

– Iar, dacă vei merge la Constantinopol şi te vei apropia de împărat, acolo ce te vei considera?

– Aproape un cerşetor.

– Aşa şi sfinţii, a spus călugărul, cu cât mai mult se apropie de Dumnezeu, cu atât mai păcătoşi se văd pe ei înşişi. Căci Avraam, când L-a văzut pe Domnul, s-a numit pe sine pământ şi cenuşă.

Numele din grădină

Un tată a brăzdat în grădina sa primele trei iniţiale ale numelui fiului său şi a presărat pe aceste brăzduţe seminţe de salată. Zece zile mai târziu băiatul a venit la tatăl său în fugă şi, surprins, i-a spus că şi-a găsit numele său crescând în grădină. Tatăl a zâmbit şi s-a prefăcut că nu crede o asemenea minune. Atunci copilul a început să stăruie ca tatăl său să meargă în grădină şi să se convingă singur de acest lucru. Părintele a căzut de acord şi, apropiindu-se de strat, a spus:

– Asta este pură întâmplare.

Băiatul căzu pe gânduri.

– Cum a crescut numele meu aşa, din senin? spuse el. Cineva negreşit a făcut asta, numai că eu nu ştiu cine şi cum.

Profitând de această ocazie, tatăl îi spuse fiului său:

– Ai dreptate, acest lucru nu se putea întâmpla de la sine. Tot aşa şi întreaga lume, pe care o vezi, nu s-ar fi putut forma de la sine, dacă nu ar fi creat-o Dumnezeu, pe Care de aceea Îl şi numim noi Creator nu numai al pământului, ci şi al cerului.

Interviul alpiniştilor

Jurnaliştii îi întreabă uneori pe alpinişti ce îi atrage atât de mult în munţi. Unii răspund – munţii înşişi, alţii – înălţimea sau priveliştile unice, alţii vorbesc despre biruinţa asupra sinelui.

Iar, când cei apropiaţi întreabă dacă ei gândesc chiar aşa cum le răspund jurnaliştilor şi cum scrie în ziare, aud drept răspuns: „Trebuie într-un fel să le explicăm de ce mergem în munţi".

Şi le-a răspuns: Vouă vă e dat să cunoaşteţi taina împărăţiei lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde (*Marcu* 4, 11).

Foloseşte-le acum

– Sfinte părinte, s-a adresat un novice părintelui său egumen, inima mea este plină de dragoste pentru lume şi este curăţită de ispitele diavolului. Care va fi pasul următor?

Părintele l-a rugat pe ucenic să meargă împreună cu el la un om bolnav, care avea nevoie de spovedanie.

După ce a consolat familia, preotul a observat un cufăr în colțul camerei.

– Ce se află în acest cufăr? a întrebat el.

– Nişte haine, pe care unchiul meu nu le-a purtat niciodată, a spus nepoata lui. El întotdeauna a crezut că este nevoie de o ocazie specială pentru a îmbrăca aceste lucruri şi, drept rezultat, ele putrezesc în ladă.

– Să ții minte cufărul, i-a spus egumenul ucenicului său când au plecat. Dacă în inima ta există comori, foloseşte-le acum. Altfel ele vor putrezi.

Încercarea credinței

Un creştin ortodox credea tot ceea ce scrie în Biblie, în sens literal. Odată un om de ştiință i-a pus o întrebare:

– Conform Bibliei, Dumnezeu a creat Pământul acum cinci mii de ani. Dar oamenii de ştiință au descoperit oase, care indică faptul că viața pe Pământ s-a născut cu un milion de ani mai devreme.

Drept răspuns, creştinul a spus:

– Când Dumnezeu a creat Pământul acum cinci mii de ani, El intenționat a lăsat aceste oase, ca să încerce credința noastră şi să afle în ce credem noi mai repede: în Cuvântul Lui sau în dovezile ştiințifice?

Încercarea mirilor

Pentru a-i încerca pe pretendenți și a alege un soț vrednic pentru fiica sa iubită, un împărat a inventat un test. În fața palatului, în care locuia prințesa, a fost amenajată o cameră cu tot felul de lucruri ciudate și scumpe din aur, argint și perle. Mirii erau pe rând invitați acolo și li se spunea că își pot alege tot ceea ce vor, dar după aceea nu o vor mai vedea pe fiica împăratului.

Și, vai! Fata stătea singură-singurică în minunatele ei camere. Nimeni nu trecea pe lângă acele daruri scumpe fără să fie ispitit de dorința de a-și lua ceva.

Odată a venit un prinț chipeș, care, de asemenea, a fost condus în camera cu daruri și i s-a propus să își aleagă tot ceea ce își dorește.

– Nu am nevoie de nimic, a spus prințul. Eu vreau doar să o văd pe fiica împăratului.

Curtenii i-au arătat cum să ajungă la prințesă. Însă aici prințul a observat o sabie rară și foarte ascuțită. Nu a rezistat ispitei și a luat sabia în mână.

– Așadar, Înălțimea Voastră, acum puteți merge acasă fără mireasă, i-au spus curtenii prințului.

– Nicidecum! a exclamat tânărul. Cu această sabie în mână acum nimeni nu mă va opri!

El a mers înainte și a intrat în salonul prințesei. Uimit de atâta curaj, împăratul nu a îndrăznit să îl refuze pe tânăr. Și fiica împăratului a devenit soția prințului curajos.

Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat, şi el aşa să umble (1 Ioan 2, 6).

Încercarea unui ministru

Odată un ministru, în urma unui denunţ fals, a fost acuzat de o crimă gravă: de conspiraţie împotriva împăratului. El nu era vinovat şi a negat la toate interogatoriile implicarea sa în acest caz.

Împăratul a decis să îl încerce pe ministrul calomniat şi a fost anunţat următorul ordin regal: „Dacă cel acuzat îşi va nega cu încăpăţânare vina sa, el va trebui executat pentru încăpăţânare şi lipsă de căinţă. Dacă însă acuzatul îşi va recunoaşte implicarea sa în conspiraţia împotriva împăratului, execuţia va fi în chip binevoitor înlocuită cu închisoarea pe viaţă". Iar călăul şi paznicul au fost instruiţi să îl execute pe ministru dacă el va recunoaşte că este vinovat de această crimă. Dacă însă el va stărui că nu este părtaş la conspiraţie, va trebui lăsat în viaţă şi trimis în exil.

Călăul i-a citit ministrului decretul regal şi i-a spus ameninţător:

– Spune-ţi ultimul cuvânt: dacă eşti vinovat, spune „da" – şi vei fi graţiat. Dacă spui „nu", vei fi executat, ca unul care este încăpăţânat şi nu se pocăieşte pentru nelegiuirea sa.

Ministrul a ascultat decretul şi a spus fără ezitare:

– Nu!

Execuția nu a avut loc.

De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le îndeplineşte, asemăna-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă (*Matei* 7, 24).

Un om cu adevărat fericit

Un mare învățător, renumit pentru cunoştințele sale, s-a rugat mult timp şi cu osârdie lui Dumnezeu să îi trimită un om, care să îi poată arăta calea către Cer. Odată, când, pătruns de această dorință, s-a rugat cu mai multă sârguință decât de obicei, i s-a părut că aude un glas de sus, care îi porunceşte să iasă din chilie şi să meargă în pridvorul bisericii: „Acolo, i-a spus glasul, vei găsi omul pe care îl cauți". Şi el s-a dus; şi a văzut un cerşetor zdrențăros, plin de bube.

Atunci s-a aplecat către el şi a spus:

– Bună ziua, bătrâne!

Iar acela l-a contrazis:

– Nu țin minte să fi avut vreodată o zi rea!

El a spus:

– Să-ți dea Domnul fericire atunci!

Acela l-a contrazis:

– Nu ştiu să fi fost vreodată nefericit!

Atunci el a spus:

– Îți doresc ceea ce singur îți doreşti!

Iar acela a răspuns:

– Nu duc lipsă de nimic!

Iar atunci el l-a întrebat:

– Dar tu n-ai nicio nevoie?

Şi acela i-a răspuns:

– Nu-mi doresc bunăstarea şi tocmai aceasta este bunăstarea mea, nu-mi doresc fericirea şi tocmai aceasta este fericirea mea, dacă sufăr de foame, mulțumesc lui Dumnezeu, dacă mi-e frig, Îi mulțumesc lui Dumnezeu, când toți mă gonesc, Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că Voia lui Dumnezeu este totdeauna desăvârşită, bună şi dreaptă. Ceea ce voieşte Dumnezeu, aceea voiesc şi eu, de aceea niciodată nu am fost nefericit, căci numai un singur lucru am şi voit: voia lui Dumnezeu. Nefericit este cel ce caută fericirea în lume, pentru că aici nu există altă fericire decât numai să te laşi în toate în voia lui Dumnezeu. Voia Domnului este şi desăvârşit de bună, şi desăvârşit de dreaptă; ea nici mai bună nu va deveni, nici mai rea nu poate fi. Ea îi judecă pe toți, pe ea însă nimeni. Eu mă sârguiesc să o urmez întru totul şi îmi doresc numai să vreau ceea ce vrea Dumnezeu şi să nu vreau ceea ce El nu vrea. De aceea nu mă consider deloc nefericit, când voia mea o unesc pe deplin şi o pun de acord cu voia lui Dumnezeu, astfel încât o singură dorință sau nedorință am: ceea ce vrea sau nu vrea Dumnezeu.

– Din convingerea ta spui asta? a obiectat învățătorul. Ei bine, om bun, dar dacă Dumnezeu ar vrea să te arunce în iad, ce ai spune tu atunci?

Acela a răspuns:

– Dumnezeu să mă arunce în iad? a întrebat bătrânul. Aş vrea să văd cum ar face El acest lucru! Dar, chiar şi atunci, chiar dacă El m-ar arunca în iad,

eu aş avea două mâini cu care să mă prind de El. Una este adevărata smerenie şi cu ea m-aş încolăci în jurul Lui; iar cealaltă mână a mea este dragostea şi cu ea l-aş îmbrăţişa pe El.

Apoi el a mai spus:

Aş vrea mai bine să fiu în iad cu Dumnezeu decât în Împărăţia Cerurilor fără El.

Învăţătorul s-a minunat de răspunsurile bătrânului şi a înţeles că cea mai scurtă cale către Dumnezeu este să fii în toate de acord cu voia Lui. Dorind totuşi să încerce şi mai mult înţelepciunea bătrânului, atât de ascunsă în templul firav al trupului lui, el l-a întrebat:

– De unde ai venit aici?

– De la Dumnezeu, a răspuns bătrânul.

– Şi unde L-ai găsit pe Dumnezeu?

– Acolo unde am părăsit tot ce este lumesc.

– Şi unde L-ai lăsat pe Dumnezeu?

– În curăţia gândurilor şi a bunei conştiinţe.

– Cine eşti dumneata? a întrebat învăţătorul.

– Oricine aş fi, a răspuns bătrânul, eu sunt atât de mulţumit de starea mea, pe care o vezi, încât cu adevărat nu aş schimba-o pe toate bogăţiile împăraţilor celor pământeşti. Orice om care ştie să se stăpânească pe sine şi le porunceşte gândurilor sale este împărat.

– Aşadar, şi tu eşti împărat: unde este împărăţia ta?

– Acolo, a răspuns bătrânul, arătând spre Cer. Împărat este cel căruia această Împărăţie i se vesteşte cu adevărat.

– Cine te-a învățat pe dumneata aceste lucruri? Şi cine ți-a dat dumitale această înțelepciune? a întrebat, în cele din urmă, învățătorul.

– Îți spun, a răspuns bătrânul, că eu zile întregi petrec în tăcere şi, fie că mă rog, fie că mă deprind cu smerita cugetare, tot timpul mă îngrijesc de un singur lucru, să fiu strâns unit cu Dumnezeu. Iar unirea cu Dumnezeu şi acordul cu voia Lui mă învață totul.

Astfel, învățătorul, învățând din conversația cu cerşetorul şi dându-i pace, s-a întors la sine, lăudându-L şi slăvindu-L pe Dumnezeu, Care a ascuns acestea de *cei înțelepți şi pricepuți* (*Matei* 11, 25) şi le-a descoperit unui bătrân sărac, cu răutatea unui prunc.

Cum să înveți tabla înmulțirii?

Un băiat nu reuşea deloc să învețe tabla înmulțirii. Şi s-a plâns tatălui său de memoria sa proastă.

– Iată ce să faci, l-a sfătuit tatăl. Îndată ce te trezeşti, să îți aminteşti această tablă, să o repeți de mai multe ori pe zi, iar când te culci, să îți împrospătezi memoria înainte de a adormi. Trebuie să ştii tabla înmulțirii atât de bine încât, dacă eu te-aş trezi în timpul nopții, tu să mi-o poți spune pe de rost fără nicio greşeală.

– Atunci mă voi culca mai devreme, tată, a spus fiul. Dar mi-e teamă să nu dorm dacă mă vei întreba noaptea.

Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău (*Matei* 22, 37).

Cum să găseşti fericirea?

Într-un sat trăia un tânăr, care toată ziua stătea acasă şi nu făcea nimic.

Odată a întrebat-o pe mama lui:

– Cum să îmi găsesc fericirea?

– Ieşi, fiule, în câmp deschis şi ceea ce vei prinde, aceea va fi fericirea ta, a răspuns mama.

Tânărul a ieşit în câmp deschis şi a văzut un mânz alergând. S-a grăbit să îl ajungă din urmă, dar nu l-a ajuns. Dintr-un tufiş a sărit un iepure. El s-a repezit să îl prindă, dar nu l-a prins. A văzut apoi zburând o porumbiță, a fugit după ea, dar ea a zburat. S-a dus.

Apoi a văzut o cioară mergând pe câmp, căutând viermişori. Neavând ce face, a întins mâna către ea şi a prins-o.

– Oare, a întrebat-o el pe cioară, tu eşti fericirea mea?

– Nu, răspunde cioara. Ce fericire să fiu eu? Dar îți pot sugera cum să prinzi fericirea.

– Cum? a întrebat tânărul.

– Ia nişte fân bun, pune-l în fața curții, mânzul va veni să mănânce fân şi va rămâne la tine. Apoi ia nişte morcov dulce, pune-l sub gardul de nuiele. Iepurele va veni alergând, va vedea morcovul şi va fi îmblânzit. Apoi împrăştie prin curte nişte boabe

de grâu şi porumbiţa va veni şi se va aşeza sub acoperiş.

– Dar, oare, aceasta este fericirea? s-a minunat tânărul.

– Fericirea va veni după aceea. Când pe lângă curtea ta va trece o fată bună şi frumoasă şi va vedea cum hrăneşti mânzul, iepurele şi porumbiţa, te va îndrăgi şi se va căsători cu tine.

Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo (*Luca* 17, 20).

Cum să Îl înţelegi pe Dumnezeu?

Într-o prelegere un Maestru a spus:

– Geniul unui compozitor se manifestă în muzica compusă de el, dar, analizând notele, nu vezi geniul. Talentul unui poet constă în versurile sale, dar, studiind versurile, nu vezi talentul. Dumnezeu Se manifestă în Univers, dar, cercetând temeinic Universul, nu Îl găseşti pe Dumnezeu, aşa cum, examinând temeinic trupul, nu vezi sufletul.

După prelegere cineva a întrebat:

– Cum să Îl înţelegi, atunci, pe Dumnezeu?

– Să priveşti lumea, fără să analizezi în acelaşi timp nimic.

– Şi cum trebuie să priveşti?

– Un ţăran, care caută să găsească frumuseţea în apusul soarelui, va vedea numai soarele, norii, cerul şi linia orizontului, până ce va înţelege că frumuseţea în sine nu există. Frumuseţea este capacitatea

de a vedea. Încercările de a-L cunoaşte pe Dumnezeu vor fi zadarnice până ce veţi înţelege că Dumnezeu nu poate fi văzut ca o esenţă, acest lucru necesită o abilitate specială de a vedea, specifică numai pruncilor, nedenaturată de doctrine şi credinţe născocite.

Ce culoare are marea?

Pe puntea unui vas turiştii au început să discute despre ce culoare are marea.

– Albastră, a spus unul.

– Nu, este cam verzuie, l-a contrazis altul.

– Mie mi se pare că este neagră, a spus al treilea.

Căpitanul a auzit discuţia lor şi, neînţelegând despre ce vorbesc, a spus:

– Domnilor, aceasta este Marea Roşie.

De certuri şi de sfădirile pentru lege, fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi deşarte (*Tit* 3, 9).

Desenul de pe placa de piatră

Un grup de prieteni a găsit în munţi o placă veche de piatră cu un desen de neînţeles. Pe placă era sculptată o inscripţie: „Cine va dezlega misterul acestui desen va deveni invizibil, iar desenul se va schimba". Ei au pufnit în râs, crezând că inscripţia este vreo glumă a cuiva. Dar unul dintre tineri s-a aşezat lângă placă, spunând că nu va pleca de aici până când nu va dezlega misterul desenului.

Prietenii au încercat să îl convingă să renunțe la această intenție nechibzuită, însă tovarăşul lor nu a cedat în fața încercărilor lor de convingere.

Ei au plecat, iar tânărul a rămas şi s-a instalat lângă placă. Uneori prietenii îi aduceau de mâncare şi plecau, întrucât prietenul lor era cufundat în gândire profundă şi nu stătea de vorbă cu ei. El a slăbit mult şi i-a crescut părul lung, hainele i s-au uzat.

Şi, la un moment dat, după mai mulți ani prietenii nu l-au mai găsit pe tovarăşul lor lângă placă. Când s-au uitat la desenul de pe piatră, au observat că acesta s-a schimbat.

Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla; bateți şi vi se va deschide (*Matei* 7, 7).

Piatra care îndeplineşte dorințele

Un tânăr a aflat că undeva în lume există o piatră care îndeplineşte dorințele. Vroia să găsească această piatră şi a început să îi întrebe pe oameni dacă ştie cineva unde o poate găsi. Dar în țara lui nimeni nu ştia nimic despre ea. Aşa că tânărul a plecat în călătorie. Şi a mers dintr-o țară în alta, până când i s-a spus că există un înțelept, care ştie unde se află această piatră. După lungi peregrinări, tânărul, obosit, a ajuns în fața înțeleptului.

– Dar tu nu eşti din țara cutare? a întrebat înțeleptul.

– Ba da, a răspuns tânărul, din această țară am venit la tine.

– Şi nu locuieşti în cutare oraş, într-o casă pe malul unui lac?

– Ba da, acolo locuiesc, a răspuns tânărul mirat.

– Păi, i-a spus înțeleptul, eu ştiu că în peretele camerei tale din acea casă în care locuieşti, este încastrată o piatră minunată.

– Oare, după o călătorie atât de istovitoare, trebuie să mă întorc acasă?

– Dacă nu te-ai fi ostenit atât de mult să ajungi aici, a răspuns înțeleptul, cum ai fi aflat unde se află piatra cea magică?

Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru (*Luca* 17, 21).

Când să înceapă educația?

Odată la un bătrân, care trăia ca un sihastru în pustia egipteană, a fost adus un copilaş ca să primească binecuvântare pentru a fi educat în credința părintească.

Şi i s-a pus bătrânului o întrebare:

– Avvo! Spune-ne un cuvânt, când trebuie să începem să îl educăm pe copil în credința ortodoxă?

– Ce vârstă are copilaşul? întrebă bătrânul.

– Opt luni, fu răspunsul primit.

– Ați întârziat cu opt luni, le răspunse avva simplu celor veniți.

Când tu ai tăcut, a luat cuvântul Adevărul

A fost odată un predicator înzestrat, care ştia bine să vorbească, dar care se distingea printr-o fire foarte necumpătată şi irascibilă. Cu timpul el a observat că, după comunicarea cu el, puţini dintre cunoscuţii săi s-au orientat cu adevărat către viaţa morală. „Ia să am mai bine grijă de mine şi de defectele mele şi să mă străduiesc să urmez ceea ce propovăduiesc" – s-a gândit predicatorul.

Şi din acel moment a încetat să mai vorbească mult şi faima despre arta sa oratorică s-a stins treptat. Dar, spre marea bucurie a predicatorului, tot mai mulţi dintre cunoscuţii lui au început să îi urmeze exemplul, să se lupte şi să îşi biruiască obiceiurile lor rele.

Odată, rămânând singur cu o persoană apropiată, predicatorul a întrebat-o:

– De ce atunci când rosteam acele învăţături minunate despre viaţa morală, puţini dintre oameni le urmau? Iar acum, când nu mai rostesc predici, atâţia oameni au început să îşi îndrepteze viaţa lor?

Şi aceea a răspuns:

– Vezi tu, când ai tăcut, în locul tău a luat cuvântul Adevărul. Iar când propovăduiai, Adevărul tăcea.

Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere (*1 Corinteni* 4, 20).

Copeica[3]

Un flăcău mergea pe drum. Şi vede pe jos o copeică. „Ia te uită – se gândi el – o copeică – bani!" A luat-o şi a pus-o în portofel.

Şi a început să se gândească mai departe: „Ce aş face eu dacă aş găsi o mie de ruble? Aş cumpăra cadouri pentru mama şi tata!". Numai ce a gândit aşa şi simte că portofelul s-a îngreuiat. S-a uitat în el şi a văzut acolo o mie de ruble.

„Ciudat lucru! s-a mirat flăcăul. Era o copeică, iar acum în portofel sunt o mie de ruble! Dar ce aş face eu dacă aş găsi zece mii de ruble? Aş cumpăra o vacă şi i-aş hrăni pe mama şi pe tata cu lapte!" Şi s-a uitat repede în portofel, iar acolo erau zece mii de ruble.

„Minune! s-a bucurat flăcăul. Dar ce aş face eu dacă aş găsi o sută de mii de ruble? Aş cumpăra o casă, mi-aş lua nevastă şi i-aş instala în casa cea nouă pe mama şi pe tata!" Şi iarăşi s-a uitat în portofel, iar acolo se aflau exact o sută de mii de ruble.

Flăcăul şi-a închis portofelul şi a căzut pe gânduri: „Poate că nu îi voi lua în casa cea nouă pe mama şi pe tata. Dacă ei nu îi vor plăcea soţiei mele? Să locuiască mai bine în casa cea veche. Şi să ţii o vacă este multă băiate de cap, mai bine cumpăr o capră. Şi nici cadouri nu voi cumpăra prea multe,

pentru că eu însumi trebuie să îmi repar nişte haine!". Pe măsură ce se gândea, simte că portofelul este din ce în ce mai uşor. Îl deschide repede, se uită şi vede acolo numai o copeică, una singură.

Naufragiul

Un om, singurul care a supravieţuit unui naufragiu, a fost aruncat pe o insulă pustie. Şi se ruga din toate puterile lui Dumnezeu să îl salveze şi se uita în fiecare zi la orizont, dar nimeni nu îi venea în ajutor.

Epuizat, în cele din urmă şi-a construit o colibă din rămăşiţele corabiei pentru a se adăposti şi a-şi păstra puţinele lucruri rămase. Însă odată, rătăcind în căutarea hranei, s-a întors şi a văzut că coliba lui este în flăcări şi fumul se ridică la cer. I s-a întâmplat cel mai cumplit lucru: a pierdut totul.

Cuprins de durere şi de deznădejde, el a strigat: „Doamne, de ce?".

A doua zi, dimineaţa devreme, l-au trezit sunetele unei nave care se apropia de insulă, grăbindu-se să îl ajute.

– Cum aţi aflat că sunt aici? i-a întrebat omul pe salvatorii săi.

– Am văzut semnalul dumneavoastră luminos, au răspuns ei.

Cât de uşor este să cazi în deznădejde când vine o nenorocire. Dar nu trebuie să ne descurajăm, căci Dumnezeu are grijă de noi, chiar şi atunci când sun-

tem cuprinşi de durere şi de suferinţă. De acest lucru trebuie să vă amintiţi de fiecare dată când coliba dumneavoastră arde până-n temelii: poate că acesta este un semnal luminos, care Îl cheamă pe Dumnezeu în ajutor.

Ţăranul şi pepita[4] de aur

S-a întâmplat odată ca un ţăran din Siberia să găsească o pepită de aur. Această veste s-a răspândit repede în tot satul. Şi la proprietarul pepitei au început să vină fără întrerupere tot felul de curioşi, cerând voie să se uite la descoperirea lui. Unii îl sâcâiau cu sfaturi, spunându-i cum ar fi mai bine să vândă aurul şi să cheltuiască banii încasaţi, alţii îi sugerau în mod delicat ca, atunci când va merge în oraş să vândă aurul, să fie foarte prudent, pentru că îşi poate pierde şi viaţa.

Ţăranul s-a gândit bine şi i-a venit o idee. A luat pepita de aur, a ieşit în piaţa satului, a pus aurul acolo şi a plecat.

– Tu, pesemne, ţi-ai pierdut minţile, au fost indignate rudele. De ce ai făcut asta?

– Dimpotrivă, m-am înţelepţit, le-a răspuns ţăranul. Am înţeles că cu aurul acesta este numai bătaie de cap. Iar acum, când nu îl mai am, nicio bătaie de cap nu mai am.

Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă (1 Corinteni 7, 32).

Țăranul și tâlharii

Un țăran de la o fermă, stând în afara satului, i-a oferit din milă adăpost unui tâlhar. După câtva timp acesta i-a adus cu sine şi pe tovarăşii săi. Având o fire slabă, țăranul le-a îngăduit să stea la el şi în curând casa lui a devenit un cuib de tâlhari. Aici tâlharii aduceau tot ceea ce prădau.

Când banda a fost prinsă, țăranul a fost judecat împreună cu toți tâlharii, pentru complicitate la tâlhăriile lor. Judecătorul l-a întrebat cu asprime:

– Cum de ai devenit tâlhar?

Țăranul a oftat, a ridicat mâinile şi a răspuns:

– Din pricina caracterului meu slab, domnule judecător.

Iar ceea ce zic vouă, zic tuturor: Privegheați! (*Marcu* 13, 37).

Un strigăt plin de curaj

Odată un predicator a venit într-un oraş ca să îi convertească la credința sa pe locuitorii lui. La început oamenii i-au ascultat predicile, dar apoi încetul cu încetul au început să se împrăştie, până când au plecat toți. Şi, deşi nu îl mai asculta nimeni, el continua să îşi rostească predicile sale.

Un călător, care trecea pe acolo, a întrebat:

– De ce continui cu încăpățânare să predici?

– La început am nădăjduit să îi schimb pe aceşti oameni, a răspuns predicatorul. Şi, dacă continui să strig, fac asta doar pentru ca ei să nu mă poată schimba pe mine.

Cristalul credinței

Au fost odată doi vecini. Unul foarte evlavios, iar celălalt tot credincios, dar mereu invidios pe credința celui dintâi.

Deci, unul dintre ei făcea tot posibilul pentru a întrupa adevărurile de credință în viața sa, iar celălalt, văzând aceasta, doar se mira de energia celui dintâi şi de credința lui neclintită. Multe lucruri se întâmplau în viață, dar unul dintre ei întotdeauna era ferm în hotărârile şi faptele sale, întotdeauna dădea dovadă de o minte ageră în rezolvarea problemelor şi întotdeauna îşi îndrepta lumina minții sale spre dovedirea (argumentarea) problemelor de credință. Celălalt însă, văzând imposibilitatea sa de a deveni măcar într-o zi aşa, îşi rezolva problemele sale în mod obişnuit şi se consola zicând că, poate, într-o zi va deveni şi el la fel de înțelept şi de puternic ca şi vecinul său mai credincios. Fie din pricina neputinței sale în rezolvarea problemelor globale, fie din pricină că fiecare problemă a lui îi lua mult mai mult timp decât celui dintâi, el a învățat să se bucure chiar şi atunci când întâmpina o problemă.

Nu îi mai rămăsese, pur şi simplu, nimic, decât să se bucure.

Apoi soarta i-a despărţit pe vecini şi al doilea dintre ei a fost nevoit să plece în locuri îndepărtate. El a plecat şi, în cele din urmă, l-a uitat pe cel dintâi. Problemele şi le rezolva prin aceleaşi metode obişnuite ale sale. Şi cu fiecare an i se părea că viaţa este mai uşoară, şi o bucurie, plină de linişte, se sălăşluia în el.

Şi iată că la un moment dat a murit. A ajuns în ceruri şi îngerii i-au spus că îi este pregătit raiul. La început el s-a mirat, dar apoi a primit cu bucurie această veste. După câtva timp i-a întrebat pe îngeri dacă îi pot îndeplini o dorinţă. Îngerii au răspuns că vor face asta cu bucurie. Şi el a întrebat despre vecinul său, vroia să afle ce i s-a întâmplat, pentru că un om mai credincios ca el nu a văzut. Atunci îngerii l-au luat şi l-au dus pe un munte înalt, unde se afla o statuie.

– El toată viaţa sa şi-a cristalizat credinţa în sine, au spus îngerii. Şi acum stă nemişcat. El a tins către desăvârşire şi a devenit aşa, şi acum nu mai cunoaşte deloc bucuriile obişnuite.

– Dar aceasta este, oare, o piatră? a întrebat fostul vecin.

– Nu, nu este o piatră, este un cristal imens, un suflet, au răspuns îngerii, şi noi toţi îl putem admira.

Cine îl va lua pe „Fiul”?

Unui om bogat şi fiului său le plăcea să colecţioneze opere rare de artă. Ei se întâlneau adesea pentru a admira împreună vreo capodoperă magnifică.

Când a început războiul din Vietnam, fiul a fost chemat în armată. El s-a dovedit a fi un soldat brav şi viteaz şi, salvând viaţa altui luptător, şi-a pierdut-o pe a sa.

Tatăl său a fost înştiinţat de pierderea fiului şi a fost profund îndurerat. Aproximativ o lună mai târziu, chiar înainte de Crăciun, se auzi o bătaie în uşă. La uşă se afla un tânăr cu un colet mare în mâini.

El a spus:

– Sir (domnule), dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar eu sunt acel soldat pentru care fiul dumneavoastră şi-a dat viaţa. În ziua aceea el a salvat mulţi soldaţi. În timp ce mă ducea pe mine pe umerii săi, un glonţ i-a străpuns inima şi a murit pe loc. El deseori povestea despre dumneavoastră şi despre dragostea dumneavoastră pentru artă.

Tânărul i-a întins coletul.

– Ştiu că este puţin. În realitate eu nu sunt un mare pictor, dar m-am gândit că fiul dumneavoastră ar vrea să aveţi acest tablou.

Tatăl a desfăcut coletul. Şi a văzut portretul fiului său, pictat de tânărul soldat. El a fost profund mişcat de precizia cu care soldatul a pictat trăsăturile chipului fiului său. Ochii tânărului zugrăvit în portret îl atrăgeau atât de tare încât el nu şi-a putut

reține lacrimile. El i-a mulțumit soldatului și s-a oferit să plătească pentru portret.

– O, nu, sir, eu niciodată nu voi putea plăti ceea ce a făcut fiul dumneavoastră. Acesta este un dar.

Tatăl a atârnat tabloul deasupra paltonului său. De fiecare dată, când avea vizitatori acasă, el le arăta portretul fiului său și abia apoi restul colecției de picturi.

Câteva luni mai târziu acest om a murit. După moartea lui a trebuit să se țină o mare licitație a picturilor sale, licitație la care s-au adunat un mare număr de oameni, printre care mulți nobili și persoane influente. Pentru ei aceasta era o bună ocazie de a achiziționa tablourile. Pe podium era expus tabloul cu portretul fiului. Gazda licitației a lovit cu ciocanul său.

– Vom începe licitația cu vânzarea tabloului „Fiul". Cine va cumpăra acest portret?

În sală era liniște. Apoi din capătul sălii se auzi o voce:

– Noi vrem să vedem picturile celebre, săriți peste acesta.

Dar prezentatorul insistă:

– Cine va cumpăra acest tablou? Cine începe, cine oferă, două sute, trei sute de dolari?

Se auzi o altă voce enervată:

– Noi n-am venit aici să concurăm pentru acest tablou, noi vrem să vedem picturile lui Van Gogh, Rembrandt. Noi vrem artă adevărată!

Cu toate acestea, gazda licitației continua să insiste asupra propunerii sale:

– „Fiul"! „Fiul"! Cine îl va lua pe „Fiul"?

În cele din urmă, din rândurile din spate ale sălii de licitații se auzi o voce. Era grădinarul, care îi servise mulți ani pe acest om și pe fiul său.

– Eu voi da zece dolari pentru acest tablou.

Fiind un om sărac, asta era tot ceea ce putea el oferi.

– Avem prima ofertă de zece dolari, cine va da douăzeci? – spuse prezentatorul.

– Dați-i-l lui cu zece. Noi vrem să vedem capodoperele!

– S-au oferit zece dolari, va oferi cineva douăzeci?

Publicul a început să se agite și să își arate nemulțumirea. Ei nu doreau pictura „Fiul", ei sperau la o investiție mai profitabilă a capitalului lor. Prezentatorul a lovit cu ciocanul:

– Zece dolari – o dată, zece dolari – de două ori, zece dolari – de trei ori. Vândut cu zece dolari!

Un om, care stătea în rândul al doilea, a strigat:

– Acum dați-ne adevărata colecție!

Prezentatorul și-a așezat ciocanul și a spus:

– Îmi pare foarte rău, dar licitația s-a încheiat.

– Dar cum rămâne cu celelalte tablouri?

– Îmi cer iertare, dar, când am fost invitat să țin această licitație, mi s-a spus despre dispoziția secretă a proprietarului colecției și până în acest moment nu am putut comunica această ultimă dorință a posesorului tablourilor. Numai pictura „Fiul" va fi scoasă la licitație. Cel ce o va cumpăra, va primi drept moștenire toată averea și toată colecția de picturi.

Omul care l-a cumpărat pe „Fiul" a câștigat totul!

Celui ce își dorește mai puțin i se dă mai mult

Erau trei frați; şi nimic altceva nu aveau pe această lume decât numai un păr şi acest pom îl păzeau pe rând: unul rămânea lângă păr, iar ceilalți doi mergeau la muncă cu ziua.

Odată Dumnezeu a trimis un înger să vadă cum trăiesc frații şi, dacă trăiesc rău, să le dea cele mai bune bucate.

Îngerul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, s-a transformat într-un om sărac şi, venind la cel ce păzea pomul, l-a rugat să-i dea o pară. Acesta a rupt din partea lui, i-a dat şi îi zice:

– Uite una din partea mea; din ale fraților nu îți pot da.

Îngerul i-a mulțumit şi a plecat.

A doua zi a rămas cel de-al doilea frate să păzească pomul; şi iarăşi a venit îngerul şi a cerut o pară. Acesta i-a rupt şi el din partea lui, i-a dat şi îi zice:

– Uite una din partea mea; din ale fraților nu îți pot da.

Îngerul i-a mulțumit şi a plecat. Când i-a venit rândul celui de-al treilea frate să păzească pomul, îngerul a venit iarăşi şi a cerut să îi dea o pară. Al treilea frate a rupt şi el din partea lui, i-a dat şi îi zice:

– Uite una din partea mea; din ale fraților nu îți pot da.

A patra zi, când a venit, îngerul s-a transformat într-un monah, a venit dis-de-dimineață şi i-a găsit pe toți cei trei frați lângă izbă[5].

– Veniți după mine, le-a spus îngerul, şi vă voi da cele mai bune bucate.

Ei l-au urmat, fără să spună o vorbă. Au ajuns la un torent de apă mare şi năvalnic.

– Ce ți-ai dori tu? l-a întrebat îngerul pe fratele cel mare.

Iar el a răspuns:

– Eu mi-aş dori ca apa aceasta să se facă vin şi să îmi revină mie.

Îngerul a făcut semnul crucii cu toiagul peste râu şi în loc de apă a curs vin: atunci au început să pregătească butoaie, să le umple cu vin...

– Iată, ți-am dat după dorința ta! i-a spus îngerul fratelui celui mai mare şi l-a lăsat în acel loc, iar cu ceilalți doi a plecat mai departe.

Şi au ajuns într-o poiană şi toată poiana era acoperită de porumbei. Atunci îngerul l-a întrebat pe fratele cel mijlociu:

– Ce îți doreşti tu?

– Eu îmi doresc ca toți aceşti porumbei să fie oi şi să fie ale mele.

Îngerul lui Dumnezeu a făcut semnul crucii cu toiagul peste câmp şi în loc de porumbei au apărut oi: şi, de unde, nu se ştie, au apărut stâne, unele femei mulgeau, altele turnau laptele, altele luau smântâna, altele făceau brânza, altele închegau untul...

– Iată, ți-am dat după dorința ta! a spus îngerul.

Apoi l-a luat cu sine pe fratele cel mic, a mers cu el pe câmp şi l-a întrebat:

– Dar tu ce ți-ai dori?

– Eu nu îmi doresc nimic altceva decât numai să îmi dea Domnul o soție crescută în dreapta credință creştină.

Atunci îngerul a spus:

– O, aceasta nu este uşor de dobândit; în toată lumea există doar trei astfel de femei: două căsătorite şi o singură fecioară, şi aceea este cerută în căsătorie de doi flăcăi.

Mergând ei mult timp, au ajuns într-un oraş în care era un împărat, iar el avea o fiică, crescută în dreapta credință creştină. Cum au sosit în oraş, au mers îndată la împărat să îi ceară fiica de soție, dar ea era deja cerută în căsătorie de doi regi. Au început şi ei s-o ceară. Când împăratul i-a văzut, le-a spus confidenților săi:

– Ce să facem acum: aceştia sunt regi, iar aceştia parcă sunt nişte cerşetori pe lângă ei.

– Ştiți ce? a spus îngerul. Haideți să facem aşa: să ia mireasa trei vițe de vie şi să le planteze în grădină, desemnând-o fiecăruia dintre miri pe care o vrea ea: şi cu cel pe vița căruia va fi dimineața un ciorchine să o laşi să meargă şi să se căsătorească.

Cu aceasta toți au fost de acord; prințesa a plantat în grădină trei vițe de vie şi fiecărui mire i-a desemnat câte una dintre ele. Dimineața s-au uitat, iar pe vița celui sărac se afla un ciorchine. Atunci împăratul, neavând ce face, i-a dat-o pe fiica sa fratelui

celui mai mic şi i-a cununat în biserică. După cununie îngerul i-a dus într-o pădure şi i-a lăsat acolo; aici au trăit ei un an întreg. Iar când s-a împlinit anul, i-a spus Domnul îngerului iar:

– Du-te şi vezi cum trăiesc acei orfani; dacă au nevoie, dă-le mai mult.

Îngerul a coborât pe pământ, s-a transformat iar într-un om sărac; a venit la acel frate la care transformase apa în vin şi i-a cerut o cupă de vin. Dar acesta l-a refuzat, zicând:

– Dacă aş da tuturor câte o cupă de vin, n-aş mai avea vin deloc!

Când a auzit îngerul acest lucru, îndată a făcut semnul crucii cu toiagul, şi râul a început să curgă ca înainte, a început să curgă apă.

– Nu mai primeşti nimic, i-a spus el fratelui celui mai mare, du-te la părul tău şi-l păzeşte!

Apoi îngerul a plecat de aici; a venit la celălalt frate, care avea tot câmpul plin de oi şi i-a cerut o bucată de brânză. Însă acesta l-a refuzat, zicând:

– Dacă aş da tuturor câte o bucată, n-aş mai avea brânză deloc!

Când a auzit îngerul acest lucru, îndată a făcut semnul crucii cu toiagul peste câmp, şi în loc de oi au început să zboare porumbei.

– Nu mai primeşti nimic, i-a spus el fratelui mijlociu, du-te la părul tău şi-l păzeşte!

După aceea îngerul s-a dus la fratele cel mic să vadă cum trăieşte el. Ajunge şi vede că el trăieşte împreună cu soţia lui în pădure în sărăcie, într-o colibă. Îngerul le-a cerut voie să înnopteze la ei, ei l-au primit

cu bucurie, din toată inima şi au început să îl implore să nu îi acuze pentru că nu îl pot trata aşa cum şi-ar dori.

– Noi suntem oameni săraci! au spus ei.

– Nu-i nimic, a răspuns îngerul, sunt mulțumit şi cu ceea ce este.

Ce să-i faci? Făină nu aveau ca să frământe pâine; aşa că măcinau scoarță de copac şi făceau pâine din ea. O astfel de pâine frământă acum gazda pentru oaspetele lor şi o băgă la cuptor. Începură să stea de vorbă, după care se uitară să vadă dacă este gata. Iar în fața lor se afla o pâine adevărată, şi atât de plăcută, atât de înaltă şi bine crescută... Văzând aceasta, soțul şi soția I-au mulțumit lui Dumnezeu:

– Slavă Ție, Doamne, că îl putem ospăta pe călător!

I-au dat oaspetelui pâine, au adus un urcior cu apă şi, doar ce-au început să bea, că în urcior s-a aflat vin. În acel moment îngerul a făcut semnul crucii cu toiagul peste colibă şi chiar în acel loc a apărut un palat împărătesc, iar în el erau de toate. Îngerul i-a binecuvântat şi i-a lăsat acolo, şi ei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Celui ce are i se va da şi-i va prisosi, iar de la cel ce nu are, şi ce are i se va lua (*Matei* 13, 12).

Cine ești tu?

Un om s-a rătăcit în pădure şi a nimerit la coliba unui pustnic. Salutându-l pe bătrân, călătorul a întrebat:

– Spune-mi, cine eşti?

– Eu sunt tu, a auzit el drept răspuns.

– Nu, nu se poate. Eu sunt eu, iar tu eşti tu.

– Bine, a fost de acord pustnicul. Eu sunt eu, iar tu eşti eu.

– Nu, nu, l-a contrazis din nou oaspetele. Nu trebuie să amesteci „eul” meu cu „eul” tău.

– Dacă tu, când te referi la tine, spui „eu”, şi eu, când mă refer la mine, spun „eu”, ce diferenţă este între aceşti doi de „eu”? a întrebat bătrânul.

– Cum „ce diferenţă”? Eu sunt oaspetele, iar tu eşti pustnicul.

– Dar dacă amândoi suntem oaspeţi? puse pustnicul întrebarea.

– Cum aşa? nu înţelese omul.

– Tu eşti oaspetele meu, iar eu sunt oaspetele acestei lumi. Ce reiese atunci?

– Că noi suntem unul... , şopti, surprins în sinea lui, noul venit.

Încă puţin timp şi lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veţi vedea, pentru că Eu sunt viu şi voi veţi fi vii (*Ioan* 14, 19).

Căpşunele

Doi adolescenţi, dorind să mănânce căpşune şi să-l ospăteze pe colegul lor, fără să îi întrebe pe părinţi, s-au furişat în grădină. Colegul lor, bucurându-se de trataţia gratuită, exclama neîncetat:

– Ah, ce căpşune! Minunate căpşune! Unde am mai putea mânca noi astfel de căpşune minunate?

Băieții l-au rugat să tacă, spunându-i în şoaptă:
– Mai bine mănâncă căpşunele şi nu mai pălăvrăgi despre ele. Altfel ne vor auzi părinții.

Tăietorul de lemne şi ursoaica

Un tăietor de lemne ştia că animalele din pădure sunt primejdioase pentru oameni. Ele se înfurie instantaneu şi se reped asupra a tot ceea ce mişcă.

– Dacă vezi un urs, să nu fugi, să stai liniştit – l-au sfătuit oamenii cu experiență.

Şi aceste cuvinte i s-au întipărit bine în memorie.

Odată, într-o primăvară, tăietorul de lemne mergea prin pădure. Deodată, la câțiva metri în fața lui, pe potecă ieşi o ursoaică cu doi pui. Ea îşi întoarse capul ei imens şi se uită atent la om. De frică, tăietorul de lemne îngheță pe loc. Ursoaica începu să îl adulmece şi să îl studieze cu precauție pe omul care stătea nemişcat. Puii au alergat în pădure, iar ursoaica, negăsind nimic care să reprezinte o amenințare pentru ea, a traversat încet cărarea şi, mergând după pui, a dispărut în pădure. „Da, au avut dreptate oamenii, a oftat tăietorul de lemne uşurat, revenindu-şi după frică. Mi-a prins bine sfatul lor".

Cei ce, cu inimă curată şi bună, aud cuvântul, îl păstrează şi rodesc întru răbdare (*Luca* 8, 15).

Scara

Un tânăr a îmbrățișat cu toată inima credința ortodoxă și în urma sa le-a adus în Biserică pe fiica și soția sa. El se ocupa cu mare râvnă de viața duhovnicească și cunoștea adevărurile ortodoxiei. Totuși, după câțiva ani de viață cucernică credința lui, a început în mod vizibil să slăbească. A început să aibă îndoieli cu privire la multe tradiții ale Bisericii și chiar și la dogmele de bază ale creștinismului. În același timp, în sufletul lui s-a trezit interesul pentru cultele orientale, de care fusese atras chiar înainte de convertirea sa la Hristos.

În ciuda îndepărtării de viața Bisericii a capului familiei, soția și fiica lui au rămas fiice credincioase ale Bisericii. Ele sufereau foarte mult pentru ruda lor cea mai apropiată, deși uneori le era dat să suporte glume pe seama credinței lor.

Odată, când familia s-a stabilit într-o casă nouă, au invitat un preot cunoscut să o sfințească. Batiușka a citit rugăciunile rânduite și a pornit prin casa aceea mare de două etaje să stropească locuința cu apă sfințită. Când a urcat pe scara care ducea la etajul al doilea, capul familiei, tratând sfințirea casei cu o ironie deloc ascunsă, a spus în glumă:

– Batiușka, stropiți mai bine scara, altfel cineva s-ar putea să cadă de pe ea!

Pe soția și pe fiica sa aceste cuvinte le-au enervat: ele știau că în spatele lor se află o batjocură. Preotul însă, fără să simtă subînțelesul rugăminții

bărbatului, a stropit scara şi a urcat pe ea la etajul al doilea. Tot acolo s-a îndreptat şi întreaga familie. Când al doilea etaj a fost sfinţit, toţi au coborât. Ultimul a fost capul familiei. Soţia, fiica şi preotul au coborât cu bine la primul etaj. Soţul însă s-a împiedicat pe una dintre treptele superioare ale acelei scări înalte şi, făcând nişte figuri acrobatice incredibile, a plonjat în jos. Fiicei sale, de frică, i-a stat inima în loc şi, după cum şi-a amintit apoi, a crezut că tatăl ei acum îşi va rupe şira spinării. Totuşi, în chip incredibil el a reuşit să se prindă cu mâna de balustradă şi să evite o iminentă cădere dureroasă.

Soţia şi fiica sa stăteau încremenite de frică. Totuşi, când au văzut faţa capului familiei, care după cădere încremenise pe treapta de jos a scării, au început să râdă tare împreună. Deşi nu prea aveau de ce să râdă: pe faţa albă ca varul a bărbatului se distingeau nişte ochi nefiresc de mari, plini de frică.

– Ei bine, tată, iată, a spus fiica sa, înţelegi ce ţi s-ar fi întâmplat ţie acum dacă batiuşka nu ar fi stropit scara cu apă sfinţită?

Bărbatul şi-a exprimat ranchiuna pe fiica şi soţia sa din cauza râsului lor şi şi-a explicat căderea sa prin faptul că el a alunecat tocmai pe apa sfinţită. Însă explicaţia lui nu a mulţumit-o pe fiica sa şi ea a spus:

– Noi trei am coborât pe scară şi nu am alunecat. Gândeşte-te, totuşi, tată, de ce tocmai tu ai căzut!

Liturghia în păcat

Odată Cuviosul Paladie, viitorul episcop al Elenopolisului, a hotărât să îl viziteze pe Cuviosul Macarie Alexandrinul. Apropiindu-se de chilia lui, el a văzut zăcând la uşa ei un om bolnav. Era un preot din satul vecin, al cărui cancer de piele îi dezgolise tot osul parietal. Vorbind cu cel suferind, Paladie a fost surprins că avva Macarie, care se distingea prin milostenie şi avea darul de a face minuni, nu numai că nu îl tămăduia pe cel bolnav, dar nici măcar nu vroia să îl vadă.

Intrând în chilie, Paladie l-a implorat pe cuvios:

– Te rog, ai milă de cel suferind şi dă-i, cel puțin, un răspuns.

– El nu este vrednic de tămăduire, a spus sfântul. Domnul i-a trimis această boală spre învățătură de minte. Dacă vrei ca el să se vindece, sfătuieşte-l ca de acum înainte să renunțe la săvârşirea tainelor.

– De ce? s-a interesat Paladie.

– Acest preot, a răspuns Cuviosul Macarie, a săvârşit Sfânta Liturghie, trăind în păcatul desfrânării şi pentru aceasta este pedepsit acum. Dacă el, de teamă, va înceta să mai slujească, ceea ce din nepăsare a îndrăznit să facă, Dumnezeu îl va tămădui.

Paladie i-a transmis bolnavului cuvintele sfântului şi acesta a jurat că nu va mai sluji. După aceea cuviosul l-a lăsat să intre la el în chilie şi preotul şi-a spovedit păcatul său, făgăduind că nu va mai păcătui şi că va renunța la slujirea în altar. Primindu-i pocăința, Cuviosul Macarie şi-a pus pe bolnav mâinile sale.

După câteva zile capul preotului a fost în întregime acoperit de păr și, preaslăvind pe Dumnezeu și mulțumind sfântului, el s-a întors acasă complet sănătos.

Prinderea unui iepure

Unui fermier i-a scăpat un iepure din volieră[6]. Alerga prin curte și nu se dădea prins. Un vecin, auzind zgomotul, a venit. Și împreună cu fermierul au încercat să prindă iepurele din ambele părți, împingându-l spre tufișuri. Iepurele s-a băgat în tufișuri, iar vecinul s-a târât după el. Se auziră zgomote ca de luptă, de tăvăleală și gemete. Apoi totul se liniști. Stăpânul iepurelui, nevăzând ceea ce se întâmplă în desișuri și presupunând că iepurele a fost prins, întreabă:

– Ei, bine! A fost ușor de prins?

– Da, de prins a fost ușor, dar de ținut a fost greu, a răspuns vecinul, ieșind din tufișuri, zgâriat de iepurele fugar.

Minciuna

După terminarea slujbei un preot a anunțat:

– Duminica viitoare voi vorbi cu voi despre minciună. Ca să vă fie mai ușor de înțeles despre ce este vorba, citiți înainte acasă capitolul al șaptesprezecelea din Evanghelia după Marcu.

Duminica următoare, înainte de a-şi începe predica, preotul a spus:

– Îi rog pe cei care au citit capitolul al şaptesprezecelea să ridice mâna.

Aproape toţi cei prezenţi au ridicat mâinile.

– Iată, tocmai cu voi am şi vrut să vorbesc despre minciună, a spus preotul. În Evanghelia după Marcu nu există capitolul al şaptesprezecelea.

Mai bine să mor lângă izvor

Odată un geolog se întorcea dintr-o excursie în deşert în tabăra sa, dar a fost prins într-o furtună de nisip, s-a abătut din drum şi a început să rătăcească prin nisipuri. Apa, deşi a avut grijă de ea, s-a epuizat şi puterile i-au secătuit.

El a urcat pe o dună şi a văzut o oază mică: un izvoraş, nişte iarbă răruţă şi un arbust micuţ. Geologul a stat acolo câteva zile, mâncând ultima lipie care i-a mai rămas. Să plece de lângă apă, se temea, căci nu era convins că are destulă putere să ajungă până în tabără sau, în caz de eşec, să se întoarcă la izvor. Atunci s-a gândit şi a făcut alegerea finală: „Mai bine să mor lângă izvor decât să rătăcesc prin deşert”.

Această hotărâre geologul avea de gând să o respecte până la sfârşit. Şi, când acest om îşi pierduse deja speranţa de salvare, conducătorii unei caravane, care trecea pe acolo, l-au observat şi l-au salvat.

... cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui (*Matei* 10, 22).

Cel mai bun și cel mai rău

Un pustnic a fost ales episcop. El a refuzat mult timp, dar frații au stăruit. Atunci el s-a gândit: „Eu nu ştiam că sunt vrednic, pesemne că am ceva bun în mine".

În acest moment i s-a arătat un înger şi i-a zis:

– Eşti un monah obişnuit, ce te făleşti?! Acolo oamenii au păcătuit şi trebuie să fie pedepsiți, de aceea ai şi fost ales, căci unul mai rău decât tine nu s-a găsit.

Păcatele preferate

O femeie credincioasă i-a spus mentorului său că de dimineață a fost la spovedit.

– Nu pot crede că tu eşti în stare să săvârşeşti vreun păcat greu, i-a răspuns mentorul. Ce ai mărturisit?

– Că odată am fost prea leneşă să merg la predică în ziua de duminică, iar altădată m-am certat cu grădinarul. Şi altădată am scos-o pe soacra mea afară din casă pentru o săptămână întreagă.

– Dar asta s-a întâmplat acum cinci ani, nu-i aşa? De atunci cu siguranță te-ai mai spovedit.

– Da, m-am spovedit. Dar fac aceste lucruri iar şi iar. Îmi place, pur şi simplu, să mi le amintesc.

Băiatul și butucul

În fundul unei grădini se afla un butuc vechi, noduros, acoperit cu muşchi, rămas dintr-un mare castan. Şi tot în aceeaşi grădină îi plăcea unui băiat să se joace.

Însă cel mai mult pe lume el se temea să se apropie de acest butuc înfiorător, care i se părea a fi un tâlhar înfricoşător dintr-o poveste de groază.

– Tâlharul, tâlharul! striga băiatul şi fugea în casă la părinți.

Odată, într-o seară, tatăl său l-a luat de mână pe băiat, l-a dus la butucul cel îngrozitor şi a spus:

– Uită-te cu atenție şi fără frică. Unde este tâlharul?

– Acum nu este, a răspuns băiatul. Dar când mă tem de el, tâlharul apare, iar când nu mă tem, dispare iar.

Şi cine vă va face vouă rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Dar de veți şi pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de frica lor să nu vă temeți, nici să vă tulburați (*1 Petru* 3, 13-14).

Un băiat la pescuit

Plecând la pescuit cu vechii săi prieteni, un tată l-a luat cu el pe fiul său adolescent. Adulții, văzând că băiatul nu ştie nimic, l-au învățat cum să aprindă focul, să fixeze ceaunul pe foc, să curețe peştele, să

spele vasele... Băiatul deseori se enerva, se supăra şi se certa, văzând nepriceperea sa. El a venit la tatăl său şi a spus:

– Tată, am aflat multe lucruri noi, dar nu toate îmi reuşesc. De aceea mă enervez şi din această cauză obosesc.

– Fiule, a răspuns tatăl, trebuie să te smereşti tot timpul şi îţi va fi mai uşor.

Au trecut câteva zile şi fiul vine iarăşi la tatăl său:

– Tată, tot timpul mă smeresc şi din această cauză mai mult obosesc. Aş putea măcar o zi să mă odihnesc după atâta smerenie?

Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie (*Marcu* 8, 34).

Muntele Ursului

În vremuri îndepărtate, înainte ca Andrei cel Întâi Chemat să treacă prin aceste locuri, dar după potop, oamenii care au supravieţuit s-au retras în munţi, dar cu anii au coborât la mare, la câmpie şi s-au îndeletnicit cu agricultura şi cu pescuitul. Clima bună de pe coasta de sud i-a îndemnat la acest lucru. Creşteau aproape de toate, pomi fructiferi, viţă de vie, smochine. Oamenii trăiau în deplină prosperitate, se plimbau în vacanţe, beau vin, se distrau, se înmulţeau.

Însuşi Domnului Dumnezeu Îi plăcea să viziteze aceste locuri. Zburând peste sate, admira cum oamenii cultivau grădinile şi podgoriile.

Oamenii începură să uite de cumplitul potop, îşi închipuiau gospodării, se îmbogăţeau, beau, chefuiau. Generaţiile se schimbau şi oamenii, în goana lor după deşertăciune, după bunăstare, au uitat complet de Dumnezeu. Templele au devenit pustii, au fost acoperite de iarbă şi arbuşti. Totuşi, recoltele cu fiecare an deveneau tot mai mari. Pomii plantaţi începuseră să dea roade, oile se înmulţeau, sărbătorile frecvente deveniseră o continuă petrecere, beţie, desfrâu, într-un cuvânt, un păcat continuu.

Dumnezeu a văzut acest lucru, a chemat la Sine pe unul dintre Îngeri şi i-a poruncit să arunce cu pietre în acel sat, căci pedeapsa pentru păcat este moartea. Îngerul a spus:

– Eu Îţi voi împlini voia Ta, Doamne, dar eu ştiu un lucru şi nu pot să tac. Acolo, chiar lângă malul mării, locuieşte o familie, şi aceşti oameni Te cunosc, Doamne, Te cinstesc, respectă toate sărbătorile şi canoanele, cu numele Tău pe buze se trezesc şi se culcă, trăiesc după legea Ta. Acolo este casa lor şi în acea casă nu există nici beţie, nici desfrâu. Vor muri şi ei sub grămada de pietre, pe care eu o voi prăbuşi asupra lor?

– Peste acea casă să arunci cea mai mare piatră: ei Mă cunosc, dar nu vorbesc nimănui despre Mine, îşi închid uşile şi trag obloanele la casă şi se roagă Mie, dorind să îşi mântuiască sufletele lor. În ceilalţi văd mai puţină vină, întrucât ei niciodată nu M-au cunoscut şi nimeni nu le-a vorbit despre Mine.

Îngerul aşa a şi făcut, a aruncat cu pietre peste sat, a rupt vârful unuia dintre munţii din apropiere şi l-a aruncat peste casa aceea. Şi această piatră se

află şi astăzi, ca o amintire a faptului că de unul singur este imposibil să îți mântuieşti sufletul.

Milostivul Dumnezeu

Un soldat l-a întrebat odată pe unul dintre stareți (bătrâni) dacă Dumnezeu dă iertare păcătoşilor. Şi starețul a răspuns:

– Spune-mi, dragul meu, dacă pelerina ta s-a rupt, tu o arunci?

Soldatul a răspuns:

– Nu. O repar şi o port în continuare.

Atunci starețul a încheiat:

– Dacă tu ai grijă de pelerina ta, Dumnezeu oare nu va fi milostiv față de propriul Său chip?

Milostenia este cel mai bun prieten

Un mirean cu o viață foarte evlavioasă a venit la avva Pimen. În vizită la stareț se aflau şi alți frați, care doreau să asculte conversațiile lui.

Starețul i-a spus mireanului celui evlavios:

– Spune-ne un cuvânt de învățătură.

Mireanul a refuzat, dar, fiind obligat de stareț, a spus:

– Nu mă pricep să vorbesc din Scriptură, dar vă voi spune o pildă.

Un om i-a spus prietenului său:

– Aş dori să îl văd pe împărat, haide cu mine.

Prietenul i-a răspuns:

– Voi parcurge cu tine jumătate din drum.

Apoi i-a spus altui prieten:

– Haide cu mine, însoțește-mă la împărat.

Acela a răspuns:

– Te voi însoți până la palat.

Apoi i-a spus și celui de-al treilea:

– Hai cu mine la împărat.

– Haide, a răspuns al treilea prieten, eu te voi însoți până la palat, voi intra în el, îi voi spune împăratului despre tine și te voi prezenta lui.

Frații au întrebat ce înseamnă această pildă. Și mireanul a răspuns:

– Primul prieten este nevoința, care duce până la calea cea adevărată; al doilea este curăția, care te duce până la ceruri; iar al treilea prieten este milostenia, care te duce cu îndrăzneală la Însuși Împăratul - la Dumnezeu.

Astfel, frații au primit învățătură și au plecat.

Bolnavul închipuit

Un prieten bun a venit să își viziteze prietenul bolnav. S-au salutat între ei.

– A, ce? întrebă prietenul bolnav.

– Cum e cu sănătatea, te întreb?! repetă mai tare cel venit.

– Sunt bolnav, nu știu ce-i cu mine... Se pare că sufăr de ceva cumplit, pentru că nu vreau nici să văd, nici să aud nimic, răspunse cel bolnav.

Dar oaspetele a observat că prietenul său arată bine şi că nu dă deloc impresia unei persoane bolnave.

– Poate că ţi se pare ţie?! Poate că ai doar o proastă dispoziţie şi nimic altceva, spuse el.

– Nu, nu! Asta este o boală serioasă! Vrem să chemăm un medic specialist cu experienţă!

– Înţeleg, rosti gânditor prietenul său şi hotărî să verifice cât de serios se îmbolnăvise nefericitul om.

– Ascultă, îl întrebă el în şoaptă pe prietenul său surd, dar de ce ai atâţia bani întinşi pe jos aici, în colţ?

– Unde, unde? Ia arată-mi! răspunse vioi bolnavul, sărind din pat.

– Iartă-mă, mi s-a părut doar, izbucni oaspetele în râs. Dar de faptul că eşti complet sănătos, nu mă mai îndoiesc deloc!

Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăinţă spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte (2 *Corinteni* 7, 10).

Te pot ajuta cu ceva?

Odată un preot a văzut o femeie, care, cu capul aplecat pe mâini, stătea singură în biserică. A trecut un ceas. Apoi două. Femeia tot nu pleca.

Gândind că sufletul ei este îndurerat şi dorind să o ajute cu ceva, preotul s-a apropiat de ea şi a spus:

– Te pot ajuta cu ceva, fiica mea?

– Nu, părinte, mulțumesc, a răspuns ea. Am primit tot ajutorul necesar atât timp cât dumneavoastră nu m-ați deranjat!

Chipul Meu

A fost odată un om, care a crezut cândva în Dumnezeu. El a observat că acea placă, pe care este obişnuit să pună tigaia fierbinte, în realitate este o icoană. A luat-o cu grijă în mâini, a distins pe ea Chipul Domnului... Dar ce să facă mai departe?

Ar putea să nu observe, pur şi simplu, murdăria. Căci aceasta este, totuşi, o icoană! Ar putea să şteargă cu o cârpă cele mai grase pete, să o atârne la loc de cinste, să cheme oamenii, zicând: bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit o icoană! Vedeți cum arată El, Dumnezeul meu! Iată chipul Său! Oamenii s-ar uita, ar respecta sentimentul religios al tovarăşului lor. Numai că icoana nu i-ar impresiona. Veche, pătată, nici nu vezi Fața. Şi, în general, cine ştie de cine a fost pictată. Şi unul câte unul pleacă. Ei nu au nevoie de un astfel de chip. Omul fuge după ei, fluturându-şi icoana: nu, priviți, ce minune, ce culori! Oamenii se strâmbă: nu, nouă nu ne trebuie un asemenea dumnezeu. Mai bun este ca suport pentru tigaie.

Sau ar putea începe să o curețe. L-ar indigna petele, adânc imprimate, inscripțiile murdare şi urâte. Petele au pătruns adânc în stratul de vopsea, nu le mai poți şterge atât de uşor! Omul ar lua toporul, rindeaua: grunt-grunt, hârş-hârş, zboară aşchiile!

Şi, iată, inscripţiile cele hulitoare de Dumnezeu au fost tăiate, şi petele acelea grase s-au transformat în talaş. În faţa lui se află o scândură proaspăt cioplită, pe care încă se mai vede Chipul dinainte. Curăţirea s-a făcut în timp record! Şi acum hai cu toporul şi cu rindeaua prin vecini: să cureţe icoanele de pete! Haideţi, aduceţi-le pe toate aici, toporul meu e foarte ascuţit! Cum, nu vreţi? Deci, suportaţi această murdărie? Vă place, nu-i aşa? Atunci vă curăţ pe voi înşivă cu toporul!

Sau omul ar putea începe să restaureze icoana. Totuşi, este o icoană, un lucru fin. Ar căuta cele mai bune vopsele, pensule. Ar putea alerga toată viaţa aşa în căutarea unor materiale suficient de bune. Sau, poate, s-ar descurca şi cu cele pe care le are la îndemână. Ar lua în mână scalpelul[7], hârtia absorbantă, pensula mică... Dar nu orice om ştie să deseneze, şi nu orice desenator poate să restaureze. Ar lucra la icoana sa mulţi ani, ar reface-o din nou, ar spăla-o, ar renova-o, ar retuşa-o din nou. Şi icoana lui ar semăna fie cu demonul lui Vrubel[8], fie cu Ceburaşka[9]. În schimb, ar fi o creaţie originală.

Sau omul ar putea da icoana pe mâna experților – să repare ceea ce pot. Pentru asta şi sunt pregătiți. De pildă, un expert ar lua în mâini icoana: „Minunat secolul al XVII-lea! Aşadar, aici vom corecta, aici vom da cu puțină vopsea, o vom afuma puțin ca să arate ca una veche". Şi s-ar apuca de lucru, ar picta direct peste vechea imagine şi ar mai desena ceva în stilul său, nu foarte asemănător cu Chipul: căci el este cel mai bun expert din lume în ceea ce priveşte arta secolului al XVII-lea. Ei bine, nu din lume, dar din eparhie – da. Şi omul s-ar speria, i-ar smulge icoana din mână şi ar alerga la alt expert: „Care secol al XVII-lea, este secolul al XIV-lea! El a stricat tot! Nu-i nimic, vom îndrepta noi acum". Şi se mai întinde încă un strat de vopsea, şi iar este greşit. Şi apoi încă un expert, şi încă un strat, şi încă unul, şi încă unul. Omul nu îşi mai găseşte pacea. Iar experții se ceartă între ei cu privire la icoană, fiecare îşi apără datarea şi metodele sale. Dar la ce te poți aştepta din partea lor? Ei înşişi spun despre ei: „Noi suntem doar nişte calfe, Maestrul este altul".

Sau omul s-ar putea apuca de lucru în mod chibzuit, calm. De restaurat, nu reuşesc, de stricat, nu vreau să o stric, dar nici să o las aşa nu pot. Ia să cumpăr de la magazinul bisericii o iconiță de hârtie! Dacă tirajul este de o sută de mii de exemplare, fețele sunt şterse, culorile sunt palide, imaginea, se spune, nu este canonică, dar este cumpărată dintr-un

loc de încredere, şi preţul nu este mare. Aşa că, o lipim frumos deasupra. Ce, numai eu fac aşa? Iată, n-a ieşit mai rău ca la vecini. Nu contează că ideile sunt luate din altă parte, că sentimentele sunt străine, important este că cenzura îţi permite şi că nu vei avea parte de surprize neplăcute. Iar ceea ce este acolo, în interior, cine va vedea?

Sau omul ar putea lua icoana şi să o dea la muzeu. Cei de acolo şi-ar da seama ce ar trebui să facă cu ea. Şi ar atârna-o unde trebuie. Poate că vor da şi bani. Altfel, aşa cum este ea, la ce mi-ar fi ea mie de folos? Important este că nu mai am nici o grijă.

Sau omul ar putea...

Dar ce anume ar fi cel mai bine pentru el? Să meargă cu icoana la un Meşter. N-ar avea nimic de plătit, căci s-ar putea angaja la El ca ucenic. Şi ce plată ar putea să îi dea, El ar avea grijă de această icoană, căci pentru El ea este o mare valoare. El vede în ea lumina cea primordială. Căci, se spune, aceasta este propria Lui creaţie. Numai că nu trebuie să pleci din atelierul Lui, altfel El va decide că tu însuţi nu ai nevoie de această icoană. Stai lângă El. Încearcă să vezi frumuseţea ei iniţială. El îţi va sugera unde sunt trăsăturile de bază, non-aleatorii, şi ce va trebui să ştergi. Iar apoi implică-te în lucrul Lui. Freacă-I vopselele, spală-I pensulele. Nu, nu pentru că El fără tine nu S-ar descurca, ci, dacă El te-ar lăsa să investeşti chiar şi o părticică minusculă din propria ta muncă, această icoană ţie ţi-ar fi mai dragă decât orice altceva pe lume. Iar El îngăduie, Lui Îi place să lucreze în compania altcuiva. Fă cunoştinţă

şi cu ucenicii, ei îţi vor spune multe, te vor încuraja. Căci şi ei îşi au locul lor în acest atelier, Însuşi Meşterul i-a pus să aibă grijă de novici. Şi la un moment dat va veni ziua când El îţi va încredinţa să tragi o mică liniuţă, o linie subţire, şi aceasta va fi o fericire. Iar, dacă la început va ieşi strâmb, nu-i nimic, El o va îndrepta. Şi, când vei întâlni apoi alţi oameni cu icoane, vei spune: „Haideţi cu mine, ştiu eu un Meşter. El va reda Chipului dumneavoastră frumuseţea iniţială. Ştiu din experienţă, căci şi la Chipul meu El a început deja să lucreze".

Rugăciunea lui Epictet

Într-una dintre provinciile romane de răsărit trăia un preot, pe nume Epictet. Pentru curăţia vieţii lui el primise de la Dumnezeu darul de a face minuni: reda orbilor vederea, îi tămăduia pe cei leproşi şi izgonea demonii din cei posedaţi.

Odată a fost adusă la el o fecioară de cincisprezece ani. Tatăl ei, un important demnitar de stat, a căzut la picioarele sfântului:

– Miluieşte-mă, omul lui Dumnezeu, şi nu mă lepăda de la faţa ta. Unica mea fiică este bolnavă de trei ani şi nu poate mişca nici un mădular al trupului. Roagă-te pentru noi, ai milă de noi, căci noi suntem fiii Bisericii lui Hristos şi suntem luminaţi prin Sfântul Botez.

Cuviosul Epictet a fost pătruns de milă pentru bietul tată şi s-a rugat cu râvnă lui Dumnezeu pentru

fiica lui. Apoi a uns-o cu untdelemn sfinţit pe cea bolnavă, care îndată a primit vindecare şi s-a ridicat singură în picioare. Iar tatălui ei, care sălta de bucurie şi Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru minune, Sfântul Epictet i-a spus:

– Dacă vrei ca în casa ta nimeni să nu mai fie bolnav, împărtăşeşte-te cu toţi cei ai casei în fiecare duminică cu Dumnezeieştile Taine ale Trupului şi Sângelui lui Hristos, curăţindu-ţi mai întâi inima în mod corespunzător.

Rugăciunea din obişnuinţă

În casa unor oameni bogaţi încetase să se mai facă rugăciunea înainte de masă. Odată a venit la ei în vizită un preot. Masa a fost gătită foarte frumos: au fost aduse cele mai bune sucuri de fructe şi servite mâncăruri foarte gustoase. Familia s-a aşezat la masă. Toţi se uitau la preot şi credeau că acum va începe să se roage înainte de a mânca. Dar preotul spuse:

– Capul familiei trebuie să se roage la masă, căci el este primul rugător din familie.

Să lăsă o tăcere profundă, pentru că nimeni din această familie nu se ruga. Tatăl îşi drese glasul şi spuse:

– Ştiţi, părinte, noi nu ne rugăm, pentru că în rugăciunea dinainte de masă se repetă întotdeauna unul şi acelaşi lucru. Rugăciunile din obişnuinţă sunt o vorbărie deşartă. Aceste veşnice repetări în

fiecare zi, în fiecare an nu ne ajută deloc, de aceea noi nu ne mai rugăm.

Preotul se uită mirat la toți, dar atunci o fetiță de şapte ani spuse:

– Tată, oare eu nu mai trebuie să vin în fiecare dimineață la tine şi să îți spun „bună dimineața"?

Rugăciunea săracilor

Trăia în Petersburg un nobil bun şi evlavios. El avea o casă mare, o mulțime de prieteni. Dar, din păcate, a avut nefericirea de a cădea în dizgrația împăratului: a fost adusă împotriva lui o calomnie, a fost dat în judecată şi era amenințat cu închisoarea. De mâhnire bietul nobil a căzut la pat. Toți vechii prieteni i-au întors spatele.

În acest timp a venit la Petersburg un aspru nevoitor al mănăstirii Valaam, părintele Nazarie. El îl cunoştea bine pe bietul nobil şi a venit la el să îl mângâie în necaz. Biata soție a gazdei s-a aruncat la picioarele părintelui Nazarie şi l-a implorat:

– Roagă-te, părinte, să se termine cu bine cazul soțului meu.

– Bine, a răspuns starețul, fireşte că trebuie să ne rugăm Domnului, dar trebuie să cerem mijlocire şi curtenilor împăratului. Dați-mi nişte bani şi eu le voi cere mijlocire pentru voi.

I-au dat starețului bani de aur.

– Nu, a spus el, aceştia nu îmi trebuie. N-aveți de aramă sau mărunți de argint?

I-au dat şi din aceia, şi din ceilalţi. Şi părintele Nazarie a luat banii şi a plecat.

Seara târziu a venit iarăşi la nobil şi a spus calm:

– Toţi curtenii împăratului au promis că vor face demersuri pentru voi; liniştiţi-vă şi aşteptaţi veşti bune.

Şi, într-adevăr, stareţul şedea încă la palatul bolnavului când acesta din urmă a primit vestea cea bună a finalizării cu succes a treburilor sale. Această veste îmbucurătoare a avut o influenţă binefăcătoare asupra bolnavului. Nobilul a început să îi mulţumească stareţului şi l-a rugat să îi spună care dintre curtenii împăratului a luat cea mai mare parte la nenorocirea lui, pentru cine ar trebui el să se roage şi cui să îi mulţumească. Abia atunci s-a descoperit că părintele Nazarie nu fusese la nici unul dintre oamenii apropiaţi de împărat. În loc de acest lucru el a umblat o zi întreagă pe străzile oraşului şi a împărţit la săraci banii luaţi de la nobil.

– Deci, să Îi mulţumiţi Domnului, a spus în încheiere stareţul. El, Milostivul, a ascultat rugăciunile săracilor şi i-a pus în inimă bunului împărat să mai revizuiască încă o dată cazul dumneavoastră. Şi să nu îi uitaţi nici pe nobilii Domnului, pe binefăcătorii dumneavoastră, pe săraci şi pe cerşetori. Rugăciunea lor poate mult înaintea Tronului lui Dumnezeu!

Sarcina mea

Un rege a trimis la regina sa doi mesageri unul după celălalt. Primul, întorcându-se, i-a transmis simplu răspunsul regelui. Al doilea s-a întors şi, transmiţând răspunsul pe scurt, a început un lung discurs despre frumuseţea suveranei:

– Într-adevăr, stăpâne, am văzut cea mai frumoasă femeie. Fericit cel ce se poate bucura de ea!

– Sclav mârşav, l-a întrerupt regele, ţi-ai ridicat ochii tăi neruşinaţi la soţia mea? E clar că tu ai vrea să fie al tău acest trup, atât de atent examinat de tine!

Regele a poruncit să fie iar chemat primul mesager şi l-a întrebat:

– Ce părere ai despre regină?

– Foarte bună, fireşte – a răspuns mesagerul – căci ea m-a ascultat până la sfârşit în tăcere şi a dat un răspuns înţelept.

– Dar nu ţi s-a părut frumoasă?

– Ţie ţi se cade să te uiţi la ea. Sarcina mea a fost să transmit cuvintele tale.

Inundaţie pe o insulă

Doi prieteni călătoreau cu barca pe un râu de munte, care curgea lin. Pe drum au văzut o insulă mică cu zăvoi de sălcii, cu mal nisipos şi cu pajişte netedă. „Minunat loc pentru odihnă şi pescuit” –

au decis prietenii. Au legat barca de tufe, au instalat cortul pe pajişte, au prins păstrăvi, au stat lângă foc şi s-au culcat.

În toiul nopţii s-au auzit nişte bubuituri de tunet, a început să bată un vânt năprasnic şi s-a pornit o ploaie torenţială. Spre dimineaţă ploaia s-a oprit şi călătorii au fost treziţi de vuietul râului. S-au uitat afară – şi de la ploile abundente în munţi începuseră viiturile, barca deja se smulsese şi plecase, apa era foarte aproape.

– Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, a spus alarmat unul dintre prieteni.

– Cum? a întrebat celălalt, buimac.

– Doar înot! Să fugim! l-a grăbit el pe însoţitorul său.

– Nu, nu! a protestat acesta. Dar sacul de dormit, mâncarea, lucrurile, cortul, actele, în sfârşit?!

– Ia numai actele în buzunarul de la cămaşă – şi atât – l-a sfătuit prietenul său şi, ieşind în grabă din cort, se pregătea deja să intre în apa aceea năvalnică, când tovarăşul său se mai învârtea încă prin cort.

În scurt timp a ieşit şi el cu rucsacul în spate şi cu cizme grele în picioare.

– Ce faci?! l-a întrebat, uimit, cel care era lângă apă. Aruncă toate acestea, căci altfel nu vei scăpa!

Cu mare neplăcere a urmat călătorul sfatul prietenului său şi împreună s-au aruncat uşor în apa cea năvalnică. Cu greu, purtaţi de curent, abia-abia au reuşit cei doi prieteni să iasă la mal. Uitându-se în jur, au văzut plutind pe râu cortul şi lucrurile lor. Iar insula lor deja nu se mai vedea.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură (*Matei* 6, 19).

Înclinațiile

Odată nişte ucenici au venit la starețul lor şi l-au întrebat: „De ce înclinațiile rele pun uşor stăpânire pe om, iar cele bune îl stăpânesc greu şi nu sunt statornice în el?"

– Ce se întâmplă dacă o sămânță sănătoasă este lăsată la soare, iar una bolnavă este îngropată în pământ? a întrebat bătrânul.

– Sămânța cea bună, care este lăsată afară, va pieri, iar sămânța cea rea va încolți, va da un lăstar bolnav şi un rod slab, au răspuns ucenicii.

– Aşa fac şi oamenii: în loc să facă în taină fapte bune şi să cultive adânc în suflet bunele inițiative, ei le expun la vedere şi astfel le pierd. Iar defectele şi păcatele lor, ca să nu le vadă ceilalți, oamenii le ascund adânc în suflet. Acolo ele cresc şi îl păgubesc pe om chiar în inima sa. Voi însă fiți înțelepți.

Ucenicii i-au mulțumit bătrânului pentru sfat şi s-au retras în meditație.

Sfatul avvei Visarion

Unul dintre frați, care viețuia împreună cu ceilalți frați în mănăstire, l-a rugat pe avva Visarion să îi dea un sfat. Starețul a spus:

– Păstrează tăcerea şi nu te compara cu ceilalţi.

Comentariul lui Ignatie Brianceaninov:

„Sfatul este foarte folositor. În mănăstirile de obşte apar tulburări, în special din cauză că te compari cu ceilalţi. «Fratelui meu i s-a dat cutare lucru. De ce nu mi s-a dat şi mie acelaşi lucru?» - spune călugărul fără experienţă şi alungă pacea cea sfântă din inima sa. Pentru a scăpa de înşelarea de sine şi de tulburarea sufletească, provocate de comparaţia cu ceilalţi, trebuie să ai mereu un mod de gândire (călugăresc - înţelept) bazat pe smerenie, iar în acest sens trebuie să lucrezi în mod constant cu tine. De asemenea, trebuie să fii atent la tine însuţi şi pentru aceasta trebuie să păstrezi tăcerea.

Interese vitale

S-au întâlnit odată doi iubitori de carte şi s-au oprit să stea de vorbă:

– Ce mai e nou? întreabă unul.

– Am citit o carte bună de curând, mi-a plăcut foarte mult, răspunde celălalt.

– Despre ce?

– Despre viaţă.

– Atunci dă-mi-o şi mie s-o citesc.

După câteva zile, făcându-şi timp liber, proprietarul cărţii a venit la prietenul său. Şi vede că acesta este ocupat cu câinele său - îl învaţă să aducă băţul.

– O, salut! Uite, am cumpărat un câine. Şi în fiecare zi exersez cu el, l-a salutat prietenul său.

– Ţi-am adus cartea s-o citeşti, aşa cum ţi-am promis, a spus musafirul.

Dar fericitul proprietar al câinelui era atât de pasionat de dresaj, încât nu l-a mai auzit pe prietenul său.

– Mai lasă câinele ăla în pace! nu a mai rezistat el. Uite o carte nouă!

– A-a, o carte... , s-a întors proprietarul câinelui. Dar despre câini nu ai nimic?

Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfăteze auzul – îşi vor grămădi învățători după poftele lor... (2 *Timotei* 4, 3).

Sunt în capitală!

Un locuitor dintr-o provincie îndepărtată era foarte interesat de capitală. Vroia să ştie cum arată ea, ce obiective turistice, clădiri antice, monumente, piețe, parcuri sunt în ea. Dar, de întrebat, nu avea pe cine să întrebe. Locuind departe de centru, până atunci nu întâlnise pe nimeni care să fi fost în capitală. De aceea, colecta fotografii, tăieturi din ziare şi reviste cu oraşul preferat.

Printr-o fericită coincidență i s-a ivit odată posibilitatea de a vizita el însuşi capitala. Când începu să cunoască mai bine oraşul şi se simțea mai încrezător în el, primi o scrisoare de la concetățenii săi. În scrisoare îl înştiințau că găsiseră un om în vârstă, care în tinerețe fusese în trecere prin capitală şi i-ar fi putut povesti câte ceva despre ea. „La ce bun

să ascult acum poveştile altcuiva despre capitală, a scris săteanul în răspunsul către concetăţenii săi, dacă eu sunt deja aici?"

Şi ştim că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după voia Lui (*Romani* 8, 28).

Părinţii noştri procedau altfel

Zis-a avva Atanasie:

– Părinţii noştri păzeau înfrânarea şi neagoniseala, iar noi ne-am lărgit pântecele şi cămările, părinţii noştri se sârguiau la rugăciune în tăcere, iar noi ne îngrijim mai mult de gătitul mâncării şi de rucodelie.

Nu în asceză constă esenţa

Părintele Ammon feciorelnicul a venit odată la părintele Antonie şi i-a spus:

– Eu ştiu că nevoinţele mele le întrec pe ale tale. De ce, dar, numele tău este slăvit în lume mai mult decât al meu?

Părintele Antonie i-a răspuns:

– Pentru că eu Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât tine.

Nu te mai gândi la treburi

Doi prieteni s-au întâlnit pe stradă.

– Ce mai faci?

– Bine, dar tu?

– O, mai bine nu mă întreba! Toată ziua sunt cu treburi: ba cu una, ba cu alta. Nici nu ştii de ce să te apuci. Pur şi simplu, ţi se învârte capul.

– Poate că ar trebui să te gândeşti mai puţin la treburile tale?! l-a compătimit pe prietenul cel plin de griji tovarăşul său.

– Ce spui?! Să nu mă mai gândesc la treburi? Asta este imposibil!

Şi aici s-au despărţit.

Câteva zile mai târziu prietenii s-au întâlnit din nou. De data aceasta tovarăşul absorbit de griji arăta chiar şi mai preocupat decât de obicei şi tot timpul ţinea mâna la obraz.

– Ce s-a întâmplat? s-a interesat prietenul său.

– Mă doare un dinte, mă duc la stomatolog, a răspuns acesta.

– Dar treburile tale?

– Ce treburi acum?... Cu durerea asta de dinţi?...

– Aşa! Deci poţi să nu te mai gândeşti la treburile tale atunci când te doare dintele?

– Da, se pare că aşa este, a fost de acord cel plin de griji şi a fugit la dentist.

În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33).

O limbă necunoscută

Un om de ştiinţă a vizitat o ţară, în care limba oamenilor semăna cu murmurul unui izvor. Întorcându-se acasă, el i-a povestit familiei sale despre călătorie şi despre limba acelei ţări.

Odată el şi fiul său mai mic se plimbau prin pădure. Într-o poieniţă, la marginea căreia curgea, susurând, un izvoraş, s-au aşezat să se odihnească. Băiatul a ciulit urechile şi i-a spus tatălui său:

– Tată, auzi? Şi aici ştie cineva să vorbească în acea limbă!

Cine are urechi de auzit să audă (*Matei* 13, 9).

Un om incredibil de plictisitor

Un om în vârstă şi foarte evlavios se ruga de cinci ori pe zi, în timp ce partenerul său de afaceri niciodată nu era văzut în biserică. În ziua în care a împlinit optzeci de ani, bătrânul s-a rugat lui Dumnezeu aşa:

– O, Doamne! Încă din copilărie nici o zi nu am lăsat să treacă fără să merg dimineaţa la biserică; m-am rugat de cinci ori pe zi. Nici o faptă, nicio hotărâre importantă sau banală nu am săvârşit-o fără să Îţi pomenesc numele Tău. Acum, când sunt bătrân, am început să săvârşesc de două ori mai multe fapte bune şi să mă rog Ţie neîncetat, ziua şi noaptea. Dar am rămas la fel de sărac, ca un şoarece care aleargă prin biserică. Uită-Te, dar, la partenerul

meu de afaceri. El bea, joacă jocuri de noroc şi, în ciuda vârstei sale onorabile, îşi petrece timpul în compania unor domnişoare cu purtări îndoielnice şi, în acelaşi timp, se scaldă în lux! Nu cred ca măcar o singură rugăciune să zboare de pe buzele sale. Doamne, eu nu Te rog să îl pedepseşti, acest lucru nu ar fi creştinesc. Dar, Te rog, răspunde-mi: pentru ce, pentru ce, pentru ce mi-ai gătit mie o soartă atât de tristă, iar pe el l-ai răsplătit cu bogăție?

– Pentru că, a răspuns Dumnezeu, tu eşti un om incredibil de plictisitor!

Prințesa inaccesibilă

Odată un prinț a auzit despre o prințesă tânără şi minunată dintr-o țară îndepărtată. El a hotărât să îi cucerească inima şi împreună cu un mic alai a pornit la drum. Curând a fost întâmpinat de armata mare a prințesei. Comandantul oştilor i-a spus prințului că, dacă vrea să o vadă pe prințesă, trebuie să lupte cu el. Într-o ciocnire aprigă prințul l-a doborât pe duşman la pământ şi acesta a implorat milă, făgăduind că i se va supune lui cu toată oştirea, numai să se întoarcă acasă. Dar prințul a respins propunerea, spunând că el trebuie neapărat să o vadă pe prințesă. El l-a eliberat pe comandant şi armata l-a lăsat să treacă împreună cu alaiul său.

Curând a apărut castelul prințesei. Miniştrii şi curtenii au ieşit în întâmpinarea prințului cu daruri bogate. Ei i-au oferit tot felul de comori, numai să

fie de acord să se întoarcă înapoi. Dar prințul a insistat să fie lăsat să o vadă pe prințesă.

Când prințul şi prințesa, în sfârşit, s-au întâlnit, s-au îndrăgostit unul de celălalt. Prințesa a fost de acord să îl urmeze pe prinț în țara sa. Şi au mers după ei toată armata în frunte cu comandantul, toți miniştri şi curtenii cu bogățiile prințesei.

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă (*Matei* 6, 33).

Un animal necunoscut

Nişte oameni de ştiință entuziaşti îşi doreau foarte mult să găsească un animal necunoscut. Şi au mers în munți, au căutat acolo urma lui şi au strâns de la localnici toate informațiile posibile despre el.

Şi iată că de la locuitorii unei mici aşezări, situate chiar în inima pădurii, auziră că prin împrejurimi umblă o ființă sălbatică. Şi, într-adevăr, pe cărări începură să apară nişte urme ciudate, iar pe coastele munților noaptea se auzea ca şi cum hoinărea cineva. Zvonurile despre cele întâmplate au ajuns până în oraş. Şi o mulțime de curioşi au început să vină vara la munte. S-au deschis hoteluri, s-a construit un drum până în sat. În revistele de ştiință se publicau regulat rapoarte despre căutările care aveau ca scop găsirea animalului necunoscut, deşi nimeni nu reuşise să îl găsească.

Treptat, mica aşezare montană s-a transformat într-o stațiune. Şi doar bătrânii chicoteau, zicând:

„Dar aici nu există şi nici nu a existat vreodată un astfel de animal. Mulțumită faptului că noi am imitat cu măiestrie urmele lui şi am răspândit zvonuri despre el, aşezarea noastră a devenit o stațiune înfloritoare".

... *nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut* (*Matei* 10, 26).

Biserica mută

A fost odată, demult, un bătrân sfânt, care se ruga mult şi adesea se întrista pentru păcatele omeneşti. Şi i se părea ciudat că se întâmplă aşa: că oamenii merg la biserică, se roagă lui Dumnezeu, dar tot rău trăiesc şi păcatul nu scade. „Doamne, s-a gândit el, oare Tu nu asculți rugăciunile noastre? Iată, oamenii mereu se roagă să trăiască în pace şi în pocăință, şi nu pot în nici un fel. Oare rugăciunea lor este deşartă?"

Odată cu aceste gânduri bătrânul a adormit. Şi i s-a părut că în vis un înger luminos, cuprinzându-l cu o aripă, l-a ridicat sus-sus deasupra pământului. Pe măsură ce urcau din ce în ce mai sus, sunetele, care se auzeau de pe pământ, deveneau din ce în ce mai slabe. Vocile omeneşti nu se mai auzeau, cântecele, țipetele, tot zgomotul vieții agitate din lume se stinseseră. Doar din când în când se auzeau de undeva nişte sunete armonioase, blânde, ca sunetele unei lăute îndepărtate.

– Ce sunt acestea? întrebă bătrânul.

– Acestea sunt sfintele rugăciuni, răspunse îngerul, doar ele se aud aici.

– Dar de ce sună atât de slab? Şi de ce sunt atât de puţine aceste sunete? Căci acum toată lumea se roagă în biserică...

Îngerul se uită la el, şi faţa lui era tristă.

– Vrei să ştii? Priveşte.

Departe în jos se vedea o biserică mare. O putere miraculoasă a deschis bolţile ei şi bătrânul putea vedea tot ceea ce se petrecea înăuntru. Biserica era toată plină de lume. La strană se vedea un cor mare. Preotul, îmbrăcat în veşminte, stătea în altar. Slujba era în desfăşurare. Ce slujbă – era imposibil de spus, căci niciun sunet nu se auzea. Se vedea cum citeţul, care stătea la strana din stânga, citea ceva, dând repede din buze, dar cuvintele acolo, sus, nu se auzeau. În amvon a urcat încet un diacon de statură uriaşă, cu un gest uşor şi-a îndreptat părul său mătăsos, apoi a ridicat orarul, a deschis gura larg şi... nici un sunet! La strană dirijorul a împărţit notele: corul se pregătea să cânte. „Corul, pesemne, îl voi auzi" – s-a gândit bătrânul. Dirijorul a lovit diapazonul de genunchi, l-a ridicat la ureche, a întins braţele şi a dat semnul de pornire, dar... aceeaşi linişte de dinainte. Şi o privelişte extrem de ciudată: dirijorul dădea din mâini, bătea din picior, başii erau roşii de încordare, tenorii se ridicau pe vârfuri, ţinând capul sus, gura tuturor era deschisă, dar cântarea nu se auzea.

„Ce-i asta?" se gândi bătrânul. Îşi întoarse ochii către cei ce se rugau. Şi aceştia erau foarte mulţi, de

diferite vârste şi ranguri: bărbaţi şi femei, bătrâni şi copii, negustori şi ţărani de rând. Toţi se închinau, se plecau, mulţi şopteau câte ceva, dar nimic nu se auzea. Toată biserica era mută.

– De ce se întâmplă asta? întrebă bătrânul.

– Să coborâm! Vei vedea şi vei înţelege, spuse îngerul.

Încet, nevăzuţi de nimeni, au coborât chiar în biserică. O femeie, îmbrăcată elegant, stătea în faţa întregii mulţimi şi, după cât se părea, se ruga cu râvnă. Îngerul s-a apropiat de ea şi a atins-o uşor cu mâna. Şi dintr-odată bătrânul i-a văzut inima şi a înţeles gândurile ei.

„Ah, şi soţia asta urâtă a directorului de poştă! se gândi ea. Iarăşi a venit cu o pălărie nouă! Soţul este un beţiv, copiii, nişte vagabonzi, iar ea îşi dă aere!..."

Alături stătea un negustor într-o haină bună de postav şi se uita gânditor la iconostas. Îngerul s-a atins de pieptul lui şi în faţa bătrânului au ieşit îndată la iveală gândurile lui ascunse: „Ce păcat! Am vândut prea ieftin... O astfel de marfă nu mai poţi cumpăra acum! Nu mai puţin de o mie am pierdut şi, poate, şi jumătate...".

Mai departe se vedea un ţăran tânăr. El nu părea să se roage, ci tot timpul se uita în stânga, unde stăteau femeile, se înroşise şi se muta de pe un picior pe altul. Îngerul s-a atins de el şi bătrânul a citit în inima lui: „Ah, ce frumoasă este Duniaşa!... La toate este bună: şi la chip, şi la purtare, şi la muncă... Aşa o soţie mi-aş dori! Merge sau nu?".

Şi pe mulţi i-a atins Îngerul, şi toţi aveau acelaşi gânduri deşarte, zadarnice, lumeşti. Înaintea lui Dumnezeu stăteau, dar la Dumnezeu nu se gândeau. Doar se prefăceau că se roagă.

– Acum înţelegi? a întrebat Îngerul. Astfel de rugăciuni nu ajung la noi. De aceea toţi par într-adevăr muţi.

În acel minut s-a auzit brusc în chip desluşit vocea timidă a unui copil:

– Doamne! Tu eşti bun şi milostiv... Mântuieşte-o, miluieşte-o, vindec-o pe sărmana mea mamă!...

Într-un colţ, în genunchi, lipit de perete, stătea un băieţel. Ochii lui erau plini de lacrimi. El se ruga pentru mama sa bolnavă. Îngerul s-a atins de pieptul lui şi bătrânul a văzut inima copilului. Ea era plină de durere şi de dragoste.

– Iată rugăciunile care se aud la noi! a spus îngerul.

Agitaţie inutilă

A fost odată un bărbat, singur şi nefericit. Şi s-a rugat:

– Doamne, trimite-mi o femeie frumoasă: sunt foarte singur şi am nevoie de un prieten.

Dumnezeu a zis:

– Dar de ce nu o cruce?

Omul s-a enervat:

– O cruce?! Ce, m-am săturat de viaţă? Eu nu vreau decât o femeie frumoasă.

Ei bine, a primit o femeie frumoasă, dar în scurt timp a devenit şi mai nefericit decât înainte: această femeie i-a devenit o durere în inimă şi o piatră atârnată de gât. Şi el s-a rugat iar:

– Doamne, trimite-mi o sabie.

Avea de gând să o omoare pe femeie şi să scape de ea, visa să se întoarcă la vremurile bune de altădată.

Şi Dumnezeu a zis iar:

– Dar de ce nu o cruce? Nu ar trebui să îți trimit o cruce?

Omul s-a mâniat:

– Dar Tu nu crezi că această femeie este mai rea decât orice cruce? Trimite-mi o sabie!

A apărut şi sabia. Omul a încercat să o omoare pe femeie, dar a fost prins şi condamnat la răstignire. Şi pe cruce, rugându-se lui Dumnezeu, a început să râdă cu voce tare:

– Iartă-mă, Doamne! Căci nu Te-am ascultat, deşi Tu m-ai întrebat dacă n-aş vrea să îmi trimiți o cruce de la bun început. Dacă Te-aş fi ascultat, aş fi scăpat de toată această agitație inutilă.

Cunoștințe inutile

În timpul unei expediții în Arctica un om de ştiință şi un muncitor au fost prinşi de viscol, s-au rătăcit şi au început să îşi piardă puterile. Muncitorul a văzut o pantă ferită de vânt şi a propus să sape cu mâinile o peşteră în zăpadă, să aştepte acolo să

treacă vremea rea. Şi s-au apucat să scoată zăpada îngheţată.

– Câte lucruri ştiu eu, a oftat omul de ştiinţă, iar acum aceste cunoştinţe nu mi-au fost deloc utile.

– Uitaţi mai degrabă tot ceea ce ştiţi şi săpaţi mai repede dacă vreţi să rămâneţi printre cei vii! i-a răspuns muncitorul.

Ei le făgăduiesc libertate, fiind ei înşişi robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruieşte, aceea te şi stăpâneşte (2 *Petru* 2, 19).

Ura unei femei certăreţe

O femeie certăreaţă avea o ură puternică faţă de vecinii ei. Ea se folosea de orice ocazie ca să se certe cu ei. Odată, din cauza unui fleac, a făcut atâta gălăgie şi a început să ţipe, încât a auzit-o toată strada.

Uneori arunca şi cuvinte foarte jignitoare la adresa unui vecin. Dar acela umbla liniştit prin curtea sa, ocupându-se cu treburile sale. Toată strada era uimită de răbdarea lui.

– Cum poţi suporta toate acestea cu atâta calm? a fost el întrebat.

– Nu-i nimic, a răspuns vecinul netulburat, se va descărca omul şi se va calma.

Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe uliţe, glasul Lui (*Matei* 12, 19).

Comoara inexistentă

Un om visa cu patimă să găsească o comoară şi să se îmbogăţească. Cu timpul a început să se gândească de ce n-ar fi această comoară la el în pivniţă. Şi a fost atât de convins de acest gând, încât s-a apucat să caute până ce a săpat toată pivniţa. Apoi s-a căit amarnic. Când i s-a spus că trebuie să uite de această comoară inexistentă, el a răspuns:

– Dar de unde mi-a apărut mie ideea că eu am o comoară? Dacă ea nu ar fi existat, eu nu m-aş fi apucat să o caut. Pur şi simplu, simt că ea este undeva aici.

Şi până la sfârşitul vieţii sale nimeni nu l-a putut convinge pe acest om de zădărnicia căutărilor sale.

Dar toate sunt deşertăciuni; tot omul ce viază (*Psalmi* 38, 8).

O viaţă nouă

Sfântul Antonie trăia în pustie şi a venit la el un tânăr.

– Părinte, am vândut tot ceea ce aveam şi am dat banii la săraci. Eu am păstrat doar câteva lucruri, care m-ar putea ajuta să supravieţuiesc aici. Aş vrea să vă rog să îmi arătaţi calea către mântuire.

Sfântul Antonie i-a cerut flăcăului să vândă acele câteva lucruri, pe care le păstrase, şi cu banii încasaţi să cumpere puţină carne din oraş. Iar, când

se va întoarce, să lege carnea de haina sa. Tânărul a făcut aşa cum i s-a spus. La întoarcere l-au atacat câinii şi şoimii, care vroiau carne.

– M-am întors, a spus tânărul, arătându-i părintelui trupul său rănit şi haina sfâşiată.

– Pe cei ce pornesc într-o direcţie nouă şi vor să păstreze câte ceva din viaţa cea veche, propriul lor trecut îi va sfâşia în bucăţi, a spus sfântul.

Noii locatari ai iadului

Când Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit pe cruce şi a murit, a mers direct în iad şi i-a eliberat pe toţi păcătoşii, care erau chinuiţi.

Diavolul a izbucnit în plâns, temându-se că nimeni nu va mai ajunge în iad. Atunci Dumnezeu i-a spus:

– Nu îţi face griji. Ţi-i voi trimite pe cei ce cu dreaptă mânie se năpustesc cu blesteme asupra păcătoşilor. Şi iar va fi aglomeraţie în iad, până ce mă voi întoarce Eu.

Noaptea în pădure

Odată, într-o vară, un tânăr se plimba prin pădure. Nu a mai reuşit să ajungă până la el acasă şi a înnoptat acolo.

A început să plouă. Tânărul s-a băgat sub un pin şi a aprins focul. La început, cât a ars focul, tânărul a

fost liniştit. Dar, când a început să ațipească, iar focul s-a stins, a început să-i fie incomod: ba trosnea o creangă undeva, ba vântul fremăta pe vârfurile pinilor, ba din adâncul pădurii se auzeau nişte sunete de neînțeles. Tânărul a început să creadă că pădurea este plină de tot felul de animale şi monştri îngrozitori. A început să îşi amintească tot felul de poveşti de groază despre incidente petrecute în pădure şi l-a furnicat prin tot corpul.

Dar atunci tânărul s-a gândit: „Eu sunt complet singur în această pădure şi în afară de mine nu mai este nimeni în jur". Şi frica îndată i-a trecut. Iar el a continuat să gândească aşa: „Toate aceste sunete, care se aud în pădure, sunt fireşti. Dacă ar fi animale sălbatice, fumul focului le-ar speria. Deci, acestea sunt doar temerile mele personale. Chiar dacă se va întâmpla ceva, mă voi gândi atunci ce trebuie să fac".

Şi aşa s-a liniştit şi a adormit. Trezindu-se în întuneric, şi-a amintit că nu are pe nimeni şi nimic de care să se teamă, pentru că toate temerile sunt numai în mintea lui, şi a adormit din nou. De atunci acest tânăr niciodată nu s-a mai temut să petreacă noaptea singur în pădure.

Cine s-a uitat însă de aproape în legea cea desăvârşită a libertății şi a stăruit în ea, făcându-se nu ascultător care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în lucrarea sa (*Iacov* 1, 25).

Nevoia de sfaturi

Au venit odată la Cuviosul Antonie câțiva călugări, rugându-l să le dea un sfat pentru mântuirea sufletului. El le-a spus:

– Ştiți doar ce ne învață Hristos în Sfânta Evanghelie. Asta este suficient pentru voi.

Dar, întrucât ei continuau să stăruie ca el să le dea un sfat, Sfântul Antonie le-a spus:

– Împliniți ceea ce a poruncit Mântuitorul: *Celui care te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.*

Ei au răspuns că nu au destulă putere pentru a face acest lucru.

– Dacă nici asta nu puteți face, a continuat el, atunci, cel puțin, nu răsplătiți răul cu rău.

Ei au spus că şi acest lucru este peste puterile lor. Atunci Cuviosul, întorcându-se către ucenicul său, i-a spus:

– Du-te şi pregăteşte-le ceva de mâncare: văd că sunt foarte slabi.

Iar lor le-a spus:

– Dacă nu puteți îndeplini nimic din ceea ce v-am spus, ce să vă mai spun? Voi mai degrabă aveți nevoie de rugăciuni, care să ajute neputința voastră, decât de sfaturi.

Amândoi ascultă

Un bătrân stătea ore în şir nemişcat în colţul bisericii. La un moment dat îngrijitorul bisericii l-a întrebat ce îi spune Dumnezeu.

– Dumnezeu nu spune nimic. Doar ascultă – a urmat răspunsul.

– Bine, atunci, ce Îi spui tu Lui?

– Nici eu nu spun nimic. Doar ascult.

Singur în casă

Unui băieţel de cinci ani îi era frică să rămână singur în casă. Când părinţii lui plecau la treburile lor, în camere totul părea că prinde viaţă. Băiatul era speriat de bătaia bruscă a ceasului, de foşnetul ramurilor care se atingeau de geamul ferestrei, de vuietul vântului de pe cerdac. I se tot părea că cineva se plimbă prin camere, deşi nu era decât ticăitul liniştit al ceasului de masă.

Când părinţii lui se întorceau acasă, băiatul le povestea cât de frică îi era lui fără ei.

– Nu te teme, fiule, i-a spus tatăl. În casă nu ai absolut nimic de care să îţi fie frică.

– Ştiu, tată, a răspunsul puştiul. Dar tot îmi este frică.

Îmbărbătaţi-vă şi să se întărească inima voastră, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul (*Psalmi* 30, 26).

O clipă din veșnicie

A fost odată un împărat care cugeta adeseori la veşnicie, dar în niciun chip nu o putea înțelege. Odată i s-a spus că un băiat, care era cioban, putea da răspunsuri uimitor de înțelepte la toate întrebările complicate.

Împăratul l-a chemat pe băiat şi l-a întrebat:

– Spune-mi, copile, cât de mult durează o clipă din veşnicie?

Băiatul s-a gândit puțin şi a răspuns:

– Într-o țară, împărate, există un munte de diamant pur, care are şapte kilometri lățime, şapte kilometri lungime şi şapte kilometri înălțime. La acest munte o dată la o sută de ani vine o pasăre mică şi îşi ascute ciocul ei micuț. Când păsărica va toci cu ciocul ei tot acest munte, atunci va trece o clipă din veşnicie.

Lacul cu apă vie

Odată un vânător dintr-un sat de munte s-a rătăcit în munți. Ieşind dintr-o prăpastie adâncă, el s-a împiedicat şi a plonjat cu capul în jos, dar nu s-a rănit, pentru că a căzut într-un lac. Apa lacului necunoscut era vie. Dar vânătorul nu ştia acest lucru, iar, de înotat, nu ştia să înoate. Cufundându-se şi înghițind multă apă, el a început să strige după ajutor:

– Ajutor! Mă înec! Mor!

Dar vânătorul nu s-a înecat, întrucât apa l-a susținut și nu a murit, pentru că apa era vie. Cu chiu cu vai a ajuns la mal și a văzut o inscripție pe stâncă: „Apa acestui lac este vie. Cel ce va gusta apă din lac, va trăi mult, dar va uita pentru totdeauna drumul pân-aici". Vânătorul a ieșit din prăpastie, a ajuns acasă și, deși a dobândit viață lungă, nu a putut spune nimănui unde se află lacul cu apă vie.

Iar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa (*Psalmi* 37, 13).

Uneltele diavolului

Cu mulți ani în urmă diavolul a hotărât să vândă toate instrumentele meșteșugului său. El le-a expus cu grijă într-o vitrină de sticlă pentru ca toată lumea să le vadă. Ce colecție! Putea fi văzut aici pumnalul strălucitor al Invidiei, iar lângă el apărea în toată splendoarea ciocanul Mâniei. Pe alt raft se afla arcul Pasiunii, iar lângă el erau frumos așezate săgețile otrăvite ale Lăcomiei pântecelui, ale Poftei și ale Geloziei. Pe un stand separat era expus un set imens de plase ale Minciunii. Mai erau acolo instrumentele Tristeții, ale Iubirii de argint și ale Urii. Toate erau frumos prezentate și etichetate cu numele și prețul.

Iar pe cel mai frumos raft, separat de toate celelalte instrumente, se afla o pană mică de lemn, inestetică și destul de ponosită la vedere, pe care atârna eticheta „Mândrie". În mod surprinzător, prețul

acestui instrument era mai mare decât al tuturor celorlalte laolaltă.

Un trecător l-a întrebat pe diavol de ce apreciază atât de mult această pană ciudată, şi el a răspuns:

– Într-adevăr, pe aceasta o apreciez mai mult decât pe toate celelalte, pentru că ea este singurul instrument din arsenalul meu pe care mă pot bizui atunci când toate celelalte se dovedesc a fi neputincioase.

Şi a mângâiat tandru pana de lemn.

– Dacă eu reuşesc să înfig această pană în capul omului, a continuat diavolul, el va deschide uşile şi pentru toate celelalte instrumente.

Orbirea

Un Maestru zăcea pe patul de moarte, cufundat în uitare. Din când în când îşi venea în fire şi îl vedea lână el pe iubitul său elev.

– De ce nu pleci de lângă mine? întrebă el.

– Nu pot, domnule profesor.

– De ce?

– Pentru că tu eşti lumina vieții mele.

Maestrul a oftat.

– Oare eu te-am orbit atât de mult, fiul meu, încât refuzi să îți vezi propria ta lumină?

Ai rămas întreg

Câinii care păzesc în munți turmele de oi sunt foarte feroce şi au o înfățişare înfricoşătoare. De aceea, trecătorii preferă să stea departe de ei.

Odată un om nu a observat că într-o vâlcea păştea o turmă de oi. Iar, când a văzut oile, a fost prea târziu. O haită de câini furioşi, răspândindu-se în semicerc, s-au repezit la el. De fugit, era prea târziu, şi călătorul, zăpăcit, s-a aşezat pur şi simplu pe pământ, zicând – fie ce-o fi. Dar câinii, atingându-şi țelul, în mod total surprinzător pentru acest om, nu s-au repezit la el, ci s-au aşezat în jurul său la o distanță mică şi nu l-au atacat, deşi erau furioşi. Îndată ce călătorul se mişca, câinii erau gata să îl atace, de aceea el a preferat să nu se mişte. Apoi au venit la timp ciobanii, au alungat câinii şi s-au mirat că acest om este nevătămat.

– Bine ai făcut că ai stat jos şi nu te-ai mişcat. Tocmai de aceea ai şi rămas întreg – i-au spus ciobanii.

Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci, lămurit făcându-se, va lua cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El (*Iacov* 1, 12).

Răspunsul lui Iisus

Câțiva evrei L-au ponegrit odată pe Iisus, când trecea prin cartierul lor. Dar El a răspuns înălțând rugăciuni pentru binele lor.

Cineva l-a întrebat:

– Te-ai rugat pentru aceşti oameni, nu ai simţit furie faţă de ei?

El a răspuns:

– Nu pot cheltui decât ceea ce am în traistă.

Răspunsurile unui monah de la Optina

Odată a venit la ieroschimonahul Anatolie (Zerţalov) de la Optina o femeie şi i-a cerut binecuvântare să trăiască singură, ca să postească fără nicio piedică, să se roage şi să doarmă pe scânduri goale. Stareţul i-a spus:

– Tu ştii că nici cei vicleni nu mănâncă, nu beau şi nu dorm, însă trăiesc tot în iad, pentru că nu au smerenie. Supune-te în toate voii lui Dumnezeu – şi aceasta va fi nevoinţa ta; smereşte-te faţă de toată lumea, mustră-te pe tine pentru toate, rabdă cu mulţumire bolile şi necazurile – şi acestea vor fi mai presus de toate nevoinţele!

Pe altă fiică duhovnicească, care i-a cerut binecuvântare să îşi cumpere Sfânta Evanghelie şi Psaltirea, Cuviosul Anatolie a sfătuit-o:

– De cumpărat, poţi cumpăra, dar cel mai important este să îţi săvârşeşti cu râvnă ascultarea, să te smereşti şi să ai răbdare în toate. Acestea vor fi mai presus de post şi rugăciune.

Părintele știe tot!

Era ziua de naştere a preotului, şeful parohiei. Copiii au venit la el cu daruri, să îl felicite. Sfântul părinte a luat un pachet frumos învelit de la micuța Maria şi a exclamat:

– Ah! Văd că mi-ai adus o carte.

Tatăl Mariei avea o librărie.

– De unde ştiți?

– Părintele ştie tot!

– Iar tu, Toma, mi-ai adus un pulover, a spus preotul, luând pachetul de la Toma.

Tatăl lui Toma făcea comerț cu produse, fabricate din lână.

– Exact! De unde ştiți?

– Ah! Părintele ştie tot.

Aşa s-a continuat până când preotul a luat cadoul de la Bobby. Hârtia ambalajului era umedă. Tatăl lui Bobby făcea comerț cu vinuri şi lichioruri. De aceea, preotul a spus:

– Văd că tu mi-ai adus o sticluță de whisky scoțian şi ai vărsat puțin din el!

– Greşit! a răspuns băiatul. Acesta nu este whisky.

– Atunci, probabil, o sticlă de rom.

– Greşit din nou.

Degetele preotului erau umede. A băgat unul în gură, dar acest fapt nu l-a ajutat deloc.

– Este gin?

– Nu, nu este! a răspuns Bobby. Eu v-am adus un cățeluş.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

Nişte cercetători mahomedani sau oameni de ştiinţă arabi l-au întrebat pe Sfântul Chiril, fratele Sfântului Metodie (aceşti fraţi i-au luminat pe slavi şi au inventat alfabetul slavon – chirilic):

– Cum împărţiţi voi, creştinii, un singur Dumnezeu în trei Dumnezei? La voi există Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt?

– Nu huliţi împotriva Preasfintei Sfintei, a răspuns Sfântul Chiril. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei Persoane, iar Fiinţa este una şi aceeaşi. Uitaţi-vă la soarele pus pe cer de Dumnezeu în chipul Sfintei Treimi; el are trei elemente: cerc, lumină şi căldură; tot aşa şi în Preasfânta Treime există Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Cercul solar este asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, căci, aşa cum cercul nu are nici început, nici sfârşit, aşa şi Dumnezeu este fără de început şi fără de sfârşit; şi, aşa cum din cercul solar ies lumina şi căldura, aşa şi din Dumnezeu Tatăl Se naşte Fiul şi purcede Duhul Sfânt. Lumina este asemănarea lui Dumnezeu Fiul, Care din Tatăl S-a născut şi lumea întreagă prin Sfânta Evanghelie a luminat-o; iar căldura soarelui, care iese din acelaşi cerc odată cu lumina, este asemănarea lui Dumnezeu Duhul Sfânt, Care din acelaşi Tată purcede mai înainte de veci.

De ce există răul în lume?

– Cum explică Maestrul existența răului în lume? a întrebat un vizitator.

Unul dintre ucenici a răspuns:

– Nu o explică deloc. Este prea ocupat ca să se mai ocupe şi cu acest lucru.

Un alt ucenic a adăugat:

– Oamenii fie se luptă în mod constant cu lumea, fie se prăpădesc de plictiseală în ea. Maestrul găseşte lumea uimitoare, minunată, de nepătruns – el, pur şi simplu, o admiră.

Reflexia urciorului

Un țăran glumeț a atârnat de creanga unui arin înalt, care stătea pe malul râului, un urcior. Consătenii lui, care veneau adeseori aici la pescuit, au văzut în apă reflexia urciorului şi au început să povestească în sat că pe fundul râului se află un urcior cu aur. Mulți au înotat sub apă şi au încercat să găsească urciorul, dar, vai, nu l-au putut găsi pe fundul râului, deşi vedeau clar acest urcior de pe mal.

Odată a trecut pe acolo un călător şi, văzând strădaniile lor zadarnice, a întrebat:

– Ce căutați acolo?

Sătenii i-au explicat că ei caută un urcior cu aur. Călătorul, zâmbind, a spus:

– Acest urcior atârnă deasupra capului vostru, iar voi îl căutați pe fundul râului.

Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta (*Matei* 6, 21).

Renunţarea de dragul Adevărului

Un om a citit o carte înţeleaptă şi de dragul Adevărului a hotărât să renunţe şi la vechea sa căsuţă, şi la sărmana sa grădină, şi la salariul său modest. Deşi îi părea foarte rău să renunţe la tot... Şi s-a trezit într-o casă mare şi frumoasă, în jurul căreia, cât vedeai cu ochii, se întindeau grădini minunate. Aici locuiau oameni ca şi el, care renunţaseră la tot ce există în această lume. Şi el şi-a comparat viaţa sa dinainte cu cea nouă, şi foarte mult îi plăcea să trăiască aşa.

Timpul a trecut, el s-a gândit cât s-a gândit şi a hotărât să părăsească şi această viaţă. Tot pământul i-a devenit casă, toate întinderile lui i-au devenit grădină şi toate bunătăţile cele nepieritoare au trecut în posesia lui. Dar aici omul nu s-a abţinut – a devenit mândru, încrezut. Şi în aceeaşi clipă s-a trezit iar în vechea sa căsuţă cu sărmana ei grădină. Întristarea i-a cuprins inima, dar apoi s-a calmat, a reflectat şi a spus în sinea sa: „Totuşi, am înţeles cel mai important lucru: că toată nenorocirea constă în mândrie. Trebuia să renunţ mai întâi la ea".

Certat-ai pe cei mândri... (*Psalmi* 118, 21).

Sfaturile tatălui

Un adolescent se întâlnea adeseori cu un grup de băieți de vârsta sa, întrucât acesta i se părea mult mai interesant decât relația cu tatăl său, care îi dădea mereu tot felul de sfaturi. Printre cei ca el, printre adolescenți, se distra foarte mult. Dar încetul cu încetul tânărul a început să observe că toate interesele acestui grup sunt destul de primitive, iar distracția întotdeauna este destul de monotonă.

El şi-a adus aminte de învățăturile tatălui său şi a văzut în ele un sens bine definit. Şi şi-a dorit să împărtăşească această descoperire noilor săi prieteni, dar ei l-au luat în râs:

– Distrează-te, au spus ei. Părinții şi-au trăit traiul lor, ne-am săturat de sfaturile lor.

– Poate că vorbele lor uneori chiar sunt plictisitoare, a obiectat tânărul, dar faptul că sunt folositoare şi la necaz, şi în bucurie, acum ştiu foarte bine.

Tânărul s-a întors la tatăl său şi a început să îl trateze cu şi mai mult respect şi dragoste decât înainte.

Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie (*Matei* 16, 24).

Pustnicul care a atins limita

Un pustnic, trăind în pădure, a visat cândva să dobândească nişte puteri minunate. El şi-a înmulțit nevoințele şi a căpătat puterea de a vindeca toate

bolile şi de a învia morţii. Dar a început să îşi dorească mai mult. Aşa că pustnicul a început cu şi mai multă îndârjire să se nevoiască şi a dobândit clarviziunea – ştia totul despre orice om şi orice întâmplare din lume. Interesul pustnicului faţă de puterile minunate a crescut şi mai mult, şi iar şi iar şi-a sporit nevoinţele sale. Şi a dobândit puterea de a zbura prin văzduh şi de a se face nevăzut.

„Mă întreb ce va fi mai departe", s-a gândit pustnicul. Râvna lui pentru nevoinţe părea că nu are limite. Dar odată a simţit brusc că toate puterile lui minunate au dispărut şi el a devenit la fel ca înainte. „Iarăşi acelaşi lucru?", s-a mirat pustnicul. Şi a auzit un glas: „Da, acelaşi lucru. Căci tu nici măcar de acestea nu ştii să te bucuri".

De aceea, fiindcă primim o împărăţie neclintită, să fim mulţumitori, şi aşa să-I aducem lui Dumnezeu închinare plăcută, cu evlavie şi cu sfială (*Evrei* 12, 28).

Greșeala

Un tânăr s-a călugărit şi prima sa ascultare din mănăstire a fost să-i ajute pe ceilalţi călugări să copieze din manual codurile, psalmii şi legile Bisericii.

Lucrând aşa o săptămână, monahul a observat că toţi transcriu aceste materiale de pe o copie anterioară, nu de pe original. Mirat de acest fapt, el s-a adresat părintelui stareţ:

– Părinte, dar, dacă cineva a făcut o greşeală în prima copie, ea se va repeta la nesfârşit, şi nu va

putea fi corectată, căci nu va exista nimic cu care să fie confruntată!

– Fiul meu, a răspuns părintele stareț, noi, în general, aşa am făcut de secole. Dar, în principiu, în raționamentul tău există un oarecare adevăr!

Şi, zicând aceste cuvinte, el a coborât la subsol, unde în nişte cufere imense erau păstrate sursele originale, nedeschise de secole. Şi a dispărut.

Când au trecut aproape douăzeci şi patru de ore de la dispariția sa, călugărul, îngrijorat, a coborât în acelaşi subsol în căutarea sfântului părinte. Şi l-a găsit imediat. Acesta stătea în fața unui volum uriaş, deschis, îmbrăcat în piele de vițel, se izbea cu capul de pietrele colțuroase ale pivniței şi mormăia ceva nearticulat. Fața lui, acoperită de murdărie şi zgârieturi, sângera, părul era încurcat şi privirea, rătăcită.

– Ce e cu sfinția voastră, părinte? a strigat tânărul şocat. Ce s-a întâmplat?

– „Celebrate", a suspinat părintele stareț, cuvântul era: „celebrate", nu „celibate"!

Primul pas

Un om a hotărât să viziteze un pustnic, care trăia în apropiere de o mănăstire din Pustia Schetică. Şi a rătăcit mult timp prin pustie până ce, în sfârşit, l-a descoperit.

– Aş dori să ştiu care este primul pas care trebuie făcut pe calea dezvoltării duhovniceşti, a spus el.

Pustnicul l-a dus pe om la o mică fântână şi i-a spus să se uite la imaginea sa reflectată în apă. Omul a încercat să facă acest lucru, dar pustnicul a început să arunce pietre în apă şi apa s-a tulburat.

– Nu îmi voi vedea chipul în apă dacă tu vei continua să arunci pietre.

– Aşa cum omului îi este imposibil să îşi vadă chipul său în apa tulburată, tot aşa, imposibil îi este să Îl caute pe Dumnezeu dacă mintea lui este preocupată de căutare şi frica de eşec, a spus monahul. Acesta este primul pas.

Strămutarea unei perechi de vrăbii

O familie de vrăbii locuia sub acoperişul unei case. Primăvara în cuibuşorul lor s-a făcut cald şi vrăbioiul neastâmpărat i-a propus perechii sale să ocupe cuibul gol al unor grauri. Ea s-a împotrivit, spunând că acela este un cuib străin şi că în curând se vor întoarce proprietarii lui. Dar vrăbioiul nu a ascultat-o şi s-au mutat în cuibul graurilor. Însă nu mult timp le-a fost dat să locuiască acolo. În curând au venit graurii şi i-au gonit.

Vrăbioiul şi-a amintit de scorbura dintr-un arţar bătrân, dar, uitându-se înăuntru, au văzut acolo o cucuvea dormind şi s-au grăbit să îşi ia picioarele de acolo. Totuşi, vrăbioiul nu s-a dat bătut. El a hotărât să ocupe un cuib vechi de rândunele, nedând nicio atenţie plângerilor soţiei, care a spus că în curând şi aici vor veni proprietarii dinainte şi se va

isca un nou scandal. Aşa s-a şi întâmplat: rândunelele i-au alungat din cuibul lor cu mare gălăgie.

– Ştii ce, a spus atunci vrabia, mai bine am locui în cuibul nostru, chiar dacă este cald în el. Căci în toată lumea asta numai el singur este – al nostru.

Îndrepta-va pe cei blânzi la judecată, învăța-va pe cei blânzi căile Sale (*Psalmi* 24, 10).

Peștera cu stalactite[10]

Un tânăr a găsit în munți o peşteră cu stalactite foarte frumoase, dar fragile. De bucurie, el a exclamat:

– Asta este pur şi simplu o minune!

Dintr-odată pietrele din peşteră la sunetul vocii lui au început să se clatine, iar unele chiar au căzut, dar ca prin minune nu s-a produs nicio prăbuşire. Tânărul a înțeles că încă un cuvânt – şi bolta peşterii se va prăbuşi. A plecat imediat, dar i-a vorbit despre descoperirea sa unui prieten şi acela a vrut şi el să admire peştera.

– Numai să nu rosteşti niciun cuvânt! l-a avertizat tânărul.

Când tovarăşul său de drum a văzut stalactitele, nu s-a putut abține şi a şoptit:

– Asta da minune!

Dar atunci pietrele au început să cadă, s-a auzit un bubuit, s-a ridicat praful şi prietenii abia au reuşit să iasă din peştera a cărei frumuseţe a dispărut pentru totdeauna sub ochii lor.

Luaţi seama deci cum auziţi: Celui ce are i se va da; iar de la cel ce nu are, şi ce i se pare că are se va lua de la el (*Luca* 8, 18).

Platanul[11]

În faţa unei case, pe stradă, creştea un platan mare, cu ramurile larg desfăcute. Trecătorii deseori îl lăudau:

– Ce platan frumos! Ce umbră mare şi deasă face! Ce bine este să te odihneşti sub el când este cald!

Dar se auzeau şi alte glasuri, zicând:

– Câte frunze cad toamna din acest copac, iar iarna, în plus, îi cad şi crengile şi toate acestea trebuie adunate.

Iar platanul din această cauză nu a devenit nici mai mare, nici mai mic. El întotdeauna a rămas la fel.

Toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare (*Iacov* 1, 17).

După muncă și răsplată

Odată avva Isaia a mers la arie şi i-a spus proprietarului:

– Dă-mi nişte grâu!

– Dar tu ai secerat, avvo? l-a întrebat proprietarul.

– Nu, a răspuns starețul.

Proprietarul s-a mirat:

– Cum vrei tu să primeşti grâu când nu ai secerat?

La aceasta starețul a spus:

– Oare cel care n-a secerat nu primeşte grâu?

– Nu, nu primeşte, a stăruit proprietarul pământului.

Auzind acest răspuns, starețul a ieşit de pe arie. Frații, care fuseseră martorii acestei fapte, s-au închinat avvei şi l-au rugat să le explice fapta lui.

Starețul le-a spus:

– Am făcut acest lucru cu scopul de a arăta că nu va primi răsplată de la Dumnezeu cel ce nu va depune eforturi în acest sens.

Să crezi!

Odată un ateu se plimba de-a lungul unei coaste abrupte, a alunecat şi a căzut în râpă. În cădere a reuşit să se agațe de creanga unui copac mic, care creştea într-o crăpătură în stâncă. Atârnând de

creangă, legănându-se în vântul rece, el a înțeles situația disperată în care se afla: dedesubt erau bolovani, acoperiți cu muşchi, iar în sus nici o cale de urcat nu era. Mâinile, cu care se ținea de creangă, începură să se slăbească.

„Ei, bine, se gândi el, numai Dumnezeu mă poate salva acum. Eu niciodată nu am crezut în Dumnezeu şi, probabil, am greşit. Ce am de pierdut?" Prin urmare, începu să strige:

– Dumnezeule! Dacă exişti, salvează-mă, şi voi crede în Tine!

Nu auzi niciun răspuns. Şi strigă din nou:

– Te rog, Dumnezeule! Eu niciodată nu am crezut în Tine, dar, dacă Tu mă vei salva acum, eu din acest moment voi crede în Tine.

Deodată un Glas Mare se auzi din nori:

– O, nu, nu vei crede! Îi cunosc Eu pe cei ca tine!

Omul se miră atât de tare, încât aproape că dădu drumul la creangă.

– Te rog, Dumnezeule! Nu ai dreptate! Eu chiar gândesc aşa! Îți spun eu că voi crede!

– O, nu, nu vei crede! Toți spuneți aşa.

Omul începu să Îl implore şi încercă să Îl înduplece. În cele din urmă, Dumnezeu spuse:

– Bine. Te voi salva. Dă drumul la creangă.

– Să dau drumul la creangă?! a exclamat omul. Ce, crezi că sunt nebun?

Darul avvei Agathon

Odată frații, în prezența avvei Iosif, au început o conversație despre dragoste. Starețul a spus:

– Noi nu știm ce este dragostea. Iată un exemplu de dragoste: avva Agathon avea un cuțit, pe care îl folosea la rucodelia sa. A venit la el un frate și, văzând cuțitul, a lăudat acest lucru. Avva Agathon a început îndată să îl roage pe frate să primească cuțitul în dar și nu l-a lăsat să iasă din chilie până ce nu l-a convins să accepte lucrul care i-a plăcut.

Comentariul lui Ignatie Briancianinov:

„Trebuie luat în considerare de câtă strădanie era nevoie să faci rost din nou în inima pustiei de un instrument, necesar rucodeliei, care constituia și o parte din nevoința zilnică și singurul tău mijloc de întreținere. Numai în urma unei astfel de considerații poate fi apreciată așa cum se cuvine fapta starețului, care lua aminte cu strictețe la sine și își prețuia liniștea sa".

Nevoința rugăciunii

L-au întrebat frații pe avva Agathon:

– Care nevoință este cea mai grea în viața monahală?

El a răspuns:

– Iertați-mă! Eu cred că nevoința rugăciunii este mai grea decât toate celelalte nevoințe. Când omul

vrea să îşi reverse înaintea lui Dumnezeu rugăciunea sa, vrăjmaşii, demonii, se grăbesc să pună piedici rugăciunii, ştiind că nicio nevoință nu este atât de primejdioasă pentru ei, cum este rugăciunea adusă lui Dumnezeu din tot sufletul. În orice altă nevoință, pe care o ia asupra sa cel ce s-a dedicat vieții monahale, chiar dacă el a săvârşit această nevoință în mod constant şi cu perseverență, va dobândi şi va avea o oarecare tihnă; dar rugăciunea până la ultima suflare este însoțită de osteneala unei lupte grele.

O excursie în Piața Roșie

Un tată l-a luat cu el pe fiul său cel mic să vadă Kremlinul şi Piața Roşie. Au văzut tot şi seara, obosiți, s-au întors acasă.

Mama l-a întrebat pe puşti:

– Ei, bine, fiule, ți-a plăcut Kremlinul?

– Mi-a plăcut.

– Dar Piața Roşie?

– Şi Piața Roşie.

– Poți să îmi povesteşti ce ai simțit?

– Desigur! a răspuns băiatul. Eu tot timpul am simțit mâna lui tăticu, pentru că mi-era frică să nu mă pierd.

Iar Iisus, văzându-l că a răspuns cu înțelepciune, i-a zis: Nu eşti departe de împărăția lui Dumnezeu (Marcu 12, 34).

În căutarea a ceea ce nu există pe pământ

Un tânăr curajos îşi dorea să găsească ceva ce nu există pe pământ, dar vroia ca descoperirea lui să fie de folos şi pentru el, şi pentru oameni. El a întâlnit departe în munți un pustnic cu părul cărunt şi l-a întrebat dacă este realizabil acest vis.

– Este posibil, a răspuns pustnicul, dacă urmezi sfatul meu. Vei intra acum în peşteră. Trebuie să treci printr-o încercare serioasă. La toate întrebările care ți se vor pune, trebuie să răspunzi: „nu". Iar când vei auzi întrebarea principală, să răspunzi: „da". Dacă vei greşi, vei muri.

S-au dus la peşteră. Nu era nimeni acolo. Dar, îndată ce tânărul a intrat în ea, s-a auzit un glas autoritar, ca un tunet:

– Doreşti tinerețe veşnică?

– Nu! răspunse, fâstâcindu-se puțin, tânărul.

– Doreşti ca soție cea mai frumoasă fată din lume?

– Nu! răspunse, şi mai mult fâstâcindu-se, nesigur tânărul.

– Vrei să devii un renumit comandant de oşti?

– Nu! răspunse tânărul mai ferm.

– Vrei ca toate bogățiile pământului să fie ale tale?

– Nu! răspunse tânărul hotărât.

– Vrei să mori pentru ceva ce nu există pe pământ?

– Da! răspunse tânărul liniştit.

Atunci pământul începu să se cutremure şi se auzi un geamăt surd, care se îndepărta încet:

– M-ai biruit, o, omule, şi de acum încolo voi lăsa oamenii...

Tânărul se uită în jur: nici peştera nu mai era, nici bătrânul pustnic. Iar el era înconjurat de tineri fericiţi.

– Dar ce a fost asta şi a plecat? întrebă tânărul.

– Moartea! îi răspunseră ei.

Şi Viaţa s-a arătat şi am văzut-o şi mărturisim şi vă vestim Viaţa de veci, care era la Tatăl şi s-a arătat nouă (*1 Ioan* 1, 2).

În căutarea ciocanului

Un tată lucrează cu fiul lui în curte.

Tatăl zice:

– Fiule, du-te în atelier şi adu un ciocan mai mare.

Fiul se duce şi mult timp nu se mai întoarce.

Tatăl strigă la el:

– Unde este ciocanul?

– Nu îl văd, tată! răspunde fiul.

– Dă totul peste cap şi îl vei găsi! îl sfătuieşte tatăl.

Şi iarăşi o lungă tăcere.

În cele din urmă, tatăl strigă iar la fiul său:

– Când aduci ciocanul?

Fiul iese, murdar tot, din atelier şi zice:

– Tată, am dat totul peste cap, dar ciocanul nu l-am găsit.

Se duc amândoi în atelier: totul este, într-adevăr, dat peste cap.

Tatăl zice abătut:

– Uite-l, ciocanul, atârnă pe perete! Iar tu aici chiar ai dat totul peste cap...

– Păi, tu aşa ai poruncit, răspunse fiul.

Fiindcă ştiu că nu locuieşte în mine, adică în trupul meu, ce este bun. Căci a voi se află în mine, dar a face binele nu aflu (*Romani* 7, 18).

Arată-L pe Dumnezeu

Un păgân îi spune Sfântului Teofil:

– Arată-mi-L pe Dumnezeul tău.

– Arată-mi-l pe omul tău şi ţi-L voi arăta şi eu pe Dumnezeul meu. Arată-mi ceea ce ochii sufletului tău văd şi ceea ce urechile inimii tale aud, îi răspunde acesta.

Închinăciunea preotului

Un om a întâlnit un cunoscut de-al său, care înainte fusese un beţivan înrăit şi un zurbagiu. Se uită la el şi vede că s-a schimbat: arată decent, frumos îmbrăcat, ochii îi strălucesc. L-a întrebat despre viaţa lui, iar acesta i-a povestit că fiul lui a devenit preot. Omul s-a mirat: „Fiul unui astfel de tată şi-a închinat viaţa sa lui Dumnezeu!" Iar cunoscutul său, continuând să vorbească, a spus că prin fiul său

el a venit la credință și și-a schimbat radical viața sa ușuratică.

– Cum s-a putut întâmpla asta? s-a mirat omul.

– Odată, a povestit fostul bețivan, l-am înjurat pe fiul meu cu cele mai grele cuvinte. Iar el, drept răspuns, mi-a făcut metanie și mi-a cerut iertare. Datorită acestei fapte a fiului meu sufletul meu s-a schimbat. Nu mi-aș fi putut închipui că el, ca preot, îmi va cere vreodată mie, unui ticălos, iertare! Eu i-am distrus toată copilăria, iar el îmi cere mie iertare! De atunci s-a întâmplat ceva cu mine. M-am lăsat de băut și de petreceri. Am început să cred în Dumnezeu. Am devenit alt om.

Înțelegerea completă a lumii

Odată un stareț și ucenicul său au intrat pe porțile unui mare oraș ca să vorbească despre credința creștină. Un creștin, locuitor al acestui oraș, s-a apropiat de el și a spus:

– Părinte, nu știu dacă locuitorii acestui oraș au nevoie de predicile tale. Locuitorii aceștia sunt învârtoșați la inimă și se opun cuvântului adevărului. Nu vor să învețe deloc. Nu îți pierde timpul cu ei.

Starețul s-a uitat la el și a spus:

– Ai dreptate.

Câteva minute mai târziu, un alt creștin s-a apropiat de bătrân și a spus:

– Părinte, nu te îndoi: vei fi binevenit în acest oraș minunat. Oamenii te așteaptă și speră să audă

cuvintele preţioase ale învăţăturii evanghelice care ies din gura ta. Ei tânjesc după cunoaştere şi sunt gata de slujire. Inimile şi minţile lor sunt deschise pentru propovăduirea ta.

Stareţul s-a uitat la el şi a spus:

– Ai dreptate.

Ucenicul n-a mai rezistat şi l-a întrebat pe stareţ:

– Părinte, cum de le-ai spus şi unuia şi celuilalt aceleaşi cuvinte, când ei ţi-au spus lucruri complet diferite?

Bătrânul i-a spus ucenicului:

– Ai dreptate. Dar tu cu siguranţă ai observat că ambii oameni au rostit un adevăr, corespunzător înţelegerii lor despre lume. Primul vede în toate numai răul, al doilea caută binele. Amândoi percep lumea aşa cum se aşteaptă ei să o vadă. Fiecare dintre ei se bazează pe experienţa sa, legată de înţelegerea acestei lumi. Nici unul dintre ei nu a minţit. Amândoi au spus adevărul. Doar că nu tot.

Folosul creştinismului

Un călător bogat din Europa a ajuns pe o insulă îndepărtată din Oceania. Acolo s-a întâlnit cu şeful locului şi l-a întrebat:

– Văd, iată, acolo, în spatele palmierilor, o clopotniţă cu cruce. Înseamnă că voi toţi aici sunteţi creştini, aşa este?

– Da, a răspuns interlocutorul său, încă de la începutul veacului trecut, când aici au apărut misionarii, care i-au şi botezat pe insulari.

– Ați găsit pe cine să credeți, pe misionari! a pufnit în râs oaspetele din Europa. Acest public păcăleşte capetele oamenilor cu scopul de a se îmbogăți pe seama lor. Biblia este o carte interesantă, dar învechită, iar Iisus Hristos e doar un basm! Omul modern nu crede toate acestea!

Atunci un insular a observat:

– Vezi piatra aceea mare de acolo? Strămoşii noştri spărgeau pe ea capetele celor ce veneau la noi cu corăbii mari din țări îndepărtate. Vezi rămăşițele cuptorului de lângă ea? Acolo se prăjea carnea de om... Ce crezi tu, dacă noi nu am fi devenit creştini, ai fi reuşit tu să rămâi printre cei vii, şi încă să mai şi râzi de faptul că noi credem în Iisus Hristos?

Steaua Polară

Un băiat l-a rugat pe tatăl său să îi arate Steaua Polară. Seara tatăl i-a explicat fiului cum să o caute, i-a arătat-o pe cer şi l-a întrebat dacă a reținut explicațiile sale.

– Da, tată, răspunse băiatul.

După câtva timp el a venit din nou la tatăl său şi a spus că nu poate găsi Steaua Polară printre celelalte stele.

– Ține minte, fiule, a început tatăl să-i explice băiatului, această stea se află întotdeauna într-unul şi acelaşi loc, iar toate celelalte stele se mişcă în jurul ei. După acest semn vei putea mereu să o distingi uşor de celelalte.

Terminându-şi treburile sale, tatăl a ieşit în curte la fiul său, care privea cu atenţie cerul nopţii.

– Tată, ea este acolo? arătă băiatul cu mâna spre stea.

– Da, fiule. Dar de ce întrebi?

– Pentru că încă nu sunt pe deplin convins că este ea.

– Când te vei obişnui să găseşti rapid Steaua Polară, puştiule, a zâmbit tatăl, niciodată nu te vei mai îndoi dacă este ea sau nu.

Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta (*Ioan* 18, 36).

Ajutor în vremea pocăinţei

Unul dintre fraţi a căzut într-un păcat grav. Şi a venit la avva Ammon şi i-a spus acestuia:

– Am căzut într-un asemenea păcat şi nu am putere să fac pocăinţă. Voi părăsi monahismul şi voi merge în lume.

Atunci stareţul l-a convins pe frate să rămână în mănăstire, făgăduind că va lua el asupra sa osteneala pocăinţei pentru păcatul lui în faţa lui Dumnezeu. Luând asupra sa păcatul fratelui, stareţul a început să facă pocăinţă pentru acest păcat.

O singură zi a petrecut în pocăinţă şi a venit descoperire de la Dumnezeu, cum că păcatul i s-a iertat fratelui pentru dragostea bătrânului.

Ocara ca lauda

În vremurile de demult o femeie creştină a ajuns pe o insulă nelocuită, unde timp de patruzeci de ani a petrecut în post şi rugăciune, răbdând tot felul de greutăţi. În cele din urmă, o navă a acostat pe insulă şi ea s-a întors pe continent.

Venind la unul dintre marii nevoitori, femeia i-a mărturisit acestuia despre nevoinţele ei pustniceşti. Ascultând-o cu atenţie, stareţul a întrebat:

– Dar poţi primi din partea oamenilor ocara ca lauda?

– Nu, părinte, răspunse, jenată, creştina.

– Atunci nimic nu ai dobândit în toţi cei patruzeci de ani de nevoinţe, a tras bătrânul o concluzie nu prea îmbucurătoare.

Nu poţi găsi Adevărul împreună cu Minciuna

Un om a auzit că există în lume Adevăr. Şi a pornit în căutarea lui. Vede însă că îi iese în întâmpinare Minciuna.

– Încotro mergi, omule? îl întreabă ea.

– Merg să caut Adevărul.

– Bine, zice Minciuna. Şi eu vreau măcar o dată să îl văd, însă niciodată nu l-am întâlnit. Hai să mergem împreună!

Au ajuns într-un oraş şi au întrebat:

– Adevărul este aici?

– A fost, dar tocmai a plecat. Unde, nu ştim.

Omul şi Minciuna au plecat mai departe. Au ajuns în alt oraş şi iar au întrebat:

– Adevărul a fost aici?

– A fost, a fost, li se răspunde. Se plimbă pe undeva, pe aici, prin apropiere. Dar cine este cu tine? întreabă oamenii.

– Minciuna, răspunde omul.

– Păi, cine poate găsi Adevărul împreună cu Minciuna? se miră oamenii. Goneşte Minciuna.

– Aşa este, zice omul.

Şi a gonit Minciuna de la sine şi vede că îi iese în întâmpinare Adevărul.

– Bună ziua, zice el, om bun.

Astea, da, minuni!

... credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii (*Ioan* 12, 36).

Regulile și dragostea

O mănăstire avea un anumit set de reguli. Totuşi, egumenul întotdeauna se opunea tiraniei legii.

– Ascultarea menține tradițiile, spunea el. Iar dragostea ştie când poate să le încalce.

Deprinderea cu înălțimea

Un geolog a plecat într-o expediție la munte. La început i-a fost greu şi să respire şi să lucreze, pe lângă care era foarte chinuit de insomnie. Colegii l-au liniştit, zicând:

– Te vei obişnui cu înălțimea şi apoi îți va fi mai uşor.

A trecut ceva timp, iar nou-venitul s-a obişnuit cu zonele înalte. Lucra cu succes şi făcea chiar şi mici excursii. Când i s-a propus să facă o scurtă călătorie cu anumite treburi în oraş, a acceptat fără tragere de inimă să părăsească pentru o vreme înălțimile, cu care deja reuşise să se obişnuiască şi pe care chiar le îndrăgise. În oraş a fost întrebat:

– Ei, bine, tinere, ai găsit ceva?

– Da, a răspuns el, răbdarea.

Sosirea împăratului

Un împărat trecea cu alaiul său printr-un sat. Înfățişarea şi aşezarea lui i-au plăcut împăratului şi a poruncit să i se facă cunoştință cu reprezentanții comunității locale. Pentru întâlnire a fost ales un grup de țărani.

Fiul unuia dintre țărani l-a implorat cu lacrimi pe tatăl său să îl ia cu el la întâlnire. Tatăl a cedat rugăminții băiatului. Când a ieşit împăratul, țăranii au îngenuncheat şi el a început să discute cu ei. Băiatul a atins uşor din spate umărul tatălui şi a şoptit:

– Tată, din ce sunt făcute hainele împăratului şi ce fel de căciulă este aceasta la el?

Tatăl se uită cu grijă înapoi şi şopti:

– Fiule, priveşte doar şi ascultă. Nu spune niciun cuvânt, altfel nu numai căciula, dar nici pe împăratul însuşi nu îl vei mai vedea.

Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul (*1 Ioan* 3, 18).

Vizită la psihiatru

Un om a venit în vizită la un medic psihiatru.

– Ei, bine, cum vă simțiți?

– Bine, cred.

– Aveți probleme în viața personală?

– Cred că nu.

– Vă neliniştesc relațiile din familie?

– Cred că nu mă neliniştesc.

– Ce relații aveți cu colegii de serviciu?

– Normale, cred.

– Eu cred că trebuie să vă gândiți serios la atitudinea dumneavoastră față de viață.

– Dar eu cred că acest lucru nu e necesar.

– Oricum ați crede dumneavoastră, eu tot cred că vă veți mai gândi la cuvintele mele – a încheiat discuția psihiatrul.

Căci inima acestui popor s-a învârtoşat şi cu urechile aude greu şi ochii lui s-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi să audă cu urechile şi cu inima să înțeleagă şi să se întoarcă, şi Eu să-i tămăduiesc pe ei (*Matei* 13, 15).

Vocația monahilor

În cele mai vechi timpuri în pustia Egiptului, lângă orașul Diolchia, trăiau o mulțime de călugări. Printre ei se distingea prin sfințenia sa avva Ammon.

Odată, în timpul Sfintei Liturghii, el a văzut lângă jertfelnic un înger care scria ceva într-o carte deschisă. Uitându-se cu atenție, avva Ammon a observat că îngerul scrie numele călugărilor care se împărtășesc. Iar numele celor ce lipsesc la Euharistie, le șterge. Ascetul s-a gândit: „Ce ar putea însemna acest fapt?". Nedumerirea lui s-a lămurit după trei zile: toți cei ce au lipsit de la Euharistie au murit.

Pesemne Domnul a hotărât că nu mai au de ce să mai trăiască pe pământ creștinii care și-au uitat chemarea lor.

Pretenția că este un nimic

Un preot și un paracliser au venit la biserică să se roage. Copleșit de sentimente, preotul a început să se bată în piept, strigând:

– Eu sunt cel mai păcătos dintre oameni, Doamne! Eu nu merit mila Ta! Eu sunt un loc pustiu, un nimic, ai milă de mine!

Paracliserul, stând nu departe de preot, și el tot în extaz, rugându-se cu înflăcărare, a început să se bată în piept și să strige:

– Ai milă de mine, Doamne! Eu sunt un păcătos, sunt un nimic!

Preotul s-a întors cu fața spre el şi cu un aer trufaş a spus:

– Uitați-vă numai la el! Şi el are pretenția că este un nimic!

Împărtăşania la Iacov din Eubeea (Evia)

Odată un domn foarte cult a vrut să se împărtăşească în mănăstirea în care se nevoia renumitul stareț grec Iacov din Eubeea. Părintele Iacov, văzând cu ochiul său duhovnicesc sufletul acestui om, a înțeles că el nu trebuie să se împărtăşească, întrucât este împovărat de multe păcate. Seara, în ajunul împărtăşaniei, în cadrul unei lungi conversații, starețul a încercat să îl povățuiască pe acest bărbat şi să încline inima lui spre pocăință. Însă această osteneală s-a dovedit a fi zadarnică.

Toată noaptea starețul Iacov a petrecut-o treaz. S-a tot gândit cum să procedeze cu acest domn, care dimineață vroia să se împărtăşească. Pe de o parte, nu putea să îl împărtăşească din cauza păcatelor neispăşite. Iar, pe de alta, acest creştin nesăbuit va percepe oprirea de la Sfânta Împărtăşanie ca pe o ofensă personală şi s-ar putea lepăda de Biserică.

După reflecții şi rugăciuni starețul a hotărât să se lase în voia lui Dumnezeu.

Dimineața la Liturghie acest domn a venit la Potir şi, aparent, s-a împărtăşit. În acel moment un

creştin evlavios, care era prezent la slujbă, a avut o revelație. El a văzut brusc că din lingurița cu Sfintele Daruri a ieşit o strălucire nemaipomenită, care s-a întins apoi ca o rază de aur peste umărul preotului către Sfântul Disc, care se afla pe Sfânta Masă. Aceasta era părticica din Tainele lui Hristos. Prin voia lui Dumnezeu ea s-a îndepărtat de gura celui nevrednic, ca Sfânta Împărtăşanie să nu îi fie lui spre osândă.

Prăpastia

Odată mergea pe o cale o mulțime de oameni. Fiecare îşi ducea pe umăr crucea sa. Unui om i se părea că crucea sa este foarte grea. Şi a fost foarte viclean. Rămânând puțin în urma tuturor, el a intrat în pădure şi a tăiat o parte din cruce. Mulțumit că i-a păcălit pe toți, i-a ajuns din urmă şi a pornit mai departe.

Deodată în cale a apărut o prăpastie. Toți şi-au pus crucile peste ea şi au trecut. Omul cel viclean a rămas însă de aceeaşi parte, întrucât crucea lui s-a dovedit a fi prea scurtă.

Profeția avvei Antonie

Odată unii dintre ucenicii dumnezeiescului avvă Antonie, văzând în pustie o nenumărată mulțime de călugări, silindu-se cu mare râvnă pentru Dumnezeu şi întrecându-se unul pe altul în toate virtuțile şi sfintele nevoințe, l-au întrebat:

– Părinte, cât timp vor dura această râvnă şi osârdie pentru singurătate, sărăcie, smerenie, dragoste, înfrânare şi toate celelalte virtuți, spre care se sileşte cu atâta râvnă toată această mulțime de călugări, aproape fără excepție?

Oftând şi cu ochii plini de lacrimi, omul lui Dumnezeu le-a răspuns astfel:

– Va veni vremea, iubiții mei fii, când călugării vor părăsi pustiile şi în locul lor vor căuta cele mai bogate oraşe. Acolo, în loc de peşteri şi colibe, cu care este presărată pustia, vor ridica, încercând să se întreacă unii pe ceilalți, clădiri mărețe, care vor concura prin fastul lor cu palatele regale. În locul sărăciei se va strecura dorința de a strânge bogății; smerenia inimii se va preface în mândrie. Mulți vor fi îmbibați de cunoştințe, dar străini de faptele bune; dragostea va seca; în locul înfrânării va apărea lăcomia pântecelui, şi mulți dintre călugări vor avea grijă să îşi facă rost de bucate rafinate, la fel ca şi mirenii, de care se vor deosebi numai prin haine şi potcap. Aflându-se în mijlocul lumii, nu le va fi ruşine să îşi atribuie în mod greşit numele de călugări şi pustnici. Nu vor înceta să se laude, zicând: *eu sunt al lui Pavel*, iar *eu sunt al lui Apollo* (*1 Corinteni* 1, 12), ca şi cum toată esența bunei credințe ar consta în importanța predecesorilor, de parcă ar fi îngăduit şi pe bună dreptate să se laude cu părinții lor, aşa cum se lăudau iudeii cu strămoşul lor Avraam! Totuşi, printre călugării acelor vremuri vor exista unii mult mai buni şi mai desăvârşiți decât noi: pentru că mai fericit este *acela care a putut călca porunca şi n-a călcat-o,*

şi *a putut face rău şi n-a făcut* (*Sirah* 31, 11), decât acela care este îndemnat la bine de exemplul multor oameni buni. Aşa că Noe, Avraam şi Lot, care au dus o viață sfântă printre necredincioşi, pe drept sunt proslăviți de Sfânta Scriptură...

Iluminarea unui primar

Un primar i-a scris o scrisoare Cuviosului Nil Sinaitul cu rugămintea de a-l lumina în ceea ce priveşte învățătura creştină. La care Cuviosul Nil a răspuns:

– Casa sufletului tău de jos până sus este plină de puroi, cioburi sparte, cârpe murdare, oase moarte şi pământ. Deci, cum mă rogi tu ca eu să aduc şi să pun în duhul tău vasele împărăteşti ale cinstitelor învățături, când înăuntrul lui nu se găseşte nici un loc gol?! Trezeşte-te, dar, măcar de azi încolo şi ai grijă cât de cât de tine însuți. Căci, dacă te vei trudi măcar puțin să îți curățeşti inima ta şi să o împodobeşti frumos, atunci şi eu voi fi gata să te ascult, să îți ofer cuvinte de suflet folositoare şi să îți umplu casa sufletului tău cu bijuterii divine.

Doar să cari apă!

Odată Dumnezeu i-a încredințat unui slujitor de-al Său o slujbă. I-a dat semințe şi i-a spus să le semene pe câmp. După aceea slujitorului i s-a încredințat să ducă apă în fiecare zi acolo şi să ude.

Tot câmpul în fiecare săptămână. Şi omul s-a apucat cu plăcere de treabă: zi de zi căra din toate puterile apă, ca până la sfârşit de săptămână să apuce să ude tot câmpul. Şi a făcut cu râvnă acest lucru multe săptămâni la rând. Umerii lui au obosit din cauza cobiliței. În fiecare zi omul se întorcea acasă istovit. La început a făcut acest lucru cu mare bucurie, fiind conştient că astfel Îi slujeşte lui Dumnezeu. Şi aştepta cu nerăbdare ca din clipă în clipă din acele semințe să răsară nişte flori minunate. Însă au trecut mai, iunie, iulie, august şi pe câmp au răsărit doar buruieni. Şi acum omul se întorcea acasă nu numai istovit, ci şi cu sentimentul că ziua parcă a trecut degeaba.

Satana a observat că starea de spirit a omului s-a schimbat, că a început să fie deprimat, şi a hotărât să contribuie la acest lucru. El a început să îi şoptească:

– De atâta timp cari această apă şi tot degeaba! De ce te omori atât? Căci este pur şi simplu absurd! Apucă-te de altceva, mai rodnic.

Astfel, el i-a insuflat omului că eforturile lui sunt zadarnice şi că este un om fără noroc. Aceste gânduri i-au luat omului dorința de a continua slujba încredințată lui de Dumnezeu. „Pentru ce să mă trudesc atât, s-a gândit omul, atât de mult am muncit până m-am istovit, şi rezultatul nu se vede. Mai bine nu mă mai trudesc atât şi car mai puțină apă".

Gândind astfel, el s-a hotărât, totuşi, să se adreseze lui Dumnezeu în rugăciune şi să Îi povestească despre frământările sale:

– O, Doamne, eu cu atâta râvnă şi atât de mult timp Ţi-am slujit, toate eforturile le-am depus ca să îndeplinesc sarcina pe care Tu mi-ai dat-o. Dar până acum, deşi atât timp a trecut, nu am putut să cresc pe câmpul meu nici măcar o floricică. Unde greşesc? De ce nu reuşesc?

Atunci Dumnezeu i-a răspuns cu înţelegere şi compasiune:

– Prietene! Când Eu ţi-am oferit această slujbă, tu ai acceptat-o cu uşurinţă. Iar Eu ţi-am spus să cari apă atât cât poţi, şi tu ai făcut aşa. Eu niciodată nu ţi-am spus să cultivi cu orice preţ un câmp întreg de flori. De ce vii tu acum la Mine abătut, crezând că M-ai dezamăgit? Oare aşa este? Uită-te la tine. Ai devenit atât de puternic şi de abil. Braţele tale sunt mai puternice, iar picioarele tale sunt rezistente. Şi datorită eforturilor constante ai devenit mai tare şi posibilităţile tale astăzi le întrec cu mult pe cele pe care le-ai avut până să începi această slujbă. Acum ştii cum să uzi astfel încât să nu erodezi solul şi să fie apă suficientă peste tot. Da, tu, într-adevăr, n-ai crescut flori, dar eu nu am aşteptat din partea ta acest lucru, ci ascultare, credinţă şi nădejde în Mine. Şi asta ai făcut. Iar Eu sunt mulţumit de tine. De aceea mâine pe câmpul tău vor înflori primele flori. Tu nici n-ai observat că printre buruieni ele au încolţit şi au dat muguri.

Trezește-te

Unui om i-a murit soția. Zdrobit de durere, el a lăsat baltă toate treburile sale şi a căzut în deznădejde. Camerele erau pline de gunoaie şi de praf. Şi însuşi el, proprietarul, luase o înfățişare de om complet degradat. Unui vecin i se făcu milă de bietul văduv şi îi propuse măcar să se spele.

– Pentru ce să mă spăl, obiectă el, dacă la mine o cameră e plină de gunoaie, iar alta, de praf? Nu mai e nevoie să mă spăl.

– Dacă la tine în casă o cameră e plină de gunoaie, iar alta, de praf, exclamă vecinul, ori faci ordine în ele, ori nu mai intri acolo. Trezeşte-te numai şi îndată vei vedea ce trebuie să faci.

... de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat (*Matei* 6, 22).

Călugărul iertat

Trăia odată într-o mănăstire un călugăr neglijent: deseori întârzia la slujbă, supărându-i astfel pe frați şi forțându-l pe egumen să se mânie. Călugării cârteau şi îl rugau chiar pe egumen să îl alunge.

Şi iată că acest monah a căzut bolnav, boala s-a agravat şi el se apropia deja de moarte. Frații erau supărați că sufletului nefericitului va pieri. S-au adunat la patul lui să îi aline suferințele dinaintea morții cu rugăciunea lor, dar, brusc, ce văd? Acest monah

murea ca un om drept. Fața lui era senină și plină de bucurie.

Când și-a venit puțin în fire, frații l-au întrebat:

– Ce mângâiere ai primit de la Dumnezeu? Cu cine ai vorbit, ca și cum ți-ar fi fost niște rude apropiate?

Și muribundul, adunându-și ultimele sale puteri, a răspuns:

– Fraților, voi știți că eu am trăit cu nevrednicie și, iată, am văzut cum demonii au înconjurat patul meu de moarte, ținând în mâini un manuscris, o foaie scrisă de sus până jos cu păcatele mele. Ei s-au apropiat de mine, iar Îngerul meu păzitor stătea departe și plângea. Și dintr-odată am auzit un glas din cer: „Nu judecați și nu veți fi judecați! Acest monah nu a judecat pe nimeni și Eu îl iert!", și îndată manuscrisul din mâinile demonilor a luat foc și ei au dispărut țipând. Îngerul s-a apropiat de mine și m-a salutat, și eu am discutat cu el. Fraților, a continuat el, după călugărie eu nu am judecat pe nimeni! Voi m-ați judecat pe mine și pe drept m-ați judecat, dar eu, păcătosul, nu am judecat pe nimeni.

Pasărea înțelepciunii

Printre locuitorii unei țări exista o legendă, cum că undeva în munți trăia o pasăre minunată și, chiar dacă cel mai neînsemnat om o va vedea, el va căpăta înțelepciune și va deveni împărat. În această țară, într-un sătuc de munte, trăia o mamă cu fiul ei mare, dar prostănac, căruia nimic în viață parcă

nu-i mergea bine. Întristându-se pentru viitorul lui, odată mama, oftând, i-a spus:

– Ei, fiule, cu norocul tău numai împărat poți fi.

Cuvintele mamei au pătruns adânc în sufletul fiului ei. Văzând că este urmărit de ghinioane, el a hotărât să plece în căutarea acelei păsări minunate. Odată, într-un desiş de nepătruns, a reuşit să arunce o privire şi să o vadă doar pentru o clipă. Ieşind pe drum, a observat mergând în goană un atelaj de şase cai, înhămați la o trăsură frumoasă, din care se auzeau strigăte după ajutor. Deodată un copac uscat, lângă care stătea tânărul, s-a frânt, trosnind puternic, şi a căzut, agățându-se cu ramurile sale noduroase de hamul cailor şi de haina tânărului flăcău. Caii l-au târât pe drum împreună cu copacul căzut, dar foarte curând s-au epuizat şi s-au oprit. Din trăsură, alb la față de frică, a ieşit împăratul cu fiica lui cea tânără. La ei au venit în grabă călăreții şi străjerii, rămaşi în urmă. Încântat de salvarea cea neaşteptată, împăratul a crezut că salvatorul lor a fost acest tânăr curajos şi l-a luat cu el.

La palat, însuşindu-şi rapid toată eticheta, tânărul a început curând să se distingă printre toți curtenii prin mintea sa sclipitoare şi bunătate. Fiica împăratului s-a îndrăgostit de el. Şi în scurt timp a avut loc cununia lor, la care tânărul a invitat-o şi pe mama sa. Ea şi-a părăsit satul său şi s-a mutat la palat.

... ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință (*Matei* 19, 25-26).

Nasturele

A fost odată un om care nu trăia prea bine, trăia în dezordine. Şi a hotărât să îşi vină în fire, să facă fapte bune, să îşi mântuiască sufletul. Şi a făcut fapte bune, a făcut, dar nicio schimbare în bine la el n-a văzut.

Odată, în timp ce mergea pe stradă, a văzut la o bătrânică cum un nasture de la palton s-a rupt şi a căzut la pământ. A văzut şi s-a gândit: „Ce-mi pasă mie?! Mai are destui nasturi! Nu are rost să îl iau de jos! Nu-i decât un fleac!". Dar totuşi, gâfâind, a luat nasturele de jos, a ajuns-o din urmă pe bătrânică, i-a dat nasturele şi a uitat toată întâmplarea.

Apoi el a murit şi vede o balanță: în stânga stau faptele lui rele, trag în jos, iar în dreapta - nimic, gol! Şi răul trage în jos! „Vai, îşi zice omul în sinea lui, nici aici nu am noroc!" Dar, când se uită, vede că îngerii pun în balanță un nasture... Şi talerul cu fapte bune a atârnat mai greu. „Oare numai acest nasture a fost mai greu decât toate faptele mele rele?" – s-a mirat omul. Câte fapte bune am făcut eu şi nici nu se văd!" Şi a auzit cum îngerul îi spune:

– Din cauză că te-ai mândrit cu faptele tale bune, ele au dispărut! Şi tocmai acest nasture, de care tu ai uitat, a fost suficient ca tu să fii salvat de la pieire!

O călătorie în Egipt

Un iubitor de călătorii visa să viziteze Egiptul. Din cărţi şi reviste şi-l închipuia ca pe o ţară a lucrurilor fascinante şi a sentimentelor înalte. Într-un sfârşit, a făcut o călătorie în Egipt. La întoarcere prietenii l-au întrebat:

– Ei, cum este Egiptul?

– Nu-i nimic, a răspuns călătorul. Piramidele stau în picioare. Doar că în jurul lor este un loc pentru gunoaie.

Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură (*Matei* 6, 19).

Căile oamenilor

Un monah se ruga cu râvnă, zicând: „Doamne, Tu eşti milostiv şi răbdător, de ce, dar, este atât de greu să mântuieşti un suflet şi de ce este iadul plin de păcătoşi?". Şi s-a rugat mult timp, punându-I lui Dumnezeu această întrebare. Şi iată, în cele din urmă, i s-a arătat un înger al lui Dumnezeu şi i-a zis:

– Hai cu mine, îţi voi arăta căile pe care merg oamenii.

Au ieşit din chilie şi îngerul l-a dus pe stareţ în pădure.

– Vezi acel tăietor de lemne, care duce în spinare un snop greu de lemne şi nu vrea să azvârle nici unul din ele ca să dobândească uşurare? a întrebat

heruvimul. Tot aşa îşi duc unii oameni păcatele lor şi nu vor să se căiască pentru ele.

Apoi îngerul i-a arătat bătrânului o fântână cu apă şi i-a zis:

– Îl vezi pe nebunul care scoate apă din fântână cu o sită? Tot aşa şi oamenii se căiesc. Scot harul iertării, iar apoi iarăşi păcătuiesc şi harul se scurge, ca apa prin sită.

Îngerul i-a arătat din nou monahului un om şi i-a zis:

– Îl vezi pe acesta care a pus de-a curmezişul un buştean pe cal şi se sileşte să intre călare în biserica lui Dumnezeu, iar buşteanul se blochează în prag? Tot aşa şi oamenii fac faptele lor bune, fără smerenie şi cu mândrie, necunoscându-le valoarea. Iar acum, tu însuți judecă, bătrâne, dacă pentru Dumnezeu este uşor să mântuiască astfel de oameni, îmbinând mila cu dreapta Sa judecată!

Drumețul și uriașul

Demult, foarte demult un om s-a rătăcit în pădure şi a întâlnit un uriaş. Acesta l-a înhățat pe drumeț şi cu un glas înspăimântător i-a spus:

– De acum vei fi sclavul meu!

Dar omul a găsit în sine curajul de a răspunde:

– Nu, mai bine mă ucizi, dar sclavul tău nu voi fi!

Uriaşul a început să mârâie de furie şi l-a lovit pe prizonier. Omul a căzut, iar când s-a trezit, a hotărât în sinea sa: „Voi îndura bătaia, dar, de cedat,

nu voi ceda în fața ticălosului!". Apoi s-a uitat la uriaş şi a fost foarte surprins, acesta devenise mai mic de statură.

– Ori devii sclavul meu, ori te omor! a început să țipe cu înverşunare uriaşul, care se mai micşorase. Şi din toate părțile a început să plouă peste om cu lovituri. Dar cu fiecare lovitură uriaşul devenea tot mai mic. Şi s-a transformat de tot într-un pitic urât...

Atunci omul cu greu s-a ridicat în picioare şi, fără să dea vreo atenție durerii de pe urma loviturilor primite, a început să râdă:

– A, deci asta era! Tu nu suporți răbdarea omului, de aceea ți-ai pierdut puterea şi statura. Acum nu mă mai tem de tine!

Piticul, auzind aceste cuvinte, a început să tremure de frică, s-a înfiorat şi ca un şoarece s-a strecurat prin crăpătura unei stânci. De atunci nu s-a mai arătat în fața omului, care l-a învins pe uriaş cu curajul şi răbdarea sa.

Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău? (*1 Corinteni* 15, 55).

Calea către mântuire

Se povesteşte despre Sfântul avvă Antonie că, trăind în pustie, a fost odată cuprins de tulburare sufletească, deznădejde şi gânduri întunecate. Aflându-se în această stare, el a început să îşi reverse durerea sa înaintea lui Dumnezeu.

– Doamne, zise el, vreau să mă mântuiesc, dar gândurile mele nu mă lasă deloc să săvârşesc acest lucru. Ce să fac? Cum să mă mântuiesc?

Ridicându-se din locul în care şedea şi depărtându-se puţin, s-a aşezat în alt loc şi, iată, vede un om, necunoscut de el, profund ocupat cu lucrul mâinilor sale. Acest om ba se scula, lăsându-şi rucodelia, şi se ruga, ba iarăşi se întorcea la rucodelia sa: împletea frunze de palmier. Apoi iarăşi se scula şi se ruga; după rugăciune iar se apuca de rucodelie. Cel ce făcea astfel era un Înger trimis de Dumnezeu să îl încurajeze pe Antonie şi să îl îndemne la bărbăţie. Şi a auzit Antonie un glas, venind din partea Îngerului: „Antonie! Aşa să faci şi te vei mântui". Auzind aceasta, Antonie s-a bucurat foarte mult şi s-a îmbărbătat. A început să facă aşa şi s-a mântuit.

Calea neştiinţei

Au mers odată nişte bătrâni la avva Antonie şi printre ei era şi monahul Iosif. Şi, vrând bătrânul (Antonie) să-i cerceteze pe ei, a pus înainte un cuvânt din Scriptură şi a început de la cei mai mici să întrebe care este explicaţia acelui cuvânt. Fiecare dădea explicaţia după puterea sa, dar bătrânul găsea explicaţia fiecăruia nemulţumitoare. Apoi, adresându-se monahului Iosif, i-a spus:

– Tu cum explici acest cuvânt al Scripturii?

Iosif a răspuns:

– Nu ştiu.

Atunci avva Antonie a spus:

– Monahul Iosif cu adevărat a aflat calea, căci a zis: „Nu ştiu”.

Beţia

În Egipt trăia un călugăr pustnic. Şi, după mulţi ani de luptă cu el, diavolul i-a făgăduit că nu îl va mai asupri cu niciun fel de ispite, numai să comită unul dintre următoarele trei păcate: ucidere, desfrâu sau beţie.

– Săvârşeşte, a zis el, unul dintre ele: ucide un om, desfrânează sau îmbată-te măcar o dată, şi mai departe vei rămâne în pace, iar după aceea nu te voi mai ispiti cu nimic.

Pustnicul acela s-a gândit în sinea sa aşa: „Să ucizi un om este îngrozitor, căci acesta este în sine un mare rău şi merită pedeapsa cu moartea atât după judecata divină, cât şi după cea civilă. Să comiţi desfrâu e ruşine, iar să îţi pierzi curăţia trupului păstrată înainte este păcat şi e dezgustător să se întineze cel ce încă nu a cunoscut această întinare. Să te îmbeţi însă o dată nu pare a fi un păcat mare, căci omul se trezeşte repede din beţie dacă doarme puţin. Aşa că voi merge să mă îmbăt, ca diavolul să nu mă mai asuprească deloc şi să trăiesc liniştit în pustie”. Şi aşa, luându-şi rucodelia sa, s-a dus în oraş şi, după ce a vândut-o, a intrat într-o cârciumă şi s-a îmbătat.

Prin lucrarea satanei i s-a întâmplat să stea de vorbă cu o femeie neruşinată şi desfrânată. Fiind ade-

menit, a căzut cu ea în păcat. Când săvârşea păcatul cu ea, a venit bărbatul acelei femei şi, găsindu-l pe cel ce păcătuia cu nevasta sa, a început să îl bată, iar el, venindu-şi în fire, a început să se lupte cu acel bărbat şi, biruindu-l, l-a ucis.

Astfel, acel pustnic a săvârşit toate cele trei păcate: şi desfrâu şi ucidere, începând de la beţie. Păcatele de care se temea şi se scârbea când era treaz, le-a săvârşit cu uşurinţă fiind beat, şi prin aceasta şi-a pierdut toate ostenelile sale săvârşite de atâţia ani.

Lucrarea a doi îngeri

În rai erau doi îngeri. Unul se odihnea întotdeauna pe un nor, iar celălalt zbura de la pământ la Dumnezeu. Îngerul care se odihnea a hotărât să îl întrebe pe celălalt:

– Ce tot zbori de colo-colo?

– Îi duc lui Dumnezeu mesajele care încep cu cuvintele: „Ajută-mă, Doamne... ”. Dar tu de ce te odihneşti mereu?

– Eu trebuie să Îi duc Domnului mesajele care încep cu cuvintele: „Mulţumesc, Doamne... ”.

Zmeul distrus

Unui băiat îi plăcea să înalţe împreună cu tatăl său pe cer un zmeu. Pe el scria numele său şi îşi imagina cum că el însuşi ar pluti în văzduh. În cele din

urmă, băiatul s-a obişnuit foarte mult cu gândul că el însuşi este cel ce zboară peste pământ. Dar odată o rafală puternică de vânt a rupt firul care ţinea zmeul în văzduh şi acesta a căzut şi s-a distrus. Băiatul a izbucnit în plâns şi era sigur că el însuşi a fost distrus odată cu zmeul. Dar tatăl său l-a liniştit, zicând:

– Fiul meu, tu tot timpul ai fost aici cu mine. Zmeul este cel care a căzut şi s-a distrus, iar tu eşti viu şi poţi oricând să îţi faci alt zmeu. Adu-ţi aminte că tu doar dirijezi, nu zbori împreună cu zmeul pe cer, de aceea nici nu poţi fi distrus odată cu el.

... dacă vieţuiţi după trup, veţi muri, iar dacă ucideţi, cu Duhul, faptele trupului, veţi fi vii (*Romani* 8, 13).

Vaza spartă

Un student sărac s-a îndrăgostit de o fată bogată. Odată ea l-a invitat la ziua ei de naştere.

La aniversarea singurei lor fiice părinţii au invitat o mulţime de oaspeţi, oameni de vază din familii bogate. Ei veneau întotdeauna cu cadouri scumpe, făcând întrecere care dintre ei să o uimească mai mult pe sărbătorită. Dar ce poate dărui un student sărac, în afară de inima sa iubitoare? Şi ea în ziua de astăzi nu are nicio valoare. Astăzi au valoare bijuteriile, ţinutele de lux şi plicurile cu bani. Iar inima n-o poţi împacheta într-un plic...

Ce este de făcut? S-a gândit studentul, s-a tot gândit şi i-a venit o idee. A intrat într-un magazin cu lucruri scumpe şi a întrebat:

– Aveți o vază scumpă, dar spartă?

– Da, avem.

– Cât costă?

Nu costa decât un fleac. Încântat, studentul a cerut să i se împacheteze ceea ce mai rămăsese din vază, într-o hârtie frumoasă, şi s-a dus repede la casă.

Seara, când oaspeții au început să îşi prezinte darurile, studentul s-a apropiat de cea sărbătorită şi, felicitând-o, i-a întins cadoul său. Apoi, făcând un gest stângaci, păru că scăpă accidental din mâini pachetul, care căzu, făcând zgomot.

Cei prezenți au spus „ah!", iar sărbătorita, mâhnită, ridicând cadoul, a început să îl desfacă. Şi – o, ce groază! – vânzătorii, serviabili, împachetaseră fiecare bucățică din vaza spartă separat! Oaspeții au fost indignați de vicleşug, iar tânărul a fugit ruşinat.

Şi numai sufletului curat al fetei aceste bucățele i s-au părut mai scumpe decât toate darurile. În spatele lor ea a văzut o inimă iubitoare.

Conversație cu Dumnezeu

Un om a spus în şoaptă:

– Doamne, vorbeşte cu mine!

Şi iarba de pe păşune a început să cânte. Dar omul nu a auzit. Şi atunci a strigat:

– Doamne, vorbeşte cu mine!

Şi un tunet cu un fulger s-au dezlănțuit pe cer. Dar omul nu a auzit. El s-a uitat în jur şi a spus:

– Doamne, lasă-mă să Te văd!

Şi stelele au început să strălucească cu putere. Dar omul nu a văzut acest lucru. Şi a strigat iar:

– Dumnezeule, dă-mi o vedenie!

Şi în primăvară totul a venit la viaţă. Dar omul nici acest lucru nu l-a observat. A început să plângă disperat:

– Doamne, atinge-Te de mine şi dă-mi de ştire că eşti aici!

Şi apoi Domnul a coborât şi S-a atins de om. Dar omul a gonit fluturele de pe umăr şi a plecat.

Raiul omului bogat

Un om bogat a murit şi, aflându-se în faţa porţilor cereşti, a bătut şi a cerut să fie lăsat înăuntru. Apostolul Petru i-a deschis şi l-a întrebat ce vrea. Bogătaşul a răspuns:

– Aş vrea o cameră de lux cu vedere frumoasă spre pământ, în fiecare zi mâncărurile mele preferate şi cel mai recent ziar.

Petru ar fi vrut să obiecteze, dar când bogătaşul a început să arate nerăbdare, l-a dus într-o cameră de lux, i-a adus mâncărurile lui preferate şi cel mai recent ziar, s-a întors încă o dată şi a spus:

– După o mie de ani mă voi întoarce! şi a închis uşa după el.

După o mie de ani s-a întors şi s-a uitat pe ferestruica uşii.

– În sfârşit, eşti aici! a exclamat bogătaşul. Acest rai este de-a dreptul îngrozitor.

Petru clătină din cap.

– Greşeşti, spuse el. Aici eşti în iad.

Poveste despre o călătorie la Roma

Un călător a fost la Roma şi a vizitat celebrul muzeu al Vaticanului. Când s-a întors din călătorie, prietenii s-au adunat la el şi l-au rugat să le împărtăşească impresiile sale. Fără a se distinge prin elocvență, gazda vorbea încet şi tărăgăna cuvintele. Prietenii l-au întrebat:

– Spune, ai văzut frescele lui Michelangelo?

– Ei, bine, e...

Fiica lui nu s-a putut abține:

– Tata zice că sunt minunate.

– Ia spune, ce impresie ți-au făcut tablourile lui Leonardo da Vinci şi Rafael?

– Ştiți, ă... ă...

Fiica lui s-a amestecat iar în discuție:

– Tata zice că sunt splendide.

– Nu, e... e... , iertați-mă, am vrut să... ă... spun că... ă... în momentul acela aceste săli... erau închise.

Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor (*Marcu* 7, 8).

Pârâul și izvorul

Un om s-a instalat sus pe munte lângă un izvor cu apă bună şi curată. Odată, coborând în sat pentru cumpărături, a auzit o discuție a localnicilor, care

lăudau un pârâu cu apă foarte bună, ce curgea în apropiere. Fiind interesat, omul a început să întrebe unde poate găsi acest pârâu minunat. Şi i-au explicat că trebuie să coboare din sat într-o prăpastie, pe fundul căreia curge din munte vestitul lor pârâu.

– Dar tu unde locuieşti? l-au întrebat pe oaspete locuitorii din sat.

– Pe munte, a răspuns el.

– Şi lângă casa ta există vreun izvor?

– Există.

– Atunci la ce îţi mai trebuie, străine, pârâul nostru, de vreme ce el curge de sus, din izvorul tău?

... cucereşte viaţa veşnică la care ai fost chemat (*1 Timotei* 6, 12).

Cu ajutorul lui Dumnezeu

Un Maestru a anunţat, spre marea bucurie a ucenicilor săi, că de ziua sa de naştere ar vrea o cămaşă nouă. Au cumpărat cel mai bun material. A venit croitorul din sat, a luat măsură şi a promis că va termina cu ajutorul lui Dumnezeu în şapte zile.

A trecut săptămâna. A fost trimis la croitor un ucenic, care a zis: Maestrul întreabă unde este noua lui cămaşă.

– N-am reuşit să o termin, a răspuns croitorul, dar cu ajutorul lui Dumnezeu mâine o voi termina.

A doua zi totul s-a repetat:

– Îmi pare rău, încă nu este gata. Veniţi mâine, dacă Domnul va voi, negreşit o voi termina.

A treia zi Maestrul a spus:

– Întrebați-l cât timp îi va trebui dacă va lucra singur, fără ajutorul Domnului.

Cea mai mare minciună din lume

Odată un rege puternic a emis un decret, prin care a dat dispoziție să se organizeze între curteni o întrecere, având ca temă cea mai mare minciună, şi a făgăduit că îl va răsplăti cu generozitate pe câştigător. Curtenii au excelat în născocirea a tot felul de poveşti mincinoase, dar nici una dintre ele nu l-a uimit pe rege. De fiecare dată el spunea:

– Nu, asta nu este o minciună. Aşa ceva se poate foarte bine întâmpla.

Deodată s-a găsit un soldat, care a declarat că el ştie ceva ce nu se poate întâmpla. Soldatul a fost dus la palat şi a fost anunțat că, de nu îi va fi regelui pe plac, pentru insolența lui i se va tăia capul.

– Bine, a răspuns soldatul. Sunt gata.

– Atunci vorbeşte, a poruncit regele.

– Regele a murit! a exclamat cu voce tare soldatul. Regele este mort!

– Taci, taci! Asta nu se poate! a început să strige, uluit, regele. Sunt de acord că asta este cea mai mare minciună din lume.

Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulți sunt cei care o află (*Matei* 7, 13).

Un licurici mic și încrezut

Odată un licurici mic îl întrebă pe tatăl său:

– Tată, eu strălucesc tare?

Tatăl se uită blând la fiul său:

– Aici este prea multă lumină. Mi-e greu să văd cât de tare străluceşti. Dacă vrei să îți văd lumina, zboară acolo unde este întuneric.

Licuriciul cel mic zbură la întuneric şi mult timp străluci acolo, dansând în aer şi admirându-se pe sine. Dar după câtva timp observă brusc că în jurul său întunericul s-a îngroşat. Şi s-a speriat – propria sa strălucire i-a orbit ochii şi nu l-a mai lăsat să vadă drumul de întoarcere.

– Tată, tată, de ce m-ai părăsit? a strigat licuriciul.

– Nu te-am părăsit, fiule, a răspuns tatăl. Tu singur ai zburat de la mine ca să îmi arăți cum străluceşti.

Întâlnire cu avva Arsenie

Odată câțiva părinți au venit din Alexandria la avva Arsenie. Avva Arsenie era atunci bolnav şi a refuzat să se întâlnească cu ei, temându-se ca nu cumva şi alții să înceapă să vină şi să îl deranjeze; în acea vreme el se afla în muntele stâncos al Troiei. Şi părinții s-au întors mâhniți. După aceea a urmat năvălirea barbarilor. Stareţul (bătrânul) a părăsit muntele şi s-a mutat în părțile de jos ale Egiptului. Auzind acest lucru, părinții au venit iarăşi la el să îl vadă. Şi bătrânul

i-a primit cu bucurie. Împreună cu părinții era şi un frate. Şi acest frate i-a spus avvei Arsenie:

– Ştii, avvo, că noi am venit să te vizităm în muntele Troiei?

Starețul i-a răspuns:

– După ce ați fost la mine şi nu v-am primit, voi ați mâncat pâine şi ați băut apă, dar eu, crede-mă, fiul meu, nici pâine, nici apă nu am gustat, nici măcar jos nu am stat, ci am petrecut în nevoința rugăciunii pentru voi, până când mi s-a descoperit că ați ajuns cu bine înapoi. Aşa am procedat din cauză că voi v-ați ostenit pentru mine. Totuşi, să mă iertați.

Şi vizitatorii au plecat de la el mângâiați.

Comentariul lui Ignatie Brianceaninov:

„Pentru a vindeca cugetarea (judecata) trupească despre fapta omului duhovnicesc, faptă care în aparență putea fi o încălcare dură a poruncii lui Dumnezeu cu privire la iubirea de aproapele, Sfântul Arsenie a destăinuit taina purtării sale față de vizitatorii neprimiți de el şi descoperirea lui Dumnezeu, pe care a avut-o cu privire la ei şi din care a decurs puterea rugăciunii lui, şi acea împlinire a poruncii, de care sunt în stare numai cei purtători de duh".

O legătură de mazăre

Odată avva Agathon mergea pe drum cu ucenicii săi. Unul dintre ei a găsit pe drum o legătură mică de mazăre verde şi măruntă şi i-a spus starețului (bătrânului):

– Părinte! Dacă îmi dai binecuvântare, voi lua această legătură de mazăre.

Stareţul s-a uitat cu atenţie la el şi, ca şi cum s-ar fi mirat, a întrebat:

– Oare tu ai pus aici această legătură?

Fratele a răspuns:

– Nu.

Atunci bătrânul a spus:

– Cum, dar, vrei să iei ceea ce tu nu ai pus?

Gânduri sfinte

Spuneau călugării că un bătrân a petrecut cincizeci de ani în mare înfrânare, fără să mănânce pâine şi bând apă cu măsură. Acest bătrân spunea: „Eu am omorât în mine patima desfrâului, a iubirii de argint şi a slavei deşarte". Auzind acestea, avva Avraam a venit la el şi l-a întrebat:

– Tu ai spus asta şi asta?

Bătrânul a răspuns:

– Eu am spus.

Atunci avva Avraam a zis:

– Iată, intri în coliba ta şi găseşti o femeie în patul tău. Poţi să nu te gândeşti că aceasta este o femeie?

– Nu! Dar mă lupt cu gândul, ca să nu mă ating de ea.

Avva Avraam i-a spus:

– Deci tu nu ai omorât patima desfrâului, ea este vie în tine, dar este legată. Şi iarăşi: să presupunem

că mergi pe drum şi vezi nişte pietre şi cioburi de vase de lut, iar printre ele aur. Poate mintea ta să nu se gândească deloc la acest aur?

Bătrânul a răspuns:

– Nu! Dar mă lupt cu gândul, ca să nu iau acest aur.

Avva Avraam a spus:

– Deci patima este vie, dar este legată. Şi iarăşi: dacă vin la tine doi fraţi, dintre care unul te iubeşte şi te laudă, iar celălalt te urăşte şi te cleveteşte – îi primeşti cu aceeaşi dragoste?

Bătrânul a spus:

– Nu! Dar mă lupt cu gândul meu şi mă străduiesc să îi fac bine celui ce mă urăşte la fel ca şi celui ce mă iubeşte.

Avva Avraam a spus:

– Prin urmare patimile sunt vii, dar sunt legate de gândurile sfinte.

Preotul și bucătăreasa

Preotul unei parohii cunoscute îi ruga pe asistenții săi să îi salute pe enoriaşi după slujba de duminică. Soția lui l-a convins însă să facă acest lucru el însuşi. „Va fi, pur şi simplu, de neiertat dacă după atâția ani de slujire se va dovedi că tu nu îți cunoşti proprii enoriaşi!"

Duminica următoare preotul a stat personal la uşa bisericii după terminarea slujbei. Prima care a ieşit a fost o femeie îmbrăcată în haine simple; părea că venise aici pentru prima dată.

– Ce mai faceți? Sunt bucuros să vă urez bun venit aici printre noi, spuse el, întinzându-i mâna.

– Mulțumesc, răspunse femeia, puțin jenată de cele auzite.

– Sper să vă revedem iar la slujba de duminică. Ştiți, noi întotdeauna ne bucurăm să vedem fețe noi.

– Da, părinte.

– Locuiți în zona noastră?

Femeia nu ştia ce să îi răspundă.

– Dacă îmi dați adresa dumneavoastră, voi trece odată pe la dumneavoastră cu soția mea.

– Nu trebuie să mergeți prea departe. Eu sunt bucătăreasa dumneavoastră.

Aurora boreală

Un fiu îl întreabă pe tatăl său:

– Tată, cum arată aurora boreală? Ca soarele?

– Nu, fiule.

– Ca luna?

– Nici ca luna.

– Ca lumina unui reflector?

– Nu, puştiule, deloc.

– Ca un bec poate?

– Nu, nici ca un bec.

– Tată, atunci nici măcar nu mi-o pot imagina.

– Da, fiule. Numai când vei vedea tu însuți aurora boreală, vei înțelege cum este ea.

De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3, 3).

Semințele

Cel Preaînalt le-a dat oamenilor semințe şi le-a poruncit să aibă grijă de ele, să crească pomi fructiferi şi flori. Oamenii au îndeplinit tot ceea ce li s-a poruncit şi s-au bucurat de fructele şi florile care au crescut, dar, spre uimirea lor, din unele semințe au răsărit buruieni. Şi atunci au început să cârtească:

– Doamne, oare noi nu am udat vlăstarele, nu am îngrăşat pământul, nu am încălzit mugurii în timpul iernii şi nu i-am ferit de arşița soarelui? De ce, dar, din unele semințe au răsărit buruieni, care sunt nefolositoare şi năpădesc grădinile?

Şi Cel Preaînalt S-a mâniat pe neamul omenesc pentru asemenea cuvinte:

– Vouă nu vă este dat să ştiți planurile Mele! Aduceți-vă aminte că acestea nu sunt semințele voastre, sunt semințele Mele! Sarcina voastră este doar să le udați şi să le fertilizați. Dacă nu le veți uda, Eu voi turna ploaie peste ele, dacă voi veți refuza să aveți grijă de ele, Eu le voi învăța să se dezvolte fără îngrăşăminte. Iar acum mergeți şi faceți ceea ce vi s-a poruncit şi nu aşteptați recunoştință pentru munca voastră.

Curăția inimii

Sfântul Isaac Sirul a fost întrebat:

– Cum cunoaşte omul că inima lui a ajuns la curăție?

Stareţul a răspuns:

– Când îi vede pe toţi oamenii ca buni şi nu-i apare vreunul necurat şi întinat, atunci este cu adevărat curat cu inima.

Puterea Crucii

Trei fete se plimbau de-a lungul căilor ferate şi au fost prinse între două trenuri care veneau din direcţii opuse, dar toate trei au rămas în viaţă. Lângă ele se aflau diavolii, care se certau cu înflăcărare:

– De ce nu ai aruncat-o pe prima sub tren? au strigat la unul dintre ei. Sufletul ei acum ar fi fost al nostru!

– Nu am putut: poartă cruciuliţă la gât!

– Dar tu de ce ai întârziat? A doua nu poartă cruce! au strigat la altul dintre ei.

– Ea, chiar dacă nu poartă cruce, şi-a făcut totuşi semnul crucii.

– Ei, bine, dar tu de ce ai fost căscat? A treia este total necredincioasă!

– Aşa este, dar mama ei a închinat-o înainte să plece la drum şi i-a spus: „Mergi cu Dumnezeu!”.

Puterea rugăciunii pentru cei adormiţi

Un prizonier din Cipru se afla în închisoare în Persia. Părinţilor lui, care trăiau în Cipru, li s-a comunicat cum că el ar fi murit, aşa că ei l-au plâns ca

pe un mort. De trei ori pe an au început să îi facă pomenire, dând prinoase la biserică pentru sufletul lui, pentru săvârşirea dumnezeieştii slujbe.

După patru ani fiul lor a fugit din captivitate şi s-a întors acasă. Părinții, văzându-l, s-au minunat, crezând că el a înviat din morți. Bucurându-se de eliberarea lui, ei i-au povestit că de trei ori pe an l-au pomenit, în ziua Arătării Domnului (a Bobotezei), a Învierii Domnului şi a Cincizecimii (a Pogorârii Sfântului Duh). Iar el, auzind aceasta, şi-a adus aminte şi a spus:

– În acele zile venea în temniță la mine un bărbat maiestuos cu un sfeşnic mare, lanțurile îmi cădeau de la picioare şi eu eram liber şi toată ziua umblam prin oraş neobservat. Iar în restul zilelor am stat iar, ca prizonier, în lanțuri.

Vântul puternic

Un călător a mers la un părinte, egumen al unei mănăstiri din Pustia Schetică.

– Vreau să îmi fac viața mai bună, a spus el. Dar nu mă pot păzi de gândurile păcătoase.

Egumenul mănăstirii a atras atenția asupra vântului puternic care sufla afară şi i-a spus străinului:

– Aici este cam cald. Ți-aş fi recunoscător dacă ai prinde o rafală din acest vânt de afară şi ai aduce-o aici ca să răcoreşti chilia.

– Acest lucru este imposibil, a spus călătorul.

– Tot atât de imposibil este şi să te păzeşti de gândurile care sunt potrivnice lui Dumnezeu, a răspuns călugărul. Dar, dacă ştii să spui „nu" ispitei, ele nu îți vor face nici un rău.

Stâncile și oamenii

Doi oameni călătoreau în munți. Şi au ajuns într-un loc în care nişte stânci ciudate semănau cu figurile de oameni, cu tot felul de animale sălbatice, de creaturi ciudate, fantastice.

– Ia uite! a exclamat unul dintre călători. Uite un cap de femeie.

Celălalt s-a uitat şi a răspuns:

– Nu, este capul unui bătrân!

Şi au început să se certe, să demonstreze fiecare că el are dreptate. Atunci le-a venit în minte ideea de a-şi schimba locurile.

– Într-adevăr! au exclamat amândoi. Din acest loc se vede un cap de femeie, iar din celălalt, capul unui bătrân!

Deşi în ambele cazuri aceste chipuri erau doar nişte stânci.

Iar hrana tare este pentru cei desăvârşiți, care au prin obişnuință simțurile învățate să deosebească binele şi răul (*Evrei* 5, 14).

Dulce sau acră?

Nişte copii gustau dulceaţa, care tocmai fusese făcută de mama lor. Şi le-a plăcut foarte mult. Atunci a intrat în cameră fratele lor mai mic.

– Pot să gust şi eu dulceaţa? întrebă el.

– Nu gusta, căci este foarte acră! glumiră fraţii lui mai mari.

Şi, după ce au mâncat dulceaţă, au alergat afară.

Mama s-a uitat în cameră:

– Dar tu de ce nu guşti dulceaţa, dragul meu?

– Pentru că este acră! răspunse puştiul cu lacrimi în ochi.

– Nu se poate, zâmbi mama. Cine ţi-a spus asta?

– Fraţii mai mari.

– Au glumit. Mănâncă şi nu ezita, l-a liniştit mama pe puştiul supărat.

Fraţii mai mari au alergat iarăşi în cameră.

– De ce mănânci dulceaţă? Nu este acră? au început ei să râdă.

– Nu, este dulce! răspunse puştiul.

– De unde ai ştiut că este dulce?

– Aşa a spus mama! răspunse cu încredere băiatul.

Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire (*1 Ioan* 4, 8).

Urme pe nisip

Într-o noapte un om a avut acest vis. Se făcea că merge împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp pe cer apăreau scene importante din viața lui; la fiecare scenă se vedeau pe nisip două perechi de urme: urma paşilor lui şi urma paşilor lui Dumnezeu.

Când ultima scenă din viața lui i s-a perindat prin fața ochilor, el a privit la urma paşilor de pe nisip. A observat cu mirare că, de multe ori, pe drumul vieții lui era numai un rând de urme şi acest fapt s-a întâmplat în momentele cele mai triste şi mai grele din viața lui.

Asta l-a pus pe gânduri şi L-a întrebat pe Dumnezeu:

– Doamne, Tu mi-ai făgăduit că din momentul în care mă hotărăsc să Te urmez, vei fi alături de mine în tot cursul vieții mele. Dar am observat că în momentele cele mai grele din viața mea pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înțeleg. De ce? Tocmai când am avut nevoie mai mare de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.

Dumnezeu i-a răspuns cu blânda Sa bunătate:

– Dragul Meu copilaş, Eu te iubesc mereu şi niciodată nu te voi părăsi. În clipele tale grele, de încercări şi de suferințe, se vede pe nisip o singură pereche de paşi, deoarece atunci Eu te purtam în brațe.

Orbul și paznicul

Un orb a rătăcit drumul în apropierea unei fabrici. Rătăcind printre clădirile fabricii, a ajuns într-o curte mare, înconjurată din toate părțile de gard. Oameni nu erau, de întrebat nu avea pe cine să întrebe. A căutat o ieşire, a căutat, dar nici una nu a putut găsi. Oriunde mergea, peste tot se izbea de gard. Ce să facă? A hotărât să sară gardul şi... fie ce-o fi. A pipăit gardul cu piciorul şi s-a cățărat.

Paznicul atunci a văzut şi a strigat:

– Ce faci, orbule? Unde te urci? Acolo sunt câini!

Iar acesta i-a răspuns:

– Întocmai, sunt orb. De m-ar ajuta cineva, să mă scoată de aici...

Paznicului i s-a făcut milă de orb, a aflat unde trebuie să meargă, l-a condus până la drum şi la urmă a spus:

– În jurul fabricii noastre numai un gard este. Şi tu tocmai la el ai venit...

– Cum numai unul? a fost indignat orbul. Aici în jur numai garduri sunt!

Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla (*Ioan* 10, 9).

Greu se biruie obișnuința

Erau doi prieteni. Unul dintre ei se bâlbâia, iar celălalt era surd. Aflând că a apărut o nouă metodă de tratament, care i-ar ajuta să scape de bâlbâială şi

de surzenie, cei doi au apelat la ea. După ce s-au tratat cu succes, câtva timp mai tâziu cei doi prieteni s-au reîntâlnit şi s-au bucurat foarte mult, văzându-se unul pe celălalt.

– Ce-ce mai f-faci? întrebă primul dintre ei.

– A? Repetă. Ce ai spus? întrebă cel de-al doilea.

– T-tu a-auzi p-prost?

– Nu, aud bine, doar că m-am obişnuit să întreb mereu din nou. Dar tu de ce te bâlbâi?

– T-tot o-obişnuința.

Noi care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat? (*Romani* 6, 2)

Slujirea și lauda

Odată bătrânii şedeau la masă, iar avva Alonie stătea înaintea lor şi îi servea. Pentru aceasta bătrânii l-au lăudat. Dar el nu le-a răspuns nimic.

Unul dintre ei a întrebat:

– De ce nu le-ai răspuns nimic bătrânilor când ei te-au lăudat?

Avva Alonie i-a spus:

– Dacă le-aş fi răspuns, ar fi însemnat că am acceptat lauda.

Zvonurile

Un om umbla prin parohie, blestemându-l pe preot şi răspândind în toată parohia despre el zvonuri false şi rele. Într-o bună zi el a fost cuprins de

căință și, venind la preot, i-a cerut iertare. Și a spus că este gata să facă tot posibilul pentru a-și ispăși păcatul său. Preotul i-a spus să ia de la el de acasă o pernă, să o desfacă și să împrăștie în vânt toți fulgii ei. Rugămintea era destul de ciudată, dar, ca să o împlinești, nu era mare scofală.

Făcând cum i s-a spus, el s-a întors și i-a raportat acest lucru preotului.

– Iar acum – spuse preotul – du-te și adună toți fulgii. Deși căința ta, precum și dorința de a îndrepta răul făcut sunt sincere, totuși a compensa daunele provocate de cuvintele tale este la fel de imposibil precum și adunarea fulgilor împrăștiați în vânt.

Smerenia

Avva Atanasie a transcris pe un pergament fin, care costa optsprezece monede de aur, tot Vechiul și Noul Testament. Odată un frate a venit la el și, văzând cartea, a luat-o cu el. În aceeași zi avva Atanasie a vrut să citească din carte. Văzând că a dispărut, și-a dat seama că a luat-o fratele acela, dar nu a trimis pe nimeni să îl întrebe, de teamă ca nu cumva acela să adauge la furt minciuna.

Între timp fratele s-a dus în orașul vecin pentru a vinde cartea și a cerut pe ea șaisprezece monede de aur. Cumpărătorul i-a spus:

– Lasă-mi cartea să pot afla dacă merită într-adevăr atâția bani – și i-a dus cartea Sfântului Atanasie, zicându-i: „Părinte, uită-te la această carte și spune-mi dacă

ar trebui, după părerea ta, să o cumpăr cu şaisprezece monede de aur. Merită ea aceşti bani?".

Avva Atanasie a răspuns:

– Da, este o carte bună. Merită aceşti bani.

Cumpărătorul s-a întors la acel frate şi i-a spus:

– Uite-ţi banii. I-am arătat cartea avvei Atanasie. El a spus că este foarte bună şi a socotit că merită nu mai puţin de şaisprezece monede de aur.

Fratele a întrebat:

– Asta este tot ce ţi-a spus? Nu a mai adăugat nimic altceva?

– Nu, a răspuns cumpărătorul, niciun cuvânt mai mult.

– Bine, a spus fratele, m-am răzgândit. Nu mai vreau să vând această carte.

Şi a mers în grabă la avva Atanasie şi cu lacrimi în ochi l-a implorat să îşi ia cartea înapoi. Avva a refuzat, zicând:

– Mergi în pace, frate, ţi-o dăruiesc ţie.

Dar fratele a răspuns:

– Dacă nu o iei, niciodată nu voi avea pace.

Desăvârşirea monahului

După moartea lui Antonie cel Mare, un stareţ (un bătrân) duhovnicesc, convins de călugări, a dat o explicaţie la cugetările sfântului. Aşadar, călugării l-au întrebat:

– Cum pot fi înţelese cuvintele: „Du-te, trăieşte în pustie şi învaţă lupta cu demonii"?

Stareţul pomenit a dat următoarea explicaţie (tâlcuire):

– Desăvârşirea monahului vine din lucrarea duhovnicească, iar lucrarea duhovnicească se dobândeşte prin curăţia inimii, iar curăţia inimii, prin rugăciunea minţii. Prin sporirea în rugăciunea minţii se dobândeşte rugăciunea inimii, rugăciunea neîncetată. Dar demonii luptă prin intermediul gândurilor şi al visurilor şi, de asemenea, prin intermediul nălucirilor, şi această luptă devine mai puternică în pustie, când vieţuieşti în tăcere.

Contemplarea zorilor dimineţii

Într-o zi doi nebuni şi-au propus să vadă răsăritul soarelui. S-au apucat să discute despre locul răsăritului şi modul lui de contemplare, iar apoi au transformat discuţia în ceartă. Au început să se încaiere şi în toiul încăierării şi-au scos unul altuia ochii.

Şi problema contemplării zorilor dimineţii nu s-a mai pus.

Dacă vrem să Îl contemplăm pe Dumnezeu, să ne curăţim inima noastră prin credinţă, să o vindecăm prin pace, căci avântul care ne atrage spre dragostea reciprocă este darul Celui către Care sunt îndreptate privirile noastre.

Ochelarii de soare

Odată unor locuitori de la țară li s-au dat câteva perechi de ochelari de soare. Fiecare pereche avea lentile de culoare diferită. Oamenii au început să admire lumea din jurul lor prin intermediul acestor ochelari şi să se certe între ei:

– Totul este frumos în jur când este verde!

– Nu, roşu!

– Nu, când este galben!

– Nu, când în jur totul este albastru!

Un trecător a auzit disputa lor şi a spus:

– Ascultați, cele pentru care vă certați sunt doar nişte lentile colorate. Lumea nu are nicio legătură cu acest fapt.

– Dar dumneavoastră de ce sunteți verde - roşu - galben - albastru? au obiectat ei.

Precum este scris: „Dumnezeu le-a dat duh de amorțire, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să nu audă până în ziua de azi" (*Romani* 11, 8).

Oglinda din vis

Un om a visat că se uită în oglindă şi nu se vede pe sine în ea. Când s-a trezit şi şi-a adus aminte de vis, s-a îngrozit şi s-a grăbit să ajungă la oglindă. Văzându-şi, ca de obicei, imaginea sa, a zâmbit mulțumit şi a spus:

– Atât timp cât suntem doi, înseamnă că trăiesc.

Un servitor a auzit acest lucru şi a observat:

– Stăpâne, dar oare fără oglindă nu sunteți convins că trăiți?

Pentru că tot trupul este ca iarba şi toată slava lui ca floarea ierbii: uscatu-s-a iarba şi floarea a căzut (1 Petru 1, 24).

Oaspeți pricepuți

La o moşie retrasă, situată în pădure, au venit nişte oaspeți. Toată ziua au petrecut-o împreună cu gazdele, admirând împrejurimile şi micul şi frumosul iaz de lângă casă. Spre seară au hotărât să facă o scurtă vizită în satul din apropiere, promițând să se întoarcă până la lăsarea întunericului. Gazdele i-au avertizat pe oaspeți, zicând:

– La întoarcere să căutați iazul. Şi îndată ce îl veți vedea, sunteți acasă.

Dar oaspeții au zăbovit în sat până la căderea întunericului cu prietenii lor. Atunci a început să plouă şi ei s-au grăbit să se întoarcă acasă, refuzând să fie însoțiți, spunând că țin minte drumul înapoi şi că vor ajunge cu bine acasă. Din păcate însă, pe întuneric au luat-o pe un alt drum, care ducea spre iaz şi în acea beznă au căzut în apă.

– Minunat! a exclamat unul dintre oaspeți, ieşind la mal. Acesta este chiar acel iaz, după care am fost sfătuiți să ne ghidăm! Acum ştim unde ne aflăm.

Şi, într-adevăr, nu departe au văzut o luminiță la fereastra casei, unde gazdele i-au întâmpinat bucuroase.

Jertfa de laudă Mă va slăvi şi acolo este calea în care voi arăta lui mântuirea Mea (*Psalmi* 49, 24).

Scăparea de șarpele ucigaș

Cu mult timp în urmă într-o țară, într-un lac de pădure trăia un şarpe uriaş. Îndată ce oamenii care treceau pe lângă lac începeau să se gândească că acolo trăieşte un şarpe cumplit, el apărea brusc şi îi devora. Şi astfel şarpele a ucis mulți nefericiți. Oamenii căutau salvare, dar nu găseau.

Odată a trecut prin sat un călător. Şi a fost surprins că satul chiar şi în timpul zilei era complet pustiu. Călătorul i-a întrebat pe localnici care este motivul acestui fapt şi a auzit o poveste despre un şarpe care trăieşte în lac şi îi devorează pe toți cei ce doar se gândesc la el.

– Eu vă dau un sfat, a spus străinul. Țin minte că mi s-a spus cândva că există o pasăre minunată, care omoară şerpii şi de care lor le este foarte frică. Când veți trece pe lângă lac, gândiți-vă la această pasăre salvatoare şi şarpele nu vă va mai atinge.

Localnicii au urmat sfatul străinului şi şarpele cel cumplit a plecat pentru totdeauna din acele locuri.

De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede (*Marcu* 9, 23).

Dispută într-un spital de psihiatrie

Un om, supărat de faptul că soția sa l-a părăsit, a căzut în mare deznădejde, s-a îmbolnăvit şi a fost dus la un spital de psihiatrie. Venindu-şi în fire, a cerut să i se dea drumul acasă, dar a auzit că tratamentul său încă nu s-a terminat. Atunci s-a tulburat şi a început să se certe cu doctorii. Şi a fost injectat forțat şi a adormit. Când s-a trezit, pacientul a simțit o indispoziție în tot corpul şi o durere puternică de cap. S-a temut pentru viața sa şi a hotărât să nu mai dea voie să i se facă injecții, fapt despre care i-a avertizat pe medici. Atunci i-au introdus din nou forțat o nouă doză de medicament, şi mai puternică.

Recăpătându-şi cunoştința, omul a înțeles că împotrivirea nu duce la nimic. Şi a decis să nu se mai certe cu doctorii, să fie extrem de răbdător, de calm şi să nu se mai tulbure deloc. Foarte curând a observat că atitudinea personalului față de el s-a schimbat – injecțiile nu au mai fost prescrise, iar în scurt timp au fost anulate şi pastilele. În cele din urmă, a venit şi ziua când a fost externat.

Că de veți ierta oamenilor greşelile lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc (*Matei* 6, 14).

Să devii ca focul

Avva Lot a venit la avva Iosif şi a spus:

– Părinte, eu mă străduiesc să trăiesc după puterea mea, postesc, mă rog, îmi petrec vremea în

meditații și în tăcere. Îmi curățesc inima de gândurile păcătoase atât cât pot. Spune-mi, ce mai trebuie să fac?

Bătrânul s-a ridicat puțin. A întins mâinile la cer și degetele lui au devenit ca zece făclii de foc. Atunci a spus:

– De voiești, fă-te tot ca focul!

Tâmplarul și clienții capricioși

Un meşter tâmplar făcea un mobilier minunat şi avea mulți clienți. Odată i-a auzit pe oameni spunând că modelele lui s-au învechit şi nu sunt atât de moderne pe cât s-ar dori. Tâmplarul a început să facă modele noi, dar şi pe ele mulți le vedeau ca fiind de modă veche. Meşterul a început să folosească cele mai moderne materiale, dar oamenii din ce în ce mai puțin îi cumpărau mobilele, zicând că ele tot nu corespund cerințelor moderne. Aşa că tâmplarul a început să îşi inventeze propriile lui modele, dar în mod neaşteptat a auzit de la clienți că el este demodat, pentru că acum sunt la modă produsele fabricate după modelele din antichitate şi din lemn adevărat.

– Oricât te-ai strădui, pe oameni nu îi poți mulțumi! s-a plâns meşterul, dezamăgit, unuia dintre vechii săi clienți.

– Nu trebuia să te dai după clienți, a răspuns acesta. Căci astfel te-ai dezvățat să lucrezi după modelele vechi, şi nici mobilă nouă nu mai poți să faci.

Şi să nu vă potriviţi cu acest veac, ci să vă schimbaţi prin înnoirea minţii, ca să deosebiţi care este voia lui Dumnezeu, ce este bun şi plăcut şi desăvârşit (*Romani* 12, 2).

Tâmplarul care doarme în sicriu

Un meşter tâmplar lucra într-un atelier. Locuitorii din sat făceau deseori comenzi la el. Odată, în timpul pauzei de masă, a intrat în atelier un client, dar nu a trecut nici un minut, că a şi ieşit de acolo, foarte speriat. Muncitorii, care stăteau sub streaşină, l-au întrebat ce s-a întâmplat.

– Cum ce s-a întâmplat? Tâmplarul vostru a murit!

– Imposibil! s-au îndoit muncitorii. Înainte de prânz era complet sănătos!

– Nu ştiu cum a fost el înainte de prânz, s-a indignat clientul, dar acum zace mort într-un sicriu nou.

– A, asta era! au început muncitorii să râdă. Acesta este obiceiul lui: el întotdeauna doarme la prânz într-un sicriu nou!

Aşa şi voi, socotiţi-vă că sunteţi morţi păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru (*Romani* 6, 11).

Frica avvei Arsenie

Când i-a venit avvei Arsenie vremea sfârşitului, fraţii care erau lângă el au văzut că el plânge.

Atunci l-au întrebat:

– Părinte! Şi tu te temi?

El a răspuns:

– Mă tem! Frica pe care o simt în ceasul acesta a fost cu mine din momentul în care m-am călugărit.

Judecata

Unul dintre călugării din Pustia Schetică a săvârşit o mare greşeală şi pentru judecată fraţii l-au chemat pe cel mai înţelept pustnic.

Pustnicul cel înţelept nu vroia să vină, dar fraţii au fost atât de insistenţi încât el s-a învoit. Dar, totuşi, înainte de a pleca, el a luat o găleată şi a făcut câteva găuri pe fundul ei. Apoi a umplut găleata cu nisip şi a mers la mănăstire.

Părintele egumen, văzând găleata, a întrebat de ce a făcut acest lucru.

– Eu am venit să îl judec pe altul, a spus pustnicul. Păcatele mele aleargă după mine, ca şi nisipul din găleată. Dar, întrucât nu mă uit înapoi şi nu îmi pot vedea propriile mele păcate, sunt în stare să îi judec pe alţii.

Şi călugării îndată au hotărât să anuleze judecata.

Judecata lui Dumnezeu

Când i-a venit avvei Aghaton vremea sfârşitului, acesta a stat trei zile nemişcat, ţinând ochii deschişi numai într-o singură direcţie. Fraţii l-au înghiontit, zicând:

– Avvo! Unde eşti?

El a răspuns:

– Stau înaintea judecății lui Dumnezeu.

Frații i-au spus:

– Părinte! Şi tu te temi?

El a răspuns:

– Deşi m-am străduit din toate puterile mele să împlinesc poruncile lui Dumnezeu, totuşi sunt om şi nu ştiu dacă faptele mele vor fi plăcute lui Dumnezeu.

Frații au spus:

– Oare nu eşti convins că faptele tale sunt bineplăcute lui Dumnezeu?

Stareţul (bătrânul) a răspuns:

– Îmi este imposibil să fiu convins de acest lucru înainte de a sta în fața lui Dumnezeu: pentru că una este judecata lui Dumnezeu şi alta judecata oamenilor.

Când frații au vrut să îl mai întrebe ceva, el le-a spus:

– Faceți bine şi nu mai grăiți acum cu mine, căci n-am vreme.

Spunând aceasta, îndată şi-a dat duhul cu bucurie. Frații au văzut că el a murit ca şi cum şi-ar fi salutat prietenii săi iubiți.

Judecățile sunt ale lui Dumnezeu

Sfântul Antonie, frământat de îndoieli, L-a întrebat odată pe Dumnezeu:

– Doamne, de ce unii sunt săraci, iar alții bogați? De ce necredincioșii sunt bogați, iar credincioșii sunt săraci?

Și sfântul nevoitor a primit răspunsul Domnului:

– Antonie! Ia aminte la tine! Judecățile sunt ale lui Dumnezeu și ție nu îți este de niciun folos să le cunoști.

Există Dumnezeu?

Un ateu l-a întrebat pe un Maestru:

– Există cu adevărat Dumnezeu?

– Dacă vrei un răspuns sincer, nu ți-l pot da.

Mai târziu ucenicii l-au întrebat pe Maestru de ce nu i-a răspuns ateului.

– La această întrebare nu se poate răspunde, a spus Maestrul.

– Dar dumneavoastră doar nu sunteți ateu?!

– Firește că nu. Ateul face greșeala de a nega ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte. Iar credinciosul, dimpotrivă, face greșeala de a afirma ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte.

Esența smereniei

Pentru a lămuri în ce constă esența smereniei s-au adunat cândva mai mulți oameni purtători de duh. Unul dintre ei a spus:

– Smerenia constă în uitarea permanentă a faptelor tale bune.

– Smerenia constă în a te socoti pe tine cel din urmă şi cel mai păcătos dintre toţi oamenii, şi-a exprimat părerea cel de-al doilea.

– Smerenia este conştientizarea propriei tale neputinţe şi slăbiciuni, a grăit cel de-al treilea.

Ceilalţi asceţi au mai dat câteva definiţii ale esenţei smereniei, dar nici una dintre ele nu a fost completă.

Ascultându-i pe toţi, Cuviosul Ioan Scărarul a rezumat părerile acestor bărbaţi evlavioşi, zicând:

– Smerita-cugetare este un har fără de nume al sufletului, având un nume numai pentru cei ce au primit cercarea (experienţa ei). Ea este o bogăţie negrăită; este numirea lui Dumnezeu şi darul lui.

Cuviosul Ioan, în concluzia sa, a recunoscut că esenţa smereniei nu poate fi exprimată în limba omenească. De ce? Pentru că smerenia în esenţa ei este dumnezeiască şi natura ei o poate cunoaşte numai cel care L-a dobândit în sine pe Însuşi Dumnezeu. Iar aceşti oameni întotdeauna au fost foarte puţini.

Cu părerea Cuviosului Ioan Scărarul în ceea ce priveşte smerenia este de acord şi Cuviosul Isaac Sirul. El scrie că smerenia este o putere tainică, dată în toată plinătatea ei de Dumnezeu numai sfnţilor. Smerenia este suma tuturor virtuţilor şi de aceea îl încununează pe omul care a atins desăvârşirea duhovnicească. „Smerita cugetare este haina lui Dumnezeu. Căci Cuvântul întrupându-Se, pe ea a îmbrăcat-o şi prin ea ne-a vorbit nouă în trupul nostru. Şi tot cel ce a îmbrăcat-o pe ea, s-a făcut cu adevărat asemenea Celui ce S-a pogorât de la înălţimea Lui şi

a ascuns puterea măririi Lui şi a acoperit slava Lui în smerita cugetare, ca să nu fie arsă zidirea de vederea Lui". Cel ce se îmbracă în haina smereniei, se îmbracă în Însuşi Hristos. Dar nici chiar un astfel de om nu le poate explica celorlalți oameni în cuvinte pe înțelesul lor esența smereniei, el are doar posibilitatea de a o simți.

Deşi gândirea noastră rațională nu poate înțelege natura smereniei, putem vedea, totuşi, semnele smeritei cugetări în om. Aceste semne sunt multe, dar cele mai importante sunt despătimirea şi deplina lăsare a omului în voia lui Dumnezeu. Aceste două semne ale smereniei au putut fi observate, de pildă, la Cuviosul Salaman Tăcutul.

Acest cuvios era de fel din cetatea Persana, care se afla la apus de râul Eufrat, fiind aşezată chiar pe țărmul râului. Îmbrățişând viața monahală şi găsind o căsuță într-un sat, care se afla pe malul celălalt al râului, sfântul s-a zidit de viu în ea, nelăsând nici uşă, nici fereastră. O singură dată pe an, săpând pe sub pământ o mică deschizătură, primea pe acolo hrană. Nu a vorbit niciodată cu vreun om, ci trăia numai lui Dumnezeu şi sieşi. Cei din cetatea din care se trăgea cuviosul, trecând râul în timpul nopții, l-au luat cu ei în cetate, fără ca el să se împotrivească, dar fără să meargă cu plăcere. După câteva zile însă, cei din satul de peste râu, trecând şi ei râul în timpul nopții, l-au luat cu ei fără să se împotrivească, dar nici să meargă de bunăvoie. Iar episcopul cetății în care l-au adus, voind să-i dea darul preoției şi dărâmând o parte din căsuța în

care cuviosul stătea zidit, a intrat înăuntru. După ce l-a hirotonit preot şi sfântul nu a rostit nimic, nici nu a dat vreun răspuns la întrebările lui, a plecat, poruncind să fie zidit din nou zidul căsuței, care fusese dărâmat.

Atât de mare era smerenia sfinților. Măsură în care fiecare dintre noi poate sau, mai bine zis, este obligat să capete această virtute.

Protoiereul Viaceslav Tulupov

Un om fericit

Un bogătaş avea tot ceea ce îşi doresc oamenii: şi mulți bani, şi un palat luxos, şi o soție frumoasă, şi sute de servitori, şi mese copioase, şi un grajd plin cu cai de rasă. Şi toate acestea îl plictiseau atât de mult încât toată ziua şedea în palatul său bogat, ofta şi se plângea de plictiseală.

Îi rămăsese doar o singură bucurie – mâncarea. După ce se trezea, aştepta micul dejun, după micul dejun aştepta prânzul, după prânz, cina. Dar şi această mângâiere a pierdut-o în scurt timp. Căci a mâncat atât de mult şi mâncăruri atât de gustoase, încât i s-a stricat stomacul şi pofta de mâncare i-a pierit. A chemat doctorii. Doctorii i-au dat medicamente şi i-au poruncit să se plimbe în fiecare zi câte două ceasuri în natură.

Iată-l, plimbându-se odată în aceste două ceasuri rânduite anume pentru plimbare şi gândindu-se

întruna la nenorocirea sa, că nu are poftă de mâncare. Şi atunci a venit la el un cerşetor.

– Fie-ți milă, zice el, şi dă ceva de pomană unui om sărac, pentru numele lui Hristos.

Dar cel bogat tot la nenorocirea sa se gândeşte şi pe cerşetor nu îl aude.

– Te rog, boierule! Toată ziua n-am mâncat.

Bogătaşul a auzit de mâncare şi s-a oprit.

– Ce este, ai vrea să mănânci?

– Cum să nu vreau, boierule, tare aş vrea să mănânc!

„Iată ce om fericit" – s-a gândit bogătaşul şi l-a invidiat pe cel sărac.

Ușa secretă din trecătoarea montană

Un om a auzit că într-o trecătoare montană în stâncă există o uşă secretă, care nu se deschide înaintea oricui. Şi vroia să afle ce se află în spatele ei. Luând cu sine un baros, o daltă, un ciocan, o rangă de fier şi un topor, a plecat la drum. Cu mare greutate, în sfârşit, a reuşit să găsească această uşă, care semăna cu o stâncă monolitică. Şi omul a început să se gândească de unde să înceapă.

A hotărât să lovească cu barosul, dar uşa imediat a devenit de fier. Omul a apucat dalta şi ciocanul – uşa a devenit de piatră. A luat în mâini ranga de fier, dar uşa imediat a devenit de lemn. Omul a ridicat toporul şi iarăşi a văzut în fața lui o stâncă. Disperat în încercările sale, el şi-a strâns uneltele şi

a plecat acasă. Pe drum a întâlnit un străin, care a fost surprins văzând câte unelte poartă cu el. Auzind povestea despre încercările sale nereuşite de a deschide uşa, călătorul a spus:

– Nu, aşa nu o vei deschide. Eu am auzit că, dacă vei posti în fața acestei uşi timp de trei zile, ea se va deschide singură. Fă aşa şi vezi ce se va întâmpla.

Omul a urmat sfatul călătorului. La sfârşitul celei de-a treia zi, drept în fața ochilor lui stânca s-à transformat într-un covor uşor de răchită, care se legăna uşor în vânt. El l-a dat la o parte şi a intrat. Apoi s-a uitat afară, şi-a pus pantofii pe prag şi a dispărut iar în spatele covorului. În aceeaşi clipă uşa a devenit iar o stâncă monolitică.

Care va răsplăti fiecăruia după faptele lui: viață veşnică celor ce, prin stăruință în faptă bună, caută mărire, cinste şi nestricăciune (*Romani* 2, 6-7).

Aşa a vrut Dumnezeu

Un bătrân oarecare era bolnav de multă vreme şi multe zile n-a mâncat, nici n-a băut, iar ucenicului său, văzând că atâtea zile n-a mâncat nimic, i s-a făcut milă de el şi îl ruga, zicând: „Te rog, părinte, mănâncă ceva, cât de puțin şi ți se va mai deschide gustul şi te vei mai răcori din boală". Şi, îndată făcând foc, a pus de i-a gătit puțină mâncare. Căci avea două vase: în unul avea puțină miere, iar în altul puțin ulei de cânepă, pe care îl ținea de mul-

tă vreme pentru candelă şi care era rânced, amar şi împuţit. Deci, fratele, voind să ia puţină miere ca să îndulcească bucatele, pe care le făcuse pentru bătrânul său, n-a luat seama bine din care vas să ia şi, în loc să ia miere, a greşit şi a luat ulei rânced şi amar, şi a pus în bucatele bătrânului său şi le-a dus la bătrân, rugându-l să guste. Iar bătrânul, luând odată şi gustând, îndată a cunoscut greşeala fratelui şi a tăcut, nezicând nimic. Fratele îl ruga cu osârdie să mai guste măcar o dată sau de două ori. Însă bătrânul nu mai voia să guste, zicând: „Ajunge, fiule". Fratele însă îl silea să mai guste, zicând: „Te rog, mai gustă, părinte, că foarte bune bucate ţi-am făcut. Iată că şi eu am să mănânc cu tine". Şi, luând cu lingura şi gustând, atunci a văzut ce a făcut şi, căzând la picioarele bătrânului, i-a zis: „Amar mie, ce-am făcut! Iartă-mă, părinte, că ţi-am greşit şi n-am ştiut şi în loc de miere ţi-am pus în bucate ulei rânced şi amar şi te-am prăpădit şi nu mi-ai spus când ai luat o dată de ai gustat, socotind, poate, că eu înadins am făcut aceasta, punând asupra mea acel păcat". Bătrânul i-a zis: „Nu te scârbi de aceasta, fiule, că, de ar fi vrut Dumnezeu să-mi pui miere în bucate, miere mi-ai fi pus, iar acum ce a vrut Dumnezeu, aceea mi-ai pus". Şi, aceasta zicând, bătrânul îndată s-a simţit sănătos şi, sculându-se din patul lui, a *mulţumit lui Dumnezeu, mângâindu-l şi pe ucenicul său.*

Aceasta este regula mea

În biserică, în timpul sfintei slujbe, un om a început brusc să se descalțe de pantoful său. Oamenii au făcut loc şi au început să se uite surprinşi la el. În acel moment preotul, cădind, s-a apropiat de el. Văzându-l pe om cu piciorul gol, a fost surprins şi, adresându-i-se, l-a întrebat:

– Spuneți-mi, stimate domn, aveți vreo problemă?

– Nu, a răspuns omul, tocmai am observat că aveam o şosetă pe dos.

– În acest caz nu ați fi putut aştepta puțin şi să faceți asta mai târziu?

– Nu, părinte, a răspuns el. Eu, îndată ce văd că ceva nu este în ordine, imediat o rezolv. Aceasta este regula mea.

Crucea ta

Unui om i se părea că el trăieşte foarte greu. Şi a mers odată la Dumnezeu, I-a povestit despre nenorocirile sale şi L-a întrebat:

– Aş putea să îmi aleg altă cruce?

Dumnezeu s-a uitat la el, zâmbind, l-a dus în depozitul unde erau crucile şi i-a zis:

– Alege-ți.

A intrat omul în depozit, s-a uitat şi s-a minunat: „Ce de cruci sunt aici – şi mici, şi mari, şi mijlocii, şi grele, şi uşoare”. Mult timp a umblat omul prin de-

pozit, căutând cea mai mică şi cea mai uşoară cruce şi, în cele din urmă, a găsit o cruciuliță mică-mică, uşurică-uşurică, s-a apropiat de Dumnezeu şi i-a zis:

– Doamne, pot să o iau pe aceasta?

– Poți, a răspuns Dumnezeu. Aceasta şi este crucea ta.

Rabdă tot și vei trăi

Înainte de a muri, o mamă îi povesti fiului ei despre legământul făcut de ea la naşterea lui. Ea făgăduise să îl dea pe primul ei născut în slujba Marelui Împărat. Şi, iată, veni vremea să împlinească făgăduința. Acum fiul ei trebuia să ajungă la palatul Marelui Împărat şi să intre în slujba lui. Dar drumul într-acolo era lung, trecea printr-o pădure fermecată, în care călătorul nu putea să nu se întâlnească cu tot felul de ispite şi amăgiri. Tocmai acolo va trebui el să îşi amintească cuvintele ei, care îi vor da puteri: „Rabdă tot, fiul meu, şi vei trăi".

Credincios făgăduinței mamei sale, tânărul porni la drum. Şi iată-l intrând în pădurea fermecată, în care începură să i se arate ba fete frumoase, care îl chemau la ele, ba aur şi pietre prețioase, împrăştiate pe pământ, ba nişte vizitii, care îl chemau în nişte trăsuri frumoase, cu cai ageri, ba nişte majordomi, care îl invitau în nişte camere luxoase... Dar tânărul îşi aduse aminte de cuvintele mamei şi merse mai departe.

Atunci îi apăru în față ca un zid o armată străină, începură să zboare sulițe şi săgeți, iar cavaleria

se repezi asupra călătorului cu strigăte sălbatice. „Rabdă tot, fiul meu, şi vei trăi" – îşi aminti el ultimele cuvinte ale mamei. Tânărul merse fără teamă înainte şi armata se împrăştie ca un fum.

În curând strălucirea de deasupra munţilor îi dădu de ştire că palatul Marelui Împărat era deja aproape.

Şi brusc se năpustiră asupra tânărului nişte animale sălbatice şi monştri îngrozitori. Ei începură să îi sfâşie trupul cu ghearele, suflându-i în faţă o duhoare caldă şi urât mirositoare. Sângele îi curgea din răni şiroaie. Istovit, tânărul îşi aminti cuvintele mamei: „Rabdă tot, fiul meu, şi vei trăi".

O clipă şovăi. Moartea îl privea în faţă, ce viaţă putea fi aici? Se auzea deja răcnetul triumfător, de biruinţă, al monştrilor, dar tânărul îşi adună ultimele lui puteri, se ridică, clătinându-se, păşi înainte şi... căzu în braţele Marelui Împărat, care îi ieşi în întâmpinare împreună cu curtenii săi.

În aceeaşi clipă toate rănile lui se vindecară, de parcă nici nu fuseseră vreodată acolo.

– Eu sunt viaţa pe care o vei trăi şi tu, tinere curajos, îi spuse bucuros Marele Împărat.

El l-a declarat pe tânăr fiul său şi l-a condus în camerele împărăteşti.

Tânărul l-a slujit cu credinţă şi devotament pe Marele Împărat, iar pe scutul său de aur, în memoria iubitei sale mame, a inscripţionat: „Rabdă tot, fiul meu, şi vei trăi".

... cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui (*Matei* 24, 13).

Trei zidari

La începutul secolului al XIV-lea în Europa Centrală s-a lucrat la construirea unei catedrale mărețe. Șeful lucrărilor era un monah. Lui i s-a încredințat să supravegheze lucrul tuturor muncitorilor calificați și necalificați. Așa că monahul a hotărât să vadă cum muncesc zidarii. Și a ales trei zidari, ca reprezentanți ai diferitelor poziții existente în cadrul profesiei lor.

Apropiindu-se de primul zidar, el a zis:

– Povestește-mi, frate, despre munca ta.

Zidarul a lăsat lucrul și a răspuns cu o voce întreruptă, plină de furie și de indignare:

– Precum vezi, stau în fața unei plăci de piatră de un metru înălțime și jumătate de metru lungime și lățime. Și cu fiecare lovitură de daltă în această piatră eu simt cum pleacă o părticică din viața mea. Uite, mâinile îmi sunt ostenite și acoperite de bătături. Fața mi s-a scofâlcit, părul mi-a încărunțit. Acest lucru niciodată nu se termină, ci continuă la nesfârșit, zi de zi. Și asta mă epuizează. Ce satisfacție pot avea eu? Voi muri cu mult timp înainte de construirea catedralei.

Monahul s-a apropiat de al doilea zidar.

– Povestește-mi, frate, a spus el, despre munca ta.

– Frate, răspunse zidarul cu o voce calmă, liniștită, precum vezi, stau în fața unei plăci de piatră de un metru înălțime și jumătate de metru lungime și lățime. Și cu fiecare lovitură de daltă în această

piatră eu simt că îmi făuresc viața şi viitorul. Uite, am putut face astfel încât familia mea să trăiască într-o casă confortabilă, mult mai bună decât cea în care am crescut eu. Copiii mei merg la şcoală. Fără îndoială că vor ajunge în viață mai mari decât mine. Şi toate acestea au devenit posibile datorită muncii mele. Eu îi dau catedralei priceperea mea şi ea, la rândul ei, îmi face multe daruri.

Monahul s-a apropiat de al treilea zidar.

– Povesteşte-mi, frate, a spus el, despre munca ta.

– Frate, răspunse zidarul cu o voce plină de bucurie, zâmbind larg. Vezi, stau în fața unei plăci de piatră de un metru înălțime şi jumătate de metru lungime şi lățime. Şi cu fiecare atingere a dălții de piatră eu simt că îmi croiesc destinul meu. Uite, vezi ce trăsături frumoase reies din piatră. Stând aici, nu numai că îmi pun în practică priceperea şi meseria mea, ci îmi aduc aportul la ceea ce prețuiesc şi la lucrurile în care cred. Universul reflectat în catedrală ne va răsplăti pe fiecare dintre noi. Aici, lângă această piatră, eu sunt în pace cu mine însumi şi ştiu că, deşi nu voi vedea această catedrală terminată, ea va sta în picioare încă o mie de ani, întruchipând ceea ce este adevărat în noi şi servind scopului pentru care Cel Atotputernic m-a trimis şi pe mine pe acest pământ.

Monahul a plecat şi a reflectat un timp la ceea ce a auzit. Apoi a dormit liniştit, cum nu mai dormise de mult timp, şi a doua zi şi-a dat demisia din funcția de supraveghetor şi i-a propus această funcție celui de-al treilea zidar.

Cei trei cedri din Liban

Odată în frumoasele păduri ale Libanului au luat naştere trei cedri. Cedrii cresc foarte încet şi aceşti trei copaci au petrecut veacuri întregi, meditând la viaţă şi la moarte, la natură şi la omenire.

Ei au văzut cum au venit pe pământul Libanului trimişii regelui Solomon şi cum apoi, în luptele cu asirienii, acest pământ a fost scăldat în sânge. I-au văzut faţă în faţă pe cei doi duşmani neîmpăcaţi: pe Izabela şi pe profetul Ilie. În vremea lor a fost inventat alfabetul; şi ei s-au umplut de uimire, văzând cum trec pe lângă ei caravane încărcate cu ţesături minunate.

Şi într-o bună zi cedrii s-au hotărât să stea de vorbă despre viitor.

– După tot ceea ce mi-a fost dat să văd, spuse primul dintre ei, eu aş vrea să mă transform într-un tron, pe care să stea cel mai puternic împărat de pe pământ.

– Iar eu aş vrea să devin o parte din ceva care va transforma pe veci răul în bine, spuse al doilea dintre ei.

– Iar, în ceea ce mă priveşte pe mine, spuse al treilea dintre ei, eu aş dori ca oamenii, de fiecare dată când mă văd, să îşi aducă aminte de Dumnezeu.

Au trecut ani şi ani şi, iată, în cele din urmă, în pădure au apărut tăietorii de lemne. Ei au doborât cedrii şi i-au tăiat. Fiecare cedru avea dorinţa sa tainică, dar realitatea niciodată nu ne întreabă la

ce visăm. Primul cedru a devenit un staul, iar din rămăşiţele lemnului său s-a construit o iesle. Din al doilea copac s-a făcut o masă rustică, care mai târziu a fost vândută unui negustor de mobilă.

Buştenii din al treilea copac nu au putut fi vânduţi. Ei au fost tăiaţi şi făcuţi scânduri şi depozitaţi într-un depozit dintr-un mare oraş.

Amarnic se tânguiau cedri, zicând: „Lemnul nostru a fost atât de bun! Dar nimeni nu i-a găsit o utilizare pe măsură".

Vremea a trecut şi, iată, odată, într-o noapte înstelată, un cuplu căsătorit, negăsindu-şi adăpost, s-a hotărât să înnopteze în staulul construit din lemnul primului cedru. Femeia era în pragul naşterii. Şi în noaptea aceea Ea a născut un Fiu şi L-a aşezat în iesle, pe fân moale.

Şi în acel moment primul cedru a înţeles că visul lui s-a împlinit: el a servit ca sprijin pentru cel mai mare Împărat de pe Pământ.

Câţiva ani mai târziu, într-o casă modestă dintr-un sat oamenii s-au aşezat la masa făcută din lemnul celui de-al doilea cedru. Înainte de a începe să mănânce, unul dintre ei a rostit câteva cuvinte peste pâinea şi vinul care se aflau pe masă.

Şi atunci cel de-al doilea cedru a înţeles că în acel moment el a servit ca sprijin nu numai pentru cupa cu vin şi tava cu pâine, ci şi pentru unirea dintre Om şi Dumnezeu.

În ziua următoare, din două scânduri ale celui de-al treilea copac s-a făcut o cruce. După câteva ore a fost adus un om rănit şi bătut pe cruce în cuie.

Al treilea cedru s-a îngrozit de soarta sa şi a început să îşi blesteme această soartă crudă.

Dar nu au trecut nici trei zile şi el a înțeles soarta ce i s-a pregătit: Omul atârnat pe cruce a devenit Lumina Lumii. Crucea, făcută din lemnul acestui cedru, s-a transformat din instrument de tortură în simbol al biruinței.

Astfel s-a împlinit soarta celor trei cedri din Liban: cum se întâmplă mereu cu visele, visele lor s-au împlinit, dar în mod cu totul diferit față de cum şi-au închipuit ei.

Cei trei călugări

Au fost odată trei călugări silitori. Unul dintre ei şi-a ales ca nevoință să îi împace pe oamenii care se ceartă între ei. Al doilea, să îi viziteze pe cei bolnavi. Iar cel de-al treilea s-a retras singur în pustie. Primul dintre ei, ostenindu-se să îi împace pe oameni, nu i-a putut împăca pe toți şi venind, mâhnit, la cel ce îi vizita pe cei bolnavi, l-a găsit şi pe el slăbit şi neizbutind să îşi împlinească făgăduința sa. Căzând de acord, amândoi s-au dus la cel din pustie, i-au împărtăşit durerea lor şi l-au rugat să le spună ce faptă bună a săvârşit el acolo. După o scurtă tăcere, pustnicul turnă apă într-o cană şi zise:

– Uitați-vă în apă.

Apa era tulbure, astfel că nimic nu se vedea în ea. După câtva timp el zise iar:

– Uitați-vă, acum apa s-a limpezit.

Îndată ce s-au uitat în apă, ei şi-au văzut chipurile ca într-o oglindă. Atunci el le spuse:

– Aşa se întâmplă şi cu cel ce trăieşte printre oameni. Din cauza tulburării, el nu îşi vede propriile sale păcate. Dar, când se retrage şi trăieşte în singurătate, mai ales în pustie, atunci se văd şi defectele sale.

Trei moduri minunate de a scăpa de moarte

Un tânăr se plimba pe strada oraşului. Văzând pe jos o cărticică mică, de buzunar, deveni interesat de ea, o ridică de jos şi începu să o răsfoiască din mers. În acest timp, pe stradă se auziră țipete, iar lumea începu să se agite pe trotuar. Provocând un zgomot teribil, o casă veche, cu două etaje, predestinată demolării, se prăbuşi. Tânărul tocmai trecu pe lângă ea şi peretele, care căzu, aproape că îl lovi, dar el era cufundat în lectură şi nu observă de ce primejdie cumplită scăpă.

La intersecția de care se apropie se auzi un scârțâit de frâne. Un frumos automobil sport, neîncadrându-se în viraj, zbură pe trotuar şi, răsturnându-se, se rostogoli în direcția tânărului. Încă o clipă – şi maşina l-ar fi strivit. Dar aici ea se lovi de un stâlp de beton şi, răsturnându-se pentru ultima oară, rămase întinsă cu roțile în sus. Tânărul fu salvat, dar, fiind captivat de carte, nici măcar nu observă acest fapt.

Dând colțul, tânărul se apropie de o clădire înaltă. Sus, deasupra, se auzi un bubuit. Schela căzu și zbură în jos, amenințând cu moartea pe toți cei ce se aflau lângă clădire. Oamenii alergau în toate părțile. În jurul tânărului cădeau, bubuind, țevi de fier și plăci de lemn. Dar el era cufundat tot în lectura cărții și nu văzu și nu auzi nimic. Din fericire, nimeni nu avu de suferit.

Tânărul, apropiindu-se de clădirea institutului în care studia, tocmai termină de citit cartea și ridică din umeri, negăsind în ea nimic interesant. Cartea se numea: *Trei moduri minunate de a scăpa de moarte.*

Tot nu înțelegeți, nici nu pricepeți? Atât de învârtoșată este inima voastră? (*Marcu* 8, 17).

Cei trei prieteni

Un om avea trei prieteni. Primii doi se bucurau de iubirea și respectul lui deosebit, iar al treilea uneori era și uitat.

Și s-a întâmplat așa încât acest om a căzut într-o nenorocire. La cine să alerge după ajutor? La prieteni. Și iată-l că vine la cel dintâi prieten, cel mai iubit, și îi expune pricina vizitei sale.

– Ce prieten ești tu cu mine? îi răspunde acesta. Eu nici măcar nu te cunosc. Uite, dacă vrei, ia câteva haine și altceva nu mai aștepta de la mine.

Întristat de un asemenea refuz, omul se îndreaptă către al doilea prieten și îl rugă să îl însoțească în drumul pe care trebuia să îl facă spre îndreptarea

situației sale strâmtorate. Dar și acest prieten refuză să îi acorde ajutor, motivând că nu are timp liber, deși a fost de acord să îl însoțească până nu departe. Părăsit de prietenii și apropiații săi, el și-a amintit de al treilea prieten și s-a îndreptat către el.

Acesta, contrar tuturor așteptărilor, a fost foarte compătimitor față de nenorocirea lui și cu ajutorul său nenorocirea a trecut.

Nu ai nimic

A venit odată la un stareț (un bătrân) o fecioară și a spus:

– Avvo, eu țin post de șase săptămâni și în fiecare zi citesc Vechiul și Noul Testament.

Starețul a spus:

– Făcutu-ți-s-a sărăcia ca bogăția?

– Nu.

– Ocara ca lauda?

– Nu.

– Dușmanii ca prietenii?

– Nu.

– Atunci, zise înțeleptul stareț, mergi și te ostenește, căci nu ai nimic.

La patul unei mame muribunde

Un preot a fost prezent în ultimele clipe ale vieții unei mame, care avea copii mici.

Cu o tristețe profundă se uita muribunda la micuții pe care îi lăsa în urmă. Dar bunul preot o mângâia, zicând:

– Nu vă întristați, aduceți-vă aminte ce se spune în Biblie despre orfani: *tatăl meu şi mama mea m-au părăsit, dar Domnul m-a luat*. Nu va face Dumnezeu acelaşi lucru şi cu copiii dumneavoastră?

Auzind aceasta, muribunda şi-a îndreptat privirea sa rugătoare spre Cer şi a spus:

– Dumnezeule Sfânt şi Nemuritor, nu îi lăsa nici pe copiii mei!

Apoi, liniştită, a continuat:

– Îi las pe orfanii mei lui Dumnezeu, Care nu poate muri.

Fericirea are o înfățișare simplă

O văduvă trăia împreună cu singurul ei fiu. Şi ei erau foarte săraci şi nefericiți. Femeia îmbătrâni, începu să nu să se simtă bine, iar apoi se îmbolnăvi de tot. Tânărul o îngrijea cum putea şi toți banii câştigați îi cheltuia pe medicamente. Dar sănătatea femeii continua să se înrăutățească şi într-o zi ea i-a spus fiului ei:

– Copilaşul meu, eu am auzit că pe drumul principal trece uneori un împărat bun, care are leacuri pentru toate bolile. Ar fi bine dacă tu l-ai întâlni şi i-ai cere pentru mine un leac, iar pentru tine, fericire. Numai că acest împărat are diferite înfățişări şi nu este uşor să îl recunoşti.

– Cum, dar, îl voi recunoaşte eu, mămico? întrebă fiul.

– Când îl vei întâlni, vei simți în inima ta bucurie, fiule, răspunse mama.

Tânărul sosi pe drumul principal, pe care trecea bunul împărat. Încercând să îl recunoască, el intră în vorbă cu oricine trecu pe acolo. Dar nici una dintre convorbiri nu stârni bucurie în inima lui. Odată tânărul întâlni un bătrân ramolit şi, stând de vorbă cu el, îl întrebă cum îl putea găsi pe împăratul cel bun. Bătrânul răspunse:

– Trebuie să ți se deschidă ochii inimii. Altfel nu vei izbuti să îl recunoşti.

Şi adăugă:

– Dacă nu îl vei întâlni aici, nu îl vei întâlni nicăieri altundeva, oricât de mult ai căuta.

Tânărul îşi luă politicos rămas bun de la bătrân.

Când acesta a plecat, el a simțit brusc că în inima sa a luat naştere fericirea. Şi a alergat pe drum în direcția în care plecase bătrânul, dar acesta nu mai era nicăieri. Atunci a observat pe marginea drumului un săpător care scotea lut pentru olărit.

– Nu ai văzut un bătrân pe aici? îl întrebă tânărul.

– Eu sunt ocupat cu lucrul şi rareori mă uit în jur, răspunse săpătorul. Dar ce s-a întâmplat?

– Trebuie să îl găsesc pe bunul împărat, răspunse tânărul, şi să îi cer pentru mama mea un leac, iar pentru mine, fericire. Numai că nu izbutesc deloc să îl întâlnesc. Aşteaptă, aşteaptă! exclamă brusc tânărul entuziasmat. Nu ştiu de ce, dar, când vorbesc

cu tine, simt în inima mea fericire, deşi eşti un simplu săpător.

– Mult mi-a fost dat să aştept până să ţi se deschidă ochii, spuse săpătorul şi îi întinse tânărului leacul. Ţine minte că fericirea are o înfăţişare foarte simplă.

Într-o clipă tânărul văzu chipul minunat al bunului împărat. În următoarea clipă totul dispăru. Tânărul se întoarse acasă bucuros şi îi dădu mamei sale leacul. Luându-l, ea îndată se făcu complet sănătoasă şi cu lacrimi de recunoştinţă în ochi îşi îmbrăţişă fiul, zicând:

– Iată, a venit şi în casa noastră fericirea.

Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei prea mici, Mie Mi-aţi făcut (*Matei* 25, 40).

Câinele ucis

După terminarea predicii, preotul unei parohii a observat un băiat, care nu pentru prima dată zăbovea mai mult decât toţi ceilalţi enoriaşi în biserică. Pesemne că îl frământa ceva. Apropiindu-se de băiat, el a întrebat dacă îl poate ajuta cu ceva.

– Spuneţi-mi, iadul există cu adevărat? ridică băiatul ochii plini de spaimă.

– Ţi s-a întâmplat ceva? Pocăieşte-te, spune-mi, propuse preotul.

– Acum câteva zile un câine l-a muşcat pe fratele meu mai mic. Şi eu, de mânie, l-am bătut pe acest câine cu băţul până când a murit.

– Nu te mai mâhni atât, încercă să îl liniştească preotul. Deja te-ai pocăit şi Dumnezeu te va ierta.

– Dar eu nu am nevoie deloc de iertarea lui Dumnezeu! Eu mă tem că, atunci când voi muri şi voi ajunge în iad, mă voi întâlni acolo cu acest câine.

Cărarea îngustă

Un orăşean a venit într-un sat şi împreună cu un sătean a mers în pădure să culeagă fructe de pădure. Concentrându-se numai asupra culesului fructelor de pădure, ei au ajuns într-o zonă mlăştinoasă. Săteanul a descoperit pericolul şi l-a avertizat pe orăşean:

– Acum fii atent. Trebuie să rămânem doar pe acea cărare pe care am venit aici, pentru că în dreapta este baltă, iar în stânga, mlaştină.

– Şi care este diferenţa dintre ele? întrebă orăşeanul.

– În general, nici una, numai că în mlaştină dispari mai repede.

Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt care o află (*Matei* 7, 14).

Călugărul demascat

Fraţii unei mănăstiri au venit la Sfântul Episcop Ammon şi au început să se plângă de un monah, care decăzuse atât de mult încât noaptea venea la el o femeie, şi începură să îi ceară Cuviosului Ammon

să îl gonească pe acest monah, dezbrăcându-l de hainele monahale.

Episcopul refuză, zicând:

– Nu voi crede până când nu mă voi convinge eu însumi.

Aşadar, călugării au pândit momentul când desfrânata a intrat în chilia acestui biet monah, şi i-au raportat episcopului. Şi el a spus:

– Haideți să mergem împreună.

Au bătut în uşă la monah; acesta, tremurând de frică, le-a ieşit în întâmpinare. Episcopul cu frații au intrat în chilie. Ammon a ghicit că monahul îşi ascunsese vizitatoarea din timpul nopții sub butoiul care se afla în chilie. Şi s-a aşezat pe acest butoi şi le-a spus călugărilor:

– Căutați în toate colțurile chiliei.

Aceştia au început să caute, au coborât în beci, însă pe nimeni, fireşte, nu au putut găsi. Nici unul dintre ei n-a îndrăznit să spună: „Ridică-te, vlădică[12], să ne uităm sub butoi". Şi au spus:

– Nu am găsit pe nimeni.

Ammon le-a răspuns:

– Vedeți cum ați greşit? Mergeți şi pocăiți-vă.

Iar el a rămas cu acel monah, s-a apropiat de el fără să spună niciun cuvânt de mustrare, ci numai luându-l de mână cu dragoste, i-a şoptit încet:

– Frate, frate, ia aminte la sufletul tău, aminteşte-ți cât de scurtă este această viață.

Şi a ieşit.

Măsura în nevoințe

Un stareț (un bătrân) nevoitor, care avea haina din rogojină, a venit odată la avva Ammon. Avva, văzându-l în această haină, i-a spus:

– Asta nu îți aduce niciun folos.

Bătrânul i-a mărturisit:

– Trei gânduri îmi vin. Primul îmi spune să rătăcesc prin locuri pustii; al doilea, să plec într-o țară în care nimeni nu mă cunoaşte; iar al treilea, să mă zăvorăsc într-o colibă, să nu văd pe nimeni şi să mănânc o dată în zi.

Avva Ammon i-a răspuns:

– Nici una dintre aceste trei propuneri nu îți va fi de folos. Dimpotrivă, stai liniştit în coliba ta, mănâncă în fiecare zi cu măsură, să ai în inimă cuvântul vameşului (*Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului!*) şi te poți mântui.

Comentariul lui Ignatie Brianceaninov:

„Evident că purtarea unei haine ciudate, care sărea tuturor în ochi, şi intenția de a duce un mod de viață diferit, care trebuia să atragă asupra sa atenția multora, i-au fost insuflate ascetului de îngâmfare, pe care el nu o putea înțelege. Cuviosul Ammon l-a învățat nevoința smereniei, singura plăcută lui Dumnezeu, singura capabilă să atragă mila şi harul lui Dumnezeu asupra nevoitorului".

Recolta

Un țăran avut avea multe ogoare cu pământ bun. El muncea cu râvnă, dar grânele lui nu creşteau atât de bine ca pe ogorul unui țăran sărac, ce se afla lângă ogorul său. Țăranul cel bogat se minuna de acest lucru şi l-a întrebat pe vecinul său cel sărac ce anume face el ca pe pământul lui nisipos toate să crească atât de bine şi de frumos, în ce chip lucrează el pământul? Țăranul cel sărac a răspuns:

– Dragă vecine, diferența constă numai în faptul că dumneata semeni altfel decât mine.

– Dar cum faci dumneata?

– Cu rugăciune, a răspuns țăranul cel evlavios. Eu în hambar mă aplec în genunchi şi mă rog ca Dumnezeu, Creatorul întregului Univers, să îmi înmulțească semănăturile. De aceea pământul, îngrăşat prin rugăciune, este cel mai bun.

Învățătorul și ucenicul

Odată a venit un ucenic la învățătorul său şi l-a întrebat:

– Cum pot ajunge la viața cea mai presus de fire, încât să Îl văd pe Dumnezeu, să Îl aud şi să vorbesc cu El?

Învățătorul a răspuns:

– Când vei fi în stare să te sileşti măcar pentru un minut să intri acolo unde nu locuieşte nici o ființă vie, Îl vei auzi pe Dumnezeu.

– Acest loc este aproape sau departe? a întrebat ucenicul.

– Acest loc este în tine însuți și, de vei putea măcar pentru o vreme să îți oprești gândurile și dorințele, vei auzi cuvintele nespuse ale lui Dumnezeu, a spus învățătorul.

– Cum voi putea auzi cuvintele lui Dumnezeu, când eu nici nu voi gândi, nici nu voi vorbi?

– Când nu vei mai gândi cu mintea ta, nici nu îți vei mai dori ceva în inima ta, când mintea și voința ta vor fi calme și se vor dedica în liniște percepe-rii cuvintelor Cuvântului și Duhului Celui Veșnic, când sufletul tău își va desface aripile și se va ridica deasupra a ceea ce este trecător, când prin gândirea ta abstractă îți vei bloca imaginația și simțurile tale exterioare, atunci Veșnicul Auz, Văz, Grai se vor deschide în tine și Dumnezeu va auzi și va vedea prin tine, pentru că tu vei fi organul Duhului Său, și Dumnezeu va vorbi în tine și îi va șopti Duhului tău, și Duhul tău va auzi glasul Său. De aceea, fericit vei fi dacă te vei putea înfrâna de la gândirea și dorirea ta și vei putea opri roata imaginației și a simțurilor tale, căci în realitate nimic nu există în afară de propriul tău auz și propria ta dorință, care să te împiedice și să nu te lase să Îl vezi și să Îl auzi pe Dumnezeu.

Fermierul și vecinul său

A venit odată la un fermier vecinul său. Şi familia i-a spus că fermierul a plecat să inspecteze clădirile care se construiau în curte. Vecinul a colindat toată curtea, dar pe fermier nu l-a găsit. Şi i-a întrebat pe muncitorii care treceau pe acolo, unde îl mai poate căuta pe stăpânul lor. Ei l-au sfătuit să se uite în grădină. Vecinul a colindat toată grădina, dar nicăieri nu l-a văzut pe prietenul său şi s-a hotărât să îl strige. Fermierul a răspuns din vie şi îndată i-a ieşit în întâmpinare.

– Prietene, nu te-aş fi putut găsi dacă nu ai fi răspuns, îi spuse fermierului vecinul.

– Păi, niciodată nu m-ai putea găsi aici dacă eu însumi n-aş ieşi, răspunse fermierul. Dacă tu m-ai fi strigat imediat, eu ți-aş fi răspuns îndată, şi nu ar mai fi trebuit să mă cauți atât.

Lauda și ocara aduse morților

La un ascet renumit a venit odată un călugăr începător, rugându-l să îi arate calea desăvârşirii.

– În această noapte, spuse bătrânul, mergi la cimitirul din vale şi laudă-i pe morții de acolo cum vei şti tu mai bine şi apoi să te întorci la mine.

A doua zi călugărul se întoarce de la cimitir:

– Ți-am împlinit porunca, părinte! Toată noaptea i-am lăudat în gura mare pe aceşti morți, i-am numit sfinți, părinți fericiți, drepți mari şi plăcuți

lui Dumnezeu, luminători ai lumii, comori ale înțelepciunii, sarea pământului; lor le-am atribuit toate virtuțile despre care am citit în Sfânta Scriptură și în cărțile grecești.

– Și ce s-a întâmplat? Cum și-au exprimat ei mulțumirea?

– În niciun fel, părinte: tot timpul au păstrat tăcerea, nici un cuvânt n-am auzit din gura lor.

– Foarte surprinzător, spuse bătrânul, dar iată ce să faci: în noaptea aceasta mergi iar acolo și ocărăște-i până dimineața cum vei ști tu mai bine. Atunci cu siguranță îți vor răspunde.

În ziua următoare călugărul se întoarce iarăși cu răspunsul:

– În toate felurile i-am jignit și ponegrit, i-am numit câini necurați, vase ale diavolului, apostați; i-am egalat cu toți nelegiuiții din Vechiul și Noul Testament de la Cain-fratricidul până la Iuda-vânzătorul, de la freneticii Ghibeoniți până la Anania și Safira, care au mințit pe Dumnezeu, i-am acuzat de toate ereziile de la Simon magul până la cea din urmă, numită monotelism.

– Și ce s-a întâmplat? Cum ai scăpat de furia lor?

– În niciun fel, părinte! Tot timpul au tăcut. Mi-am plecat și urechea la morminte, dar nimeni nici măcar nu s-a mișcat.

– Vezi, spuse starețul, te-ai ridicat pe prima treaptă a viețuirii îngerești, care este ascultarea; iar la culmea acestei viețuiri pe pământ vei ajunge numai atunci când vei fi la fel de indiferent și față de laude, și față de ocări, ca și acești morți.

Depozitul cu aur

Într-un oraş un împărat a construit o clădire ciudată şi i-a anunţat pe cetăţeni: „Cine va intra în ea, va putea lua cât aur va putea duce cu el". Cetăţenii s-au repezit la clădire, dar au găsit pe ea o inscripţie: „Intrare numai pentru cei muţi".

Au găsit un om mut şi l-au trimis înăuntru cu ordinul de a aduce cât mai mult aur. Mutul a intrat, dar în scurt timp a ieşit, a cerut o hârtie, o peniţă şi a scris: „Pe a doua uşă este o inscripţie: «Intrare numai pentru cei surzi»". Orăşenii au găsit un om surdomut, i-au explicat rugămintea lor şi l-au trimis în clădire. El a ieşit repede şi a scris următoarele: „Pe uşa următoare este o inscripţie: «Intrare numai pentru cei orbi»".

Cu mare greutate au găsit un om mut, surd şi orb, dar, să-i explice ce trebuie să facă, nimeni n-a putut. Apoi au găsit soluţia: şi-au gravat cererea lor pe o scândură de lemn. Cel mut, surd şi orb a înţeles ce îl roagă ei şi le-a adus orăşenilor aur.

Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui (*1 Corinteni* 10, 24).

Hristos-călător

Odată Hristos şi Apostolul Petru au ajuns seara târziu într-un sat. Domnul vroia să caute popas peste noapte într-o colibă săracă, dar Sfântul Petru a insistat, spunând că ar putea merge la una dintre casele bogate, unde sunt de toate din belşug. Domnul nu

l-a reținut; i-a îngăduit să meargă, iar El S-a așezat lângă o colibă săracă. Petru s-a dus la cea mai bogată casă. „Aici au de toate din belșug, aici ne vor oferi o cină bogată și o cazare bună!" – a gândit el; dar s-a înșelat. Gazda l-a refuzat în mod grosolan:

– Nu, eu pentru vagabonzi nu am nici cină, nici cazare!

Petru s-a supărat, dar nu și-a pierdut nădejdea și s-a dus la altă casă. Și aici, și la a treia casă a primit același refuz. Cu necaz s-a întors, în cele din urmă, la Mântuitorul.

– Haide să căutăm în această colibă, a spus Domnul, și amândoi au intrat în colibă.

Au găsit-o pe gazdă cu copiii la masă. Peste tot se vedea sărăcia. „Ei, bine, cu siguranță nu vom fi primiți – s-a gândit Petru – femeia asta nu are nimic!" Dar a greșit. Când Domnul a cerut cină și cazare, femeia, care era văduvă, a răspuns:

– De nu veți disprețui ceea ce am, eu cu bucurie vă voi ospăta.

Domnul a fost mulțumit de toate. Văduva imediat s-a ridicat și a ieșit; puțin mai târziu s-a întors și a adus un vas cu supă. Și-a cerut scuze că supa nu este destul de grasă; cu dragă inimă ar fi gătit-o mai grasă, dar nu are untdelemn.

– Petre, a spus Mântuitorul, numără ochii de grăsime care plutesc în supă!

Apostolul a numărat ochii; erau peste șaizeci și asta, fără să numere atent. Când au terminat de mâncat și au început să se aranjeze în pod, unde văduva le pregătise patul, Mântuitorul a numărat tot atâtea mo-

nede de aur, câți ochi plutiseră în supă, şi i-a dat văduvei. Săraca femeie nu ştia ce să mai facă de bucurie.

Dimineața devreme s-a dus la o casă bogată din apropiere după lapte ca să le pregătească călătorilor un mic dejun bun şi i-a povestit gazdei de acolo cât de generos au răsplătit-o călătorii pentru supa ei slabă: i-au dat tot atâtea monede de aur, câți ochi plutiseră în supă. Țăranca cea bogată era lacomă la bani. Ea i-a spus văduvei să nu mai gătească nimic pentru călători, că ea însăşi îşi doreşte să îi invite, că ea are de toate şi supa poate fi gătită mai bine. Când văduva le-a transmis acestea Mântuitorului şi Sfântului Petru, Domnul a spus:

– Să mergem, Petre!

Şi s-au dus la casa acelei țărănci, însoțiți de binecuvântările văduvei. Țăranca cea bogată le găti o supă grasă-grasă. „Dacă ei au plătit atât de mult pentru o supă slabă, se gândi ea, cât vor plăti pentru una grasă?!"

– Petre, spuse Domnul, numără ochii de grăsime care plutesc în supă.

– O, Doamne! exclamă Petru, căruia supa i se păru foarte gustoasă, supa este atât de bună încât toată grăsimea din ea s-a contopit într-un singur ochi. Gazda merită să o răsplăteşti de două ori mai mult.

La plecare Domnul i-a dat țărăncii numai o monedă de aur. Ea a fost nemulțumită de aceasta, dar Domnul nu i-a dat nimic mai mult: „Câți ochi, atâția bani de aur!".

Pe drum Petru L-a judecat pe Domnul, dar Domnul a spus:

– Petre, nu în mărime constă calitatea darului, ci în acel scop lăuntric, cu care este dăruit. Adevărat îți zic ție, că supa cea slabă a văduvei sărace valorează de şaizeci de ori mai mult decât supa cea gustoasă a țărăncii bogate.

Un huligan în biserică

Odată, într-o biserică, în timpul slujbei a intrat un bărbat tânăr, cu o puternică constituție fizică, pe fața căruia se vedea că are intenții rele. A mers în fața tuturor, a luat loc şi, făcându-se comod, a început să mănânce semințe şi să înjure. A început predica, preotul stătea în amvon. Flăcăul îl întrerupea, îşi bătea joc de cuvinte şi arunca în el cu coji de semințe. Apoi a început să râdă tare de cor, când a început să cânte psalmi. Nimeni nu i-a spus nimic. Slujba a mers ca de obicei. Iar când slujba a luat sfârşit, s-a apropiat de el o bătrânică cu mătura şi a zis:

– Dă-mi voie, fiule, să mătur în jurul tău.

După aceste cuvinte flăcăul a izbucnit brusc în lacrimi şi a fugit. A doua zi s-a întors la biserică şi s-a pocăit.

Regatul lanțurilor

A fost odată într-un mare regat un fierar. El învățase să facă lanțuri atât de frumoase, încât, în cele din urmă, începu el însuşi să le poarte. Această noutate

le plăcu celorlalți fierari. Apoi începură să poarte lanțuri şi ceilalți oameni, chiar şi împăratul şi nobilimea. Împăratul emise un decret special, ca toți oamenii să poarte lanțuri. Copiii în şcoli erau învățați cum trebuie să poarte lanțurile. Bijutierii începură să facă lanțuri de aur, lanțuri de argint şi lanțuri cu briliante. Lanțurile deveniră cea mai mare distincție acordată în stat. Apărură meşteri, care fabricară lanțuri noi, sofisticate, din diverse aliaje ultra-uşoare. Începură să se țină conferințe ştiințifice şi simpozioane despre lanțuri. Oamenii de ştiință scriseră o nouă istorie a regatului lor, în care demonstrară că lanțurile în regat au fost purtate din cele mai vechi timpuri.

Şi, totuşi, se găsiră oameni care nu vroiau să le poarte. Ei fură persecutați, închişi şi, ca pedeapsă, obligați să poarte nişte lanțuri care provocau chinuri. Însă, murind, ei le lăsară oamenilor o simplă poruncă: „Eliberați-vă de lanțuri!". Treptat, cei ce crezură în ea deveniră tot mai mulți şi mai mulți. Unii oameni îşi dădură de pe ei toate lanțurile, alții doar o parte dintre ele. Cei ce se eliberară le explicară tuturor că pentru ei deveni mult mai uşor de trăit. Dar oamenii dădură neîncrezători din cap, spuseră că a fi altfel decât ceilalți nu este posibil pentru toți, şi se împrăştiară, zăngănind din lanțurile lor.

Cu timpul majoritatea populației se întări în convingerea că şi fără lanțuri viața este la fel de posibilă. Atunci regele emise un nou decret, care îi îndreptățea pe cei ce pătimiseră pentru refuzul de a purta lanțurile. În cinstea acestor martiri stabiliră

chiar şi o zi de sărbătoare. Dar, să-şi scoată lanţurile, ca înainte, nimeni nu îndrăznea. Se obişnuiseră.

Şi aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis (*Ioan* 17, 3).

Preţul unui monah

Un contrabandist, temându-se de raidurile poliţiei, a apelat la un monah foarte vestit cu rugămintea de a ascunde marfa de contrabandă în mănăstire. El se bizuia pe faptul că poliţia nu îl va suspecta pe preot, căci acesta avea o reputaţie impecabilă.

Monahul a fost indignat de această rugăminte şi a cerut ca omul să părăsească imediat mănăstirea.

– Pentru mila ta îţi voi da o sută de mii de dolari, a făgăduit contrabandistul.

Monahul a ezitat uşor înainte de a refuza din nou.

– Două sute de mii.

Monahul tot a refuzat.

– Cinci sute de mii.

Monahul a apucat băţul şi a început să ţipe:

– Şterge-o chiar acum! Te-ai apropiat prea mult de preţul meu!

Preţul ascultării

În biroul unui ofiţer KGB, care era un om în vârstă, un creştin a fost supus unui interogatoriu crud. După multe încercări nereuşite de a-l convinge să

coopereze, ofițerul i-a propus creştinului o conversație sinceră.

– Hai să fim sinceri, spuse el. Ce ți-a dat ție Dumnezeul tău, pe Care Îl slujeşti cu atâta fanatism? Ai o familie mare, copiii tăi deseori sunt înfometați, nu sunt îmbrăcați, soția ta acum este singură în concediu de maternitate, iar tu poți nici să nu ieşi de aici din pricina încăpățânării tale. Semnează actul de colaborare şi totul se va schimba. Un loc bun de muncă, salariu decent, respect, copiii vor avea o perspectivă pentru învățământul superior.

– Bine, sunt de acord, răspunse creştinul, dar am o condiție.

– Care?

– Dumneavoastră aveți copii?

– Da. Un fiu, care va împlini în curând 22 de ani, dar ce legătură are cu asta?

– Dacă dumneavoastră mă veți lăsa să îl torturez brutal pe fiul dumneavoastră până la moarte şi nu vă veți răzbuna pe mine, ci, dimpotrivă, mă veți ierta, apoi veți spune cât de mult mă iubiți dumneavoastră pe mine, îmi veți promite protecție non-stop mie şi familiei mele, ajutor în toate nevoile mele, viața cea minunată, care nu poate fi descrisă, veşnică şi, pentru ca eu să cred în ea, îl veți învia pe fiul dumneavoastră din morți a treia zi, eu vă jur că voi face tot ceea ce îmi veți cere. Mai mult decât atât, vă voi numi stăpânul meu în fața tuturor şi, de va fi nevoie, îmi voi sacrifica viața mea pentru dumneavoastră.

După ce l-a ascultat pe creştin, ofițerul a tăcut mult timp. Apoi s-a ridicat şi a spus:

– Iertați-mă pentru propunerea mea neroadă, sunteți liber.

Omul și păsările

Un om şedea în grădina sa pe o bancă şi citea o carte. O pasăre frumoasă a venit în zbor şi s-a aşezat pe o ramură. Omul nu se mai sătura privind-o. Apoi a mai venit una în zbor, la fel de frumoasă. Apoi alta, tot la fel, ca şi celelalte două dinainte, şi s-a aşezat pe ramură lângă ele. Omul admira, încântat, această privelişte. Dar atunci un întreg cârd de astfel de păsări, învârtindu-se în apropiere, observându-le pe cele trei care şedeau în pom, au venit în zbor la ele şi, țipând tare şi ciorovăindu-se, au început să se aşeze şi ele în pom.

Omul se strâmbă, oftă, închise cartea şi plecă în casă.

... noi toți am petrecut odinioară, în poftele trupului nostru, făcând voile trupului şi ale simțurilor... (*Efeseni* 2, 3).

Omul nu este înger

Fericitul părinte Ioan Colov (această poreclă, „kolovos", i-a fost dată cuviosului din pricina staturii lui mici şi înseamnă „pitic") a părăsit lumea la o vârstă fragedă. Împreună cu fratele său bun, Daniil, s-a retras în Pustia Schetică din Egipt, unde amân-

doi s-au călugărit. Ei s-au instalat într-o chilie şi îşi petreceau timpul în post şi rugăciune. După câtva timp Ioan îi spuse fratelui său Daniil:

– Eu m-am hotărât să nu mai port grijă deloc de trupul meu. Nu mai vreau nici să mănânc, nici să beau apă, ci vreau să trăiesc în această pustie fără nicio grijă, ca un înger fără trup, şi, zicând acestea, îndată şi-a dat haina de pe el şi a ieşit gol din chilie în pustie.

În acea noapte a fost un ger puternic. Nerăbdând gerul, Ioan se întoarse la chilia fratelui său şi începu să bată la uşă. Fratele său, dorind să îl învețe minte, mult timp nu îi răspunse. Apoi făcu o rugăciune şi întrebă:

– Cine bate atât de insistent la uşa mea?

Ioan răspunse:

– Sunt eu, fratele tău, Ioan. Nu pot îndura gerul şi m-am întors să îți slujesc.

Daniil spuse:

– Nu mă amăgi, demone! Pleacă de aici, că nu îți voi deschide. Cum îndrăzneşti să spui că tu eşti fratele meu? Nu şti, oare, că fratele meu este înger, că el nu poartă grijă de trupul său, că nu are nevoie de mâncare? Pleacă de la mine!

Ioan făcu o rugăciune şi zise:

– Eu sunt fratele tău, Ioan! Acum am aflat că, nerăbdând gerul, am şi eu trup.

Când se pocăi, fratele său deschise uşa şi îl primi în chilie, zicându-i în acelaşi timp:

– Frate, şi tu ai trup, şi pentru el trebuie să te osteneşti, procurându-i mâncare şi haine.

Înțelepciunea omenească

A fost odată un țăran, care credea că, dacă ar comanda el vremea, ar fi mult mai bine. „Boabele s-ar coace mai repede, se gândea el, şi spicele ar fi mai bogate".

Dumnezeu văzu gândurile lui şi îi spuse:

– Dacă tu crezi că ştii mai bine când şi ce fel de vreme trebuie, administreaz-o singur în vara aceasta.

Țăranul se bucură foarte mult. Şi îndată îşi dori vreme cu soare. Când pământul începu să se usuce, el îşi dori să plouă în timpul nopții. Boabele crescură ca niciodată. Nu mai puteau de bucurie, iar țăranul se gândi: „Minunat, totul este bine anul acesta – şi vremea, şi recolta. Asemenea spice niciodată nu am mai văzut în viața mea".

Toamna, când câmpul se îngălbeni, țăranul merse la secerat, să adune recolta. Dar mare i-a fost dezamăgirea: spicele toate erau goale! A adunat numai paie.

Şi iar a început acest țăran să se plângă lui Dumnezeu că recolta nu e bună de nimic.

– Dar tu ai comandat vremea după bunul tău plac, i-a răspuns Creatorul.

– Eu am trimis pe rând când ploaie, când soare, a început țăranul să explice. Am făcut totul cum trebuie. Nu pot înțelege de ce spicul este gol?!

– Dar de vânt ai uitat! De aceea, n-ai obținut nimic. Vântul este necesar pentru a transfera polenul de la un spic la altul. Atunci bobul se fertilizează şi se obține un spic bun, plin, altfel recoltă nu va fi.

Țăranului i se făcu rușine și se gândi: „Mai bine să controleze Domnul vremea. Noi nu facem decât să încurcăm totul în natură cu «înțelepciunea» noastră".

Cu cât mai puțin, cu atât mai bine

Soția se pregătește să meargă în oraș la cumpărături. Soțul, arhitect, ocupat cu lucrul, luat acasă, îi întinde portofelul. Soția îl întreabă din ușă pe soț:

– Din acești bani să îți mai las ceva, dragă?

– Cu cât mai puțin, cu atât mai bine, răspunse acesta, fără să își ridice privirea din desene.

După câtva timp soția se întoarse acasă cu niște pachete mari și îi dădu înapoi soțului portofelul.

Soțul îl deschide cu surprindere și zice:

– Nu este nimic în el!

Soția ridică din sprâncene:

– Firește că nu este! Am crezut că tu ai hotărât să îmi faci mie un cadou. Căci doar ai spus: „Cu cât mai puțini bani vei lăsa, cu atât mai bine".

– Dragă, eu am vrut să spun cu totul altceva: „Cu cât mai puțin vei cheltui, cu atât mai bine".

Ochelarii negri

Un băiat, când trecea pe stradă către casa sa, nu îi saluta niciodată pe vecini. Vecinii le-au spus părinților lui că fiul lor se poartă nepoliticos. Tatăl începu să își mustre fiul. Acesta își ascultă tatăl, lă-

sând capul în jos ruşinat. Apoi băiatul i se adresă tatălui său, zicând:

– Tată, cumpără-mi, te rog, nişte ochelari negri!

– Pentru ce, fiule? întrebă tatăl surprins.

– Pentru că acum îmi va fi foarte ruşine să merg pe strada noastră...

– Ei, fiule! Mai bine străduieşte-te să te îndrepți şi atunci nu vei mai avea nevoie de ochelari negri, zâmbi tatăl.

Ce înseamnă să mărturisești credința

În timpul împăratului roman Deciu mulți creştini au fost chinuiți în închisori. Mai ales în Nicomidia. Pentru a-i judeca pe prizonieri, a venit odată aici un oficial imperial, care se numea Pereniu. El a poruncit să fie adunați toți cetățenii, ca aceştia să îşi declare în mod deschis credința lor.

– Fiecare să îşi spună numele, țara de origine şi rangul! ceru judecătorul păgân.

Un roman bogat, pe nume Codrat, care mărturisea în taină credința în Hristos, stătea în spatele tuturor celor adunați şi părea a fi un spectator străin. Nimeni nu bănuia că acest nobil roman era creştin. Observând timiditatea care îi cuprinse pe unii dintre creştini, Codrat decise să le dea un exemplu de mărturisire, adică să arate ce înseamnă să mărturiseşti credința în Dumnezeu. El a ieşit înainte şi a declarat cu voce tare:

– Numele nostru este acela de creştini, rangul nostru, de robi ai lui Hristos, iar patria noastră este Cerul.

Auzind acestea, Pereniu le-a poruncit scutierilor să îl ia pe străin. Dar fericitul Codrat s-a apropiat el însuşi de judecător şi, făcându-şi semnul Sfintei Cruci, a exclamat:

– Eu îţi spun în numele tuturor că toţi cei adunaţi aici sunt oştenii lui Hristos, care nu se tem să declare acest lucru în mod deschis.

Şi, într-adevăr, creştinii din Nicomidia au ales mai bine să moară pentru Hristos, decât să se lepede de credinţa în El.

Ce este mai greu?

Odată între nişte ucenici a izbucnit o dispută. Nu puteau nicidecum să decidă care lucru este cel mai greu: să scrii Revelaţia lui Dumnezeu, să o înţelegi sau, după ce o înţelegi tu, să o explici celorlalţi.

– Eu am o sarcină mai grea decât oricare dintre acestea trei, spuse învăţătorul lor.

– Care?

– Să vă învăţ pe voi să vedeţi realitatea aşa cum este ea.

Sentimentul de vinovăţie

Un Maestru a spus că vinovăţia, sub orice formă a ei, este un sentiment periculos, de care trebuie să fugim, ca de diavolul însuşi.

– Dar oare noi nu trebuie să ne urâm păcatele noastre? a întrebat un ucenic.

– Dacă tu îți simți vinovăția ta, nu îți urăşti păcatul tău, ci pe tine însuți.

Fântâna minunată

Demult se spunea în popor că într-o pădure exista o fântână minunată, părăsită. Dacă aruncai în ea o monedă, după câtva timp ea îți arăta cele mai tainice lucruri din sufletul tău. Unii oameni credeau în această fântână, iar alții râdeau, zicând că toate acestea sunt invenții omeneşti.

Odată au venit la fântână nişte oameni, care îşi doreau foarte mult să afle cum este sufletul fiecăruia dintre ei. Iar împreună cu ei au venit mulți oameni curioşi să vadă cum se va termina toată afacerea lor.

Unul dintre ei aruncă o monedă în fântână şi, când se uită, văzu că în apă apare chipul unei femei urâte şi înspăimântătoare. De spaimă, chiar a sărit de lângă fântână. Al doilea aruncă şi el moneda şi aşteptă: în fântână ieşi la suprafață o monedă mare de aramă şi atât...

Omul rămase surprins şi pleacă. Al treilea curios aruncă şi el moneda în fântână: şi în apă apăru o valiză acoperită de sânge şi foarte murdară. Mai mult de atât omul n-a mai vrut să vadă, a fugit. La fântână a mai venit un om, care aruncă o monedă şi aşteaptă. Apa în fântână s-a liniştit şi el îşi văzu în apă doar chipul său şi altceva nimic.

S-au adunat toți laolaltă şi s-au gândit, s-au tot gândit, dar în nici un chip nu s-au lămurit.

În acest timp se apropie de ei un bătrânel cu părul cărunt şi întreabă:

– La ce vă gândiți, oameni buni?

Ei îi povestiră aşa şi pe dincolo: că nu înțeleg de ce fiecare dintre ei a văzut acea imagine...

– Dar asta este foarte uşor de înțeles, spuse moşneagul. Cel care a văzut acea femeie înspăimântătoare are, deci, un suflet desfrânat. Cel care a văzut moneda de aramă, are un suflet lacom la bani. Cel căruia i s-a arătat valiza acoperită de sânge îi jefuieşte pe oameni şi bea sângele lor. Iar cel ce şi-a văzut chipul său are un suflet cinstit.

Ceilalți oameni ascultară ce spuse bătrânul şi ziseră:

– Atunci, noi nu vom arunca monede în fântână. Cine ştie ce ne va arăta ea?! Ne putem face de ruşine.

Şi aşa a rămas fântâna părăsită până în ziua de astăzi.

Monahia din Șamordino

Una dintre surorile mănăstirii din Şamordino a primit de la egumenă o mustrare aspră pentru o greşeală involuntară. Sora a încercat să explice cauza vinovăției sale, dar egumena, enervată, nu a vrut să asculte nimic şi a amenințat-o imediat în fața tuturor că o va pune la metanii. Dureros şi jignitor a fost pentru viețuitoarea din Şamordino. Totuşi, ea şi-a biruit în suflet iubirea de sine, a tăcut şi cu smerenie şi-a cerut iertare de la egumenă.

Venindu-şi în fire, în chilie, în loc de ruşine şi de tulburare sora a simţit brusc în inima ei o bucurie de negrăit.

În seara aceleiaşi zile ea i-a comunicat tot ceea ce s-a întâmplat Cuviosului Ambrozie de la Optina, care, ascultând povestirea ei, spuse:

– Această întâmplare este providenţială. Să o ţii minte. Domnul a vrut să îţi arate cât de dulce este rodul smereniei, ca tu, simţindu-l, să te îndemni întotdeauna la smerenie: întâi la cea exterioară, iar apoi şi la cea interioară. Când omul se sileşte pe sine să se smerească, Domnul îl alină în sufletul său şi acesta este acel har, pe care Dumnezeu îl dă celor smeriţi. Îndreptăţirea de sine pare doar un mod de alinare, însă în realitate ea aduce în suflet întuneric şi tulburare.

Întâlnire ecumenică

La o întâlnire a credincioşilor de diferite confesiuni oamenii au început să facă cunoştinţă între ei.

– Faceţi cunoştinţă, dânsul este catolic. A fost ortodox.

– Şi cum a devenit catolic?

– A fost cândva jignit în Biserica Ortodoxă şi a trecut la catolicism.

– Înţeleg.

– Faceţi cunoştinţă, dânsul este musulman. A fost ortodox.

– Şi de ce a devenit musulman?

– Ştiţi, a fost jignit în Biserica Ortodoxă şi a trecut la islam.

– Da. Înţeleg.

– Iată, faceţi cunoştinţă cu un budist din Tibet.

– Şi el a fost jignit?

– Nu, nu, el s-a născut budist.

Fiţi, dar, şi voi îndelung-răbdători, întăriţi inimile voastre, căci venirea Domnului s-a apropiat (*Iacov* 5, 8).

Aceasta este Ţara mea!

Trei femei din Rusia şi un turc călătoresc într-un compartiment. Pe fereastră, cât vezi cu ochii, se întind dune de nisip. Uimite de pustietatea şi sălbăticia acestor locuri, femeile exclamă mai tot timpul:

– Ce locuri groaznice!

– Cum pot trăi oameni aici?

– Le place, oare, aici?

Şi, iată, trenul se apropie de o staţie mică, dincolo de care se văd numai câţiva copaci firavi, o cămilă, iar în depărtare, o iurtă făcută din lut. Turcul începe să îşi strângă lucrurile.

– Aici coborâţi? fură femeile surprinse.

– Da, aici, răspunse turcul şi cu emoţie adăugă: Aceasta este Ţara mea!

... dacă trăim, pentru Domnul trăim, şi dacă murim, pentru Domnul murim (*Romani* 14, 8).

Smerenie mare

Venind în Pustia Schetică, Sfântul Arsenie le-a mărturisit preoților despre intenția sa de a intra în monahism. Ei l-au dus la un stareț (un bătrân) plin de Duhul Sfânt, pe nume Ioan Colov. Bătrânul a vrut să îl pună pe Arsenie la încercare.

Şezând preoții la masă să mănânce cu bătrânul, l-au lăsat pe Arsenie stând în picioare, pentru că nimeni nu i-a zis să şadă la masă. Şi, când ei mâncau, el stătea înaintea lor privind în jos, părându-i-se că stă înaintea lui Dumnezeu şi a sfinților îngeri. Şi bătrânul, luând dinaintea sa o bucată de pâine, a aruncat-o înaintea lui, zicându-i: „De voieşti, mănâncă!". Iar bătrânul a făcut aceasta, ispitind smerenia lui şi vrând să ştie dacă cu adevărat a venit să se lepede de sine. Iar Arsenie a gândit în sine, zicând: „Acest bătrân este îngerul lui Dumnezeu mai înainte-văzător şi, cunoscându-mă că sunt mai rău decât un câine, mi-a aruncat această pâine ca unui câine; deci, mi se cade să mănânc ca un câine hrana ce mi s-a dat". Şi, plecându-se jos, a mers pe pământ pe mâini şi pe picioare, ca un dobitoc cu patru picioare şi luând cu gura acea bucată de pâine, a mers într-un colț al chiliei şi, stând acolo pe pământ, a mâncat-o. Iar Cuviosul Ioan Colov, văzând atâta smerenie a lui, a zis către preoți: „Acesta va fi un monah iscusit!".

Şi a iubit pe Arsenie foarte mult pentru smerenia lui şi îndată l-a îmbrăcat în schima monahală, povățuindu-l la nevoința cea duhovnicească.

Apoi, după puțină vreme, i-a dat o chilie aproape de sine, poruncindu-i lui să petreacă deosebi, ca un monah desăvârşit.

Păcatele avvei Dioscor

Avva Dioscor stătea retras în chilie, plângându-se pe sine. Ucenicul lui stătea în altă chilie. Când ucenicul a venit la stareț (la bătrân) şi l-a găsit plângând, l-a întrebat:

– Părinte, de ce plângi?

Starețul i-a răspuns:

– Plâng pentru păcatele mele.

Ucenicul l-a contrazis:

– Tu nu ai păcate!

Dar starețul i-a răspuns:

– Fii convins, fiul meu, că, dacă eu mi-aş vedea toate păcatele mele, lacrimile mele nu ar fi suficiente. Aş avea nevoie de mai multe ajutoare ca să mi le plâng aşa cum trebuie.

Cele două pluguri

Un țăran a reparat la fierărie două pluguri. Amândouă arătau la fel. Unul a rămas să stea în colțul şopronului. Viața lui era mai uşoară decât viața celuilalt plug, pe care în dimineața următoare țăranul l-a pus la căruță şi l-a dus la câmp. Însă acolo cu timpul el a devenit frumos şi strălucitor. Când cele

două pluguri s-au întâlnit iar în șopron, s-au uitat uimite unul la celălalt. Plugul care nu fusese pus la lucru era acoperit de rugină. Și acum se uita cu invidie la prietenul său, care strălucea:

– Ia, spune-mi, cum ai devenit tu atât de frumos?! Doar pentru mine a fost atât de bine să stau liniștit în colțul meu în șopron.

Pe tine trândăvia te-a urâțit, iară pe mine munca m-a făcut frumos.

Ograda fără uși

Odată niște frați au pornit spre avva Antonie și, urcând într-o corabie să meargă la el, au aflat că un bătrân voia și el să meargă acolo, dar frații nu îl cunoșteau. Și, șezând ei în corabie, grăiau din cuvintele părinților și din Scripturi și, de asemenea, despre rucodelia (lucrul mâinilor) lor. Iar bătrânul tăcea. Și, ieșind ei la mal, au aflat că și bătrânul merge la avva Antonie. Când au ajuns la avva, starețul le-a zis:

– Bună tovărășie ați avut pe bătrânul acesta.

Apoi a zis și bătrânului:

– Buni frați ai aflat cu tine, avvo.

– Buni sunt, cu adevărat, răspunse bătrânul, dar ograda lor n-are uși și, oricine voiește, intră în grajd și dezleagă asinul.

Alegere duhovnicească

L-a întrebat odată avva Marcu pe avva Arsenie:

– De ce fugi de societate şi de conversaţia cu noi?

Arsenie a răspuns:

– Dumnezeu ştie că eu vă iubesc pe voi, dar nu pot fi şi cu Dumnezeu, şi cu oamenii. În cer mii şi milioane au aceeaşi voie, dar la oameni voia este diferită: de aceea, nu pot să Îl părăsesc pe Dumnezeu şi să fiu cu oamenii.

Experienţă duhovnicească

Odată avva Evagrie l-a întrebat pe avva Arsenie:

– De ce noi cu toată învăţătura şi înţelepciunea noastră nu avem nimic, iar aceşti egipteni simpli au o lucrare duhovnicească atât de înaltă?

Avva Arsenie a răspuns:

– Noi din învăţătura lumii nu scoatem nimic pentru viaţa duhonicească, dar ei prin nevoinţe şi-au dobândit lucrarea lor duhovnicească.

Nebunia mult dorită

Se spune despre Sfântul Episcop Ammon că au adus la el la judecată o femeie, care era acuzată de păcatul adulterului (pe atunci episcopul îndeplinea şi rolul de judecător). Uitându-se la cea nenorocită, sfântul episcop spuse:

– Ai zămislit un copil, naşterea ta va fi grea.

Apoi s-a adresat slujitorilor săi, zicând:

– Daţi-i zece arşini[13] de pânză: dacă va muri în timpul naşterii, aceasta va fi giulgiul ei, iar, dacă se va naşte un copil, aceasta va fi bună pentru el.

Şi a slobozit-o pe femeie, fără s-o pedepsească şi fără să-i dea vreun canon.

Atunci o fecioară, care fusese prezentă la judecată şi aştepta ca păcatul să fie pedepsit, a strigat:

– Acest episcop, pesemne, este nebun!

La aceste cuvinte sfântul a răspuns:

– Mulţi ani m-am rugat singur în pustie să dobândesc această nebunie, şi acum nu vreau să mă despart de ea, n-o dau pe nicio înţelepciune a lumii.

La frizerie

Un om a venit la frizerie. În timpul tunsului şi al bărbieritului a început să stea de vorbă cu frizerul despre Dumnezeu.

Frizerul a spus:

– Orice mi-aţi spune, eu tot nu cred că Dumnezeu există.

– De ce? a întrebat clientul.

– Este suficient să ieşi în stradă pentru a te convinge că Dumnezeu nu există. Spuneţi-mi, dacă Dumnezeu există, de unde sunt atâţia oameni bolnavi?

De unde atâția copii vagabonzi și războaie nedrepte? Dacă El, într-adevăr, ar exista, nu ar fi nici suferințe, nici boli. E greu să îmi închipui un Dumnezeu iubitor, Care îngăduie toate acestea. De aceea, eu personal nu cred în existența Lui.

Atunci clientul i-a spus frizerului:

– Știți ce zic eu? Că frizerii nu există.

– Cum așa? s-a mirat frizerul. Unul dintre ei este acum în fața dumneavoastră.

– Nu! a exclamat clientul. Ei nu există, altfel nu ar fi atâția oameni netunși și nebărbieriți, ca, de exemplu, acel om care merge pe stradă.

– Păi, dragă omule, problema nu sunt frizerii! Pur și simplu, oamenii nu vin la mine.

– Tocmai aceasta și este problema! a confirmat clientul. Același lucru îl spun și eu: Dumnezeu există. Pur și simplu, oamenii nu îl caută și nu vin la El. Iată de ce sunt în lume atât de multe boli și suferințe.

Testamentul avvei Isaac

Când i-a venit avvei Isaac vremea sfârșitului, s-au adunat la el bătrânii și l-au întrebat:

– Avvo, cum să ne petrecem viața după plecarea ta?

El le-a răspuns:

– Voi ați văzut cum am trăit eu. Dacă voiți, urmați exemplul meu – păziți poruncile lui Dumnezeu și Dumnezeu vă va trimite harul Său, iar acest loc îl va păzi. Iar, de nu veți păzi poruncile lui Dum-

nezeu, nu veți rămâne nici în acest loc. Şi noi am suferit când au murit părinții noştri. Dar, păzind poruncile lui Dumnezeu şi învățăturile părinților noştri, am trăit ca şi cum am fi viețuit împreună cu ei. Faceți şi voi aşa şi vă veți mântui.

Uneori trebuie să fii îngăduitor

Un vânător, care vâna animale sălbatice în pustie, a venit să vâneze în muntele avvei Antonie. Văzând că avva glumeşte cu frații, s-a smintit.

Starețul (bătrânul), dorind să îl consoleze şi să îi arate că uneori trebuie să fie îngăduitor cu frații, i-a spus:

– Pune o săgeată în arcul tău şi întinde-l.

Vânătorul a făcut aşa.

Bătrânul a spus:

– Întinde-l mai mult.

Vănâtorul a întins arcul mai tare.

Bătrânul îi spuse iar:

– Întinde-l şi mai mult.

Vânătorul a răspuns:

– Dacă îl întind peste măsură, arcul se va rupe.

La aceste cuvinte avva Antonie spuse:

– Aşa e şi cu lucrul lui Dumnezeu. Dacă întinzi peste măsură puterile fraților, ei curând se vor îndepărta de lucrul lui Dumnezeu; uneori trebuie să fii îngăduitor cu ei.

Auzind acestea, vânătorul îşi exprimă acordul şi plecă de la bătrân cu mare folos, iar frații, întărindu-şi

viziunea cea corectă asupra nevoinței lor, se împrăştiară la chilii.

Liniștea din chilie

Un monah îi spuse avvei Arsenie:

– Mă supără gândurile, zicându-mi: „Nu poți să posteşti, nici să lucrezi, cercetează-i, cel puțin, pe cei bolnavi, căci şi acest lucru este dragoste".

Iar bătrânul, ştiind că aceste gânduri sunt semănate de diavoli, îi zise:

– Mergi, mănâncă, bea, nimic nu lucra, numai de chilie nu te depărta.

Bătrânul a spus aşa, ştiind că liniştea din chilie îl va duce pe monah la rânduiala sa, dacă monahul va petrece cu răbdare în tăcere.

Cartea lui Antonie cel Mare

Unul dintre înțelepții din acea vreme veni la dreptul Antonie şi îl întrebă:

– Părinte, cum poți fi fericit, fiind lipsit de mângâierea pe care ți-o oferă cărțile?

Antonie răspunse:

– Cartea mea este natura cea creată şi, când vreau să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, această carte e deschisă în fața mea mereu.

Morarul

A fost odată un morar avar. Mica lui moară de apă era aşezată pe malul unui râuleţ. La marginea pădurii morarul a îngrădit râuleţul printr-un mare stăvilar (dig). În spatele stăvilarului s-a adunat multă-multă apă, astfel încât s-a format un adevărat lac. Printr-un tub special apa venea de la mare înălţime la roata morii şi astfel o punea în mişcare. Şi în fiecare zi morarul măcina la moara sa mulţi saci de grâne.

Odată morarul a observat o mică crăpătură în peretele digului. Şi a fost sfătuit să îl repare imediat ca să nu se întâmple vreo nenorocire. Însă morarul cel avar a spus că un asemenea fleac nici măcar nu merită să fie discutat şi că cele câteva picături, care pătrund prin crăpătură, nu vor putea rupe digul. În realitate însă, el, pur şi simplu, nu vroia să-şi piardă timpul şi banii pe reparaţii. Seara crăpătura a devenit mai mare. Muncitorii de la moară i-au atras atenţia morarului şi l-au rugat să astupe crăpătura. Dar avariţia morarului a întunecat judecata lui sănătoasă.

– Acum s-a făcut deja târziu, a spus el, să aşteptăm până mâine.

La miezul nopţii morarul a fost trezit de un zgomot puternic. El a sărit din pat, a alergat pe scară în jos şi a văzut că digul s-a rupt şi că apa din dig se împrăştie. Morarul a văzut că aproape toate câmpurile lui sunt inundate de apă. O cauză mică, dar ce urmări mari!

Musca și albina

Dacă întrebi o muscă: „Sunt flori în apropiere?”, ea îți va răspunde: „Nu ştiu dacă sunt flori, dar acolo în mormanul acela de gunoi poți găsi toată mizeria pe care o vrei”. Şi va începe să îți înşiruiască toate locurile murdare pe unde a fost.

Iar, dacă întrebi o albină: „Ai văzut vreun coş de gunoi prin zonă?”, ea îți va răspunde: „Coş de gunoi? Nu, n-am văzut niciunul, pe aici e plin de flori parfumate”. Şi va începe să îți înşiruiască toate florile din grădină sau de pe pajişte.

Musca nu ştie decât unde este mizeria, în timp ce albina ştie unde se găsesc irişii sau zambilele.

Noi nu ne închinăm omului

Avva Apollo deseori le spunea fraților săi că trebuie să se închine la picioarele călugărilor străini, care vin în mănăstirea lor.

– Închinându-ne fraților, noi ne închinăm nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. L-ai văzut pe fratele tău? L-ai văzut pe Domnul Dumnezeul tău.

Pe o insulă pustie

Pe o insulă trăiau trei pustnici, care aveau la ei icoana Sfintei Treimi. Şi, întrucât ei erau oameni

simpli, neînvăţaţi, se rugau înaintea acestei icoane, spunând o rugăciune simplă, după mintea lor: „Noi trei, voi trei, miluiţi-ne pe noi". Şi aşa repetau mereu una şi aceeaşi rugăciune.

Pe această insulă veniră nişte călători, iar pustnicii îi rugară să îi înveţe să se roage. Călătorii începură să îi înveţe rugăciunea *Tatăl nostru* şi, după ce îi învăţară, plecară mai departe pe mare cu vaporul lor. Dar, depărtându-se puţin de ţărm, văzură dintr-odată că cei trei bătrâni, pe care îi învăţaseră să se roage, aleargă după ei pe apă şi strigă:

– Opriţi-vă, am uitat rugăciunea voastră.

Văzându-i mergând pe apă, călătorii se minunară şi, fără să se oprească, le spuseră doar:

– Rugaţi-vă aşa cum ştiţi.

Bătrânii s-au întors şi au rămas cu rugăciunea lor.

Sfatul avvei Ammon

Un frate i-a cerut avvei Ammon:

– Spune-mi ceva ca îndrumare.

Stareţul (bătrânul) a răspuns:

– Dobândeşte acele gânduri pe care le au criminalii închişi în temniţă. Ei mereu întreabă: „Unde este judecătorul? Când va veni?". Şi, de disperare, plâng. Aşa şi monahul mereu trebuie să ia aminte la sine şi să îşi mustre sufletul său, zicând: „Vai mie! Cum voi sta eu la judecată înaintea lui Hristos? Ce Îi voi răspunde?" De vei cugeta mereu aşa, te vei mântui.

Sfatul avvei Ammoi

Un frate a venit odată la avva Ammoi să îi ceară un sfat. Şi a stat la bătrân şapte zile, dar bătrânul nu i-a dat niciun sfat. Atunci fratele s-a pregătit de drum.

Conducându-l, bătrânul i-a spus, oftând:

– Frate, ia aminte la tine! Căci, în ceea ce mă priveşte pe mine, păcatele mele au devenit ca un zid întunecat între mine şi Dumnezeu.

Statornicia lumii lăuntrice

Odată doi călugări au venit la avva Iosif cu rugămintea de a le explica dacă este mai bine să îi primească cu bucurie pe frații care vin în vizită sau să nu exprime această bucurie. Şi nici n-au apucat să deschidă gura, ca să îi expună dificultatea lor, că el le-a anticipat întrebarea şi a intrat în chilia sa. Acolo s-a acoperit cu o haină veche şi a trecut printre ei în această haină, fără să spună un cuvânt.

Apoi şi-a dat jos această haină, a îmbrăcat o haină bună, pe care o folosea în sărbători, şi a trecut iar printre ei. În cele din urmă, s-a îmbrăcat aşa cum se îmbrăca de obicei şi s-a aşezat lângă ei.

Monahii se uitau la el surprinşi, neînțelegând nimic din ceea ce făcuse el.

Atunci el le-a spus:

– Ați observat bine ceea ce am făcut eu?

– Da, au răspuns ei.

– Dar, a adăugat Iosif, aţi observat cumva că schimbarea hainelor a schimbat ceva şi în mine? Am devenit eu mai rău, purtând haina cea veche? Sau am devenit mai bun, purtând haina cea bună?

– Fireşte că nu!

– Amintiţi-vă, în comparaţie cu aceasta, că nimic din tot ceea ce este creat, nici chiar oamenii nu trebuie să schimbe nimic prin apariţia lor în lumea noastră lăuntrică. Primiţi-i cu bucurie şi cu nevinovăţie şi cu dragoste creştină pe fraţii care vă vin în vizită. Iar, dacă nimeni nu vine la voi, concentraţi-vă asupra voastră înşivă.

Noua chilie a avvei Agathon

Se spune despre avva Agathon că a petrecut mult timp zidind o chilie împreună cu ucenicii lui şi, după ce au sfârşit ei chilia, au venit apoi să şadă în ea. Şi a văzut bătrânul în săptămâna dintâi un lucru ce nu-i folosea şi a zis ucenicilor săi: „Sculaţi-vă, să mergem de aici".

Iar ei s-au tulburat, zicând: „Dacă aveai intenţia de a ne muta, pentru ce am depus atâta osteneală zidind chilia? Şi oamenii, smintindu-se din pricina noastră, iarăşi vor începe să zică: «Iată, iarăşi se mută nestatornicii»".

Şi, văzându-i pe ei împuţinaţi cu sufletul, bătrânul le-a răspuns: „Deşi unii se vor sminti, alţii însă se vor zidi, zicând: «Fericiţi sunt unii ca aceştia, că pentru Dumnezeu s-au mutat şi toate le-au defăimat».

Însă cel ce voieşte să vină, să vină, căci eu mă mut". Şi s-au aruncat ei la pământ, rugându-l să îi ierte şi să îi ia şi pe ei cu el.

Lumina de la lampă

În Pustia Schetică era un bătrân ostenitor cu trupul, dar împrăştiat cu cugetul. Şi s-a dus la avva Ioan Colov să-l întrebe despre uitare. Auzind de la el cuvânt, s-a întors la chilia sa, dar a uitat ce i-a zis avva Ioan. Şi s-a dus iarăşi să-l întrebe. Şi, auzind iar de la el cuvânt, s-a întors. Dar, după ce a ajuns la chilia sa, iarăşi a uitat. Şi aşa, de multe ori mergând, când se întorcea, era stăpânit de uitare. Mai târziu, întâlnindu-se cu bătrânul, i-a zis: „Ştii, avvo, că am uitat iarăşi ceea ce mi-ai zis? Dar, ca să nu te supăr, nu am mai venit". Şi i-a zis avva Ioan lui: „Du-te şi aprinde lampa!". Şi el a aprins-o. Şi iarăşi i-a zis lui: „Mai adu şi alte lămpi şi aprinde-le de la ea!". Şi a făcut aşa. Şi i-a zis avva Ioan bătrânului: „Nu cumva s-a vătămat cu ceva lampa, pentru că ai aprins de la ea şi celelalte lămpi?". Şi el a zis: „Nu". Şi a zis avva: „Aşa nici Ioan; de va veni la mine toată Pustia Schetică, tot nu mă va opri de la darul lui Hristos. Aşadar, oricând voieşti, vino, fără să te îndoieşti!". Şi astfel, prin răbdarea amândurora, a luat Dumnezeu uitarea de la bătrânul acela.

Tânărul și înțeleptul

Un tânăr locuia împreună cu tatăl său, care era foarte bătrân, într-un loc pustiu, sus, în munți. Plictisit de o existență atât de monotonă, el își dorea să afle care este sensul vieții sale.

Odată au ajuns la el nişte zvonuri, cum că departe în munți trăieşte un înțelept cu ucenicul său. Tânărul îşi dorea să îl vadă. Rătăcind pe drumuri şi poteci în căutarea înțeleptului, el a întâlnit la marginea satului un băiat, care se juca la pârâu. Tânărul trecu pe lângă el, dar dintr-odată auzi în spatele său:

– Nu pe această cale trebuie să mergeți, ci pe aceea, care este dincolo de pârâu.

Tânărul se întoarse, dar băiatul nu mai era. Ezitând puțin, porni pe calea indicată.

Câteva zile mai târziu, la podul unui sat, tânărul văzu o fată, care spăla rufe. Privirea şi zâmbetul ei prietenos îl opriră. Gândul de a rămâne cu această fată în acest sat şi de a întrerupe căutările puseră stăpânire pe inima tânărului. Dar, amintindu-şi de hotărârea sa de a-l căuta pe înțelept, îşi continuă drumul.

– Trebuie să mergeți pe calea care se află la cealaltă margine a satului – se auzi în spate vocea blândă a necunoscutei.

El se întoarse, dar fata dispăru.

Pe drum întâlni un tânăr de aceeaşi vârstă cu el. Intrară în vorbă şi se împrieteniră. Apărură iarăşi îndoielile: să îşi continue căutările sau nu? Şi iar auzi în spatele său o voce:

– Nu pe acea cale trebuie să mergi. La intersecție să cotești la dreapta.

Când tânărul se întoarse, noul său prieten dispăru.

Drumul indicat îl conduse la o cocioabă veche. Pe băncuță, lângă casă, ședea un moșneag, la care călătorul și rămase peste noapte. Dimineața bătrânul îi spuse tânărului că el locuiește singur și că ei doi ar putea locui împreună.

– Nu, nu, refuză călătorul, eu trebuie să îl găsesc pe înțelept, să aflu care este sensul vieții mele.

Și ieși din cocioabă.

– Unde ai să mă găsești, răsună vocea bătrânului, dacă de fiecare dată tu mă părăsești?

Tânărul se întoarse, dar nici cocioaba, nici bătrânul nu mai erau.

„Deci acesta mi s-a arătat tot timpul, ghici tânărul. În toți oamenii pe care eu i-am întâlnit în drumul meu, mi s-a arătat însuși acest înțelept. Acum primul om pe care îl voi întâlni, îl voi socoti învățătorul meu". Și atunci îl văzu pe tatăl său bătrân, care îi ieși în întâmpinare, și vechea lor căsuță din munți, în care ei locuiau împreună. Abia atunci tânărul înțelese cu cine locuia el, și i se descoperi sensul vieții sale.

Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi (*Matei* 11, 28).

Tânărul și cei trei uriași

Un tânăr a auzit odată despre o plantă minunată, care înviază morții, şi a venit să îl întrebe pe un bătrân, care trăia singur în pădure şi ştia unde creşte ea.

Ascultându-l pe tânăr, bătrânul îi spuse:

– Da, ştiu unde creşte această plantă, dar ea este păzită de trei uriaşi răi: primul este înalt cât un copac şi este foarte agil, al doilea este imens, cât un munte, dar este stângaci, iar al treilea ajunge cu capul până la nori, dar este cel mai încet dintre toți. Să ştii că ei sunt ucigaşii tăi. Trebuie să te lupți cu ei şi să îi biruieşti, altfel ei te vor omorî, ca pe atâția viteji, care au intrat odinioară în luptă cu ei. Dacă la început îl vei distruge pe cel mai iute şi abil, îți va fi mai uşor să te descurci cu ceilalți.

– Şi cum îi pot birui? întrebă tânărul.

– Numai prin disprețul față de moarte, răspunse bătrânul cu fermitate.

– Eu nu mă tem de moarte, spuse viteazul.

– Atunci ascultă-mă cu atenție, rosti înțeleptul, privind drept în ochii tânărului. Împotriva acestor uriaşi înfricoşători există doar un singur mijloc, dar el poate fi întrebuințat doar de o inimă curajoasă. Aşadar, ține minte: pe primul uriaş îl poți ucide prin disprețul față de intrigile lui, pe al doilea, prin disprețul față de intențiile lui, iar pe al treilea, prin disprețul față de mirajele lui înfricoşătoare şi înşelătoare.

– Am înțeles sensul sfaturilor tale și îți mulțumesc! exclamă tânărul și, plin de curaj, plecă să găsească planta cea minunată. Succesul îl însoți și el îi învie pe toți oamenii uciși de cei trei uriași răi.

Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea (*1 Corinteni* 15, 26).

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Mâhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?" Acesta i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe"...

Ce înseamnă „mort față de lume"?

La un călugăr bătrân și înduhovnicit, s-au adunat mai mulți creștini pentru cuvânt de folos. Un om care-și dorea mântuirea zise pustnicului:

– Preacuvioase părinte, spune-mi te rog cum să înțeleg îndemnul Sfântului Apostol Pavel care spune: *Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda fără numai in Crucea Domnului Iisus Hristos prin care lumea s-a răstignit față de mine și eu față de lume* (Galateni 6, 14).

Zis-a lui pustnicul:

– Mergi frate creştine la cimitirul din vale şi ocărăşte morții de acolo cum vei ştii tu mai bine şi apoi să te întorci la mine.

Făcând ascultare creştinul merse la cimitir şi începu a ocărâ mormintele bătându-le cu pietre şi strigând: „Ocară vouă putreziților, mişeilor şi păcătoşilor, roşilor de viermi, nenorociților”, şi aşa mai departe. Şi aşa făcu creştinul o zi întreagă şi apoi se întoarse la bătrânul călugăr. Acesta vâzându-l l-a întrebat:

– Ce ți-au răspuns morții când îi ocărai? S-au supărat pe tine? Te-au ocărât şi ei?

– Nimic n-au spus, nu m-au ocărât, nu s-au supărat! răspunse creştinul.

Zis-a lui pustnicul:

– Du-te fratele meu din nou la cimitir şi îi slăveşte pe morții de acolo, laudă-i şi-i fericeşte-i cum vei şti tu mai bine şi mai frumos!

Se duse din nou creştinul la cimitir şi făcu precum îi porunci bătrânul, zicând: „Laudă vouă, morților, slavă şi cinste drepților şi credincioşilor, sfinților şi virtuoşilor!”

Săvârşind porunca după o zi întreagă de laudă se întoarse la bătrânul pustnic.

Zis-a lui pustnicul:

– Ce ți-au grăit morții când îi slăveai, lăudai şi cinsteai?

– Nimic! răspunse creştinul

– Acum dragul meu ai înțeles cuvintele Apostolului Pavel, gândind la morții care au tăcut şi când

îi linguşeai şi când îi ocărai. Dacă voieşti să te mântuieşti fă şi tu asemenea lor!

Aceasta este însemnătatea cuvântului, *prin care lumea s-a răstignit față de mine şi eu față de lume.*

Adevăratul creştin în felul acesta trebuie să fie „mort față de lume”, față de ispitele ei, față de amăgirile ei, prigoanele ei.

Această pildă lămureşte cum să înțelegem să devenim morți față de lume, cum să facem exercițiul smereniei față de ispitele vieții şi care este perspectiva noastră în raport cu ocara sau lauda din partea lumii.

Sinceritate și curaj

Trăia odată un împărat, într-o țară îndepărtată. Acesta ajunsese bătrân şi ştia că se apropia vremea ca să aleagă pe cel ce îi va urma la tron.

În țara aceea succesorii la tron nu se alegeau dintre copiii împăratului, ci dintre tinerii cei mai virtuoşi din împărăție.

Aşadar, a chemat la el pe toți tinerii din împărăție într-o anume zi, şi le-a spus:

– A venit timpul să mă dau la o parte şi să aleg următorul împărat. Am decis să aleg pe unul din voi. Iată cum va fi alegerea: vă voi da astăzi fiecăruia o sămânță, însă una specială. Vreau să mergeți fiecare acasă, să plantați sămânța, să o udați, şi să va întoarceți exact peste un an, aici, cu planta care a crescut din sămânță. Atunci, voi judeca după plan-

tele pe care le aduceți, şi voi alege unul dintre voi. Acela va fi următorul împărat!

Printre băieți era şi unul numit Petru, care şi-a primit şi el sămânță cuvenită. A mers acasă plin de elan şi i-a spus mamei toată povestea. Ea l-a ajutat să pregătească ghiveciul, să aleagă pământul, să planteze sămânța şi s-o ude cu grijă. În fiecare zi o uda la timp şi urmărea dacă dă lăstari.

După vreo trei săptămâni, unii dintre băieți au început să vorbească despre plantele lor. Petru continua să-şi verifice ghiveciul cu sămânță, dar, nimic nu creştea.

Patru săptămâni, cinci săptămâni, şase săptămâni trecură. Tot nimic. Deja toți băieții vorbeau despre plantele lor iar a lui nici nu se ivise din pământ. Era tare abătut.

Au trecut şase luni şi tot nimic cu sămânța lui. A înțeles ca dăduse greş. Toți ceilalți aveau copăcei şi plante înalte iar el...nimic. N-a spus nimic celorlalți. Încă mai aştepta, oarecum.

A trecut şi anul şi toți băieții s-au înfățişat înaintea împăratului. Petru n-a vrut să meargă cu ghiveciul gol, dar mama lui l-a încurajat s-o facă. La urma urmei era cel puțin sincer. Petru a simțit un gol imens în stomac, dar ştia în sinea lui că mama are dreptate. Aşa că a luat ghiveciul şi s-a dus la palat.

Când a ajuns acolo, a fost uimit de varietatea de plante prezentate de ceilalți tineri. Erau frumoase, de toate formele şi mărimile. Petru şi-a aşezat ghiveciul jos iar cei din jurul său au început să râdă. Unii îl compătimeau şi îi ziceau în batjocoră:

– Ei, cel puțin ai încercat şi tu!

Când a sosit împăratul, şi-a aruncat ochii peste mulțime şi i-a salutat pe cei prezenți. Petru a încercat să se ascundă undeva în spate.

– Ce plante minunate şi ce flori atrăgătoare ați crescut. Astăzi unul dintre voi va fi numit împărat!

Dintr-o dată, ochii suveranului au căzut pe Petru şi pe ghiveciul gol.

A poruncit imediat gărzilor să îl aducă în față. Petru era îngrozit. Se gândea:

– Împăratul a văzut că sunt un netrebnic, căci sămânța mea nu a rodit. Pentru nevrednicia mea, poate voi plăti cu capul.

Când a ajuns în față, împăratul l-a întrebat cum îl cheamă.

– Numele meu este Petru, a răspuns el cu teamă.

Toți tinerii râdeau şi-şi băteau joc de el. Împăratul a cerut tăcere. S-a uitat la băiat şi a anunțat mulțimea:

– Iată noul vostru împărat. Numele lui este Petru!

Băiatul nu-şi putea crede urechilor: „Dar sămânța nici nu crescuse. Cum putea să fie el noul împărat?..."

Împăratul a luat din nou cuvântul şi a zis:

– Cu un an în urmă am dat fiecăruia dintre voi o sămânță. V-am spus să o plantați, să o udați şi să o aduceți astăzi la mine. Dar, eu v-am dat semințe fierte care n-au cum să crească. Toți dintre voi – cu excepția lui Petru – mi-ați adus plante şi flori. Când ați văzut că sămânța nu creşte, ați înlocuit-o cu alta, de la voi. Doar Petru a avut curajul şi sinceritatea

de a se prezenta cu ghiveciul în care se află sămânța dată de mine. De aceea, el este noul vostru împărat!

Zdrențărosul fericit

Un călugăr s-a rugat mult la Dumnezeu, să-i arate pe cel de la care ar putea învăța calea Împărăției.

Într-o zi, mergând la biserică, monahul a întâlnit lângă uşă un cerşetor zdrențăros, plin de bube. Trecând, monahul îl salută, după obicei:

– Ziua bună!

– Nu țin minte să fi avut vreodată o zi rea!

– Să-ți dea Domnul fericire, atunci bătrâne!

– Nu ştiu să fi fost vreodată nefericit!

– Îți doresc ceea ce singur îți doreşti!

– Nu duc lipsă de nimic!

– Dar tu n-ai nicio nevoie?

– Nu-mi doresc bunăstarea şi tocmai aceasta este bunăstarea mea, nu-mi doresc fericirea şi tocmai aceasta este fericirea mea, dacă sufăr de foame mulțumesc lui Dumnezeu, dacă mi-e frig, îi mulțumesc lui Dumnezeu, când toți mă gonesc, îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că Voia lui Dumnezeu este totdeauna desăvârşită, bună şi dreaptă.

Două fiare de plug

Un negustor avea două fiare de plug. Pe unul din ele îl puse la gura unui plug şi începu să are cu putere pământul. Pe celălalt îl puse deoparte, lăsându-l la păstrare. Şi iată că trecu o vreme, după care, cele două fiare se întâlniră sub umbra casei. Cel de plug strălucea ca aurul în soare, iar celălalt, nu numai că nu avea nicio strălucire, dar rugina îl îmbrăcase într-o haină urâtă, zgrunţuroasă. Atunci, cele două fiare vorbiră între ele:

– E cu putinţă, oare, să fim atât de desebiţi, cu toate că la început ne asemănam atât de mult? Întrebă fierul ruginit.

Cel lustruit răspuse, cu smerenie, dar şi cu tărie:

– De vreme ce se vede, desigur că e cu putinţă!

Ce-ai făcut de eşti atât de frumos, iar eu am rămas atât de urât? Căci ştiu bine că tu te-ai ostenit lucrând, pe când eu m-am odihnit în tot acest timp.

Atunci, fierul lustruit zise celui odihnit:

– Tocmai fiindcă te-ai odihnit... Munca m-a păstrat frumos, iar pe tine, odihna te-a sluţit.

Auzind acestea, fierul cel ruginit s-a pus şi el, de îndată, pe muncă.

Expoziţie de cruci

Într-o legendă din evul mediu se povesteşte cum Dumnezeu se îndură de un om care se văita de crucea sa. O găsea prea grea pentru puterile sale.

Dumnezeu îl conduse într-o sală în care erau expuse toate crucile oamenilor şi-i spuse: „Alege-ţi una!". Omul începu să caute. Atunci văzu o cruce subţire, dar era prea lungă. Văzu o cruce foarte mică, dar când a vrut s-o ia pe umeri, i se păru grea ca plumbul. Apoi găsi una care-i plăcu şi-o puse pe umeri. Dar când era pe umeri, omul observă că avea un ghimpe ascuţit care-i pătrundea în carne ca un spin. Astfel, fiecare cruce prezenta ceva neplăcut. Se uită la toate crucile şi niciuna nu i se potrivea. Deodată descoperi într-un colţ o cruce, peste care trecuse cu vederea. Asta nu era prea grea, nici prea uşoară, aşa ca şi cum ar fi fost croită şi făcută special pentru el. Pe aceasta voia s-o poarte de acum înainte. Când însă se uită mai de aproape şi mai cu atenţie la ea, observă că aceasta era tocmai crucea pe care o purtase până în acel moment.

Cuprins